

“Jasný, vojvodo!”, odvětil neochotný chór mužstva.

Wulfgaard upozornil, že dole na pláži nejspíš zažehli ohně. Rudá záře se odrážela od mlžného oparu a působila věru nadpřirozeně.

“Ty vojci se jistě přesunuli blíž”, varoval Ramar, “A potom tam může být ta vojenská loď, možná i víc. Bude to asi zlý”.

“Dělejte, padáme!”, houkl Gerllod, “Nebo to fakt bude zlý”.

“Jo. Bafněte ty loď a padáme”, vyštěkl Zemikosa, “A nezapomeňte bafnout i ty pádla!”.

“Vesla...”, opravil jej nesměle Horác Lipový, ale to už sebou lodice, co ji držel na rameni, cukla vpřed a havlinka mu málem vyrazila zuby.

Gerllod Moskyt udal směr.

* * *

Běželi nízkou suchou travou, půda byla měkká a vlhká. Nemrzlo, ale chladno bylo tedy pořádné.

“Tam dál vpravo je útes, Gerllode”, zasyčel průzkumník Ramar.

Gerllod zahnul a přiskoky běžel po svažujícím se terénu vpřed. Tam se zastavil. Spatřil ohně, praskající vatry, ozařující několik desítek sáhů volné pláže pod útesem, tedy vzdálenost, kterou bylo třeba urazit na nekrytém prostoru s pramicemi na ramenou, a ještě několik sáhů dál ledovou vodou na hloubku, kde by mohli naskákat dovnitř. Od pláže je dělilo tak dvě stě padesát, možná tři sta sáhů tmavého svahu, útes zde byl přerušen přirozeným zářezem, zřejmě tudy tekł nějaký potok, ale v té tmě nebyl vidět. Nejspíš ani nebyl vydatný, protože tam dole, v písku, žádné koryto vidět nebylo. Ale co vidět bylo, a pro zkušeno oko vojáka zcela nezakrytě, to byly záhraby číhající gwendarronské armády. Dymorští už tu museli být - Gerllod odhadl sílu mužstva na něco ke stovce.

“Nikdo se dole nezastavuje, jinak je po vás!”, udělil doporučení, “Prostě jen běžte, běžte pořád, pak skočte do lodí a pádlujte, pádlujte, pádlujte o život, co to dá”.

“Ale...”, namítl Horác a zdvihl veslo.

“Prostě pořád pádlujte...”, zavrtěl hlavou vůdce.

Lipový zase veslo odevzdaně sklonil.

Potom se rozezněl řev. Byl to krolli bojový ryk, masa těl se hnula ůžlabinou z protilehlé strany, někdo spadl, zařval, cosi se valilo dolů, ozval se nepříjemný praskot dřeva.

“Vpřed!”, zařval Moskyt.

Nurnští vyběhli. Spatřili, jak krollové vyběhli do půli vatrami částečně ozářené pláže, než je zasypala salva šípů. Pořádný výhled měl jen Moskyt, Bolbuch a Tjure, zbytek mužů se lopotil s loděmi. Všimli si, že šípy vylétly i z hrany útesu, zeshora. Hořící ohně se táhly dopředu i dozadu, připomínaly ohnivého hada. Vojáci se pořád drželi zpátky v záhrabech. A potom Gerllod spatřil Vladacha

Krvavého, který ukázal mečem k patě útesu a štěkl rozkaz. Větší část jeho mužů změnila směr a s tasenými zbraněmi se rozvila v rojnici, mířící k vojákům. Neměli ponětí, kolik jich tam je. Řvali a činili prostor pro nosiče pramic. Každou nesli dva krollové, jako by to byly třísky. Vladach krácel k zpěněné vodě. Zazněl třeskot zbraní, napadení vojáci vyskočili z úkrytů a střetli se s nepřítelem. To bylo zlé.

Potom Tjure spatřil skupinu Šikmookého Chálida. Už seznali, že Vladachovi muži se pustili do křížku s muži zákona, a vyběhli s ječivým mnohohlasým pokřikem vpřed. Museli být poschovávaní někde v křovinách na jihozápadě, protože předtím je barbar určitě neslyšel. Nurnští se s Chálidovými muži srazili ve středu údolí a jejich řady se promíchaly.

“Příteli!”, zaskuhral něčí hlas za Prášilovými zády, “Příteli!”.

Byl to Záborec. Ten dědek byl pořád mezi živými.

“Kde jste se tu vyloup?”, ozval se Kušbaba z protilehlé strany.

“Příteli!!!”, zaštkal stařec.

V jeho hlase byla cítit naděje v moři zoufalství.

“Kde máte chlapce?”.

“Stala se strašná věc, Kušbabo! Strašná věc!”.

Někomu uklouzly nohy a zaklel. Potom spadl Kušbaba a vzal s sebou Záborec, který jej tahal za rukáv. Pramice se zhoupala. Štrůdl těl nabral na rychlosti a hrnul se na pláž do světla ohňů. Pramice Vladacha Krvavého vyrazila na moře, několik krolů se ještě sápolo dovnitř.

“Ústup!”, řval ten vousatý divoch, stoje na přídí.

Jeho muži se počali stahovat.

Potom GKA zahájila palbu. A to nejen zápalnými šípy, ale i ohnivými kulemi. Ty přilétaly z moře. Mlha obnažila obrysy malé lodí. Teď teprve začal masakr.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*

LYŠKÁNORA 87

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Dešten 1079 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Hobiti rokují * Starostenské novinky * Katův ostrov *
* Záborecův plán - část první *

Motto tohoto čísla

*„...I shnilý jabko může být ve finále dobrý jabko...”
Zoltar Zemikosa*

Hobiti rokují

Dwany Růžička

*Hobiti rokují jako vždy v hospodě
před sebou korblicky, tak nějak v pohodě.
Proberou úrodu, zahrádky, ženy,
poklidný život má nejvyšší ceny.
Rokují o víně, o pivu, tuřinu
hartusí na tchyně, studenou perinu,
zda kachna lepší je na medu či máte,
jsou schopni zhádat se, poprat se v blátě.
Chlubí se přátelům největším kedlubnem,
co ani hobit ho za večer neslupne,
zmíní i počasí, i zdraví skotu,
i jak švec opravil děravou botu.*

*Však nemluví malý lid o světa záboru
chlubivý sice, však v srdci má pokoru,
netouží žádný z nich mít otroků tucty,
vědí, že každý si zaslouží úcty.
Nestaví hobiti z magie svěrače
radši se starají, že děcko nepláče,
vědí, že řádný les nevzroste za den,
proto nenechají své pole ladem,
jen práce poctivá na věky vydrží,
toť starých moudrost, které se drží.
Ctí všechny ostatní jak sami sebe,
umí se radovat, že modré je nebe.*

*Byť tato setkání nejsou dost noblesní,
mnoho se vypije, a mnoho také sní,
bez strachu z postihu každý rád chodí,
příjemnou náladu ty večery plodí.
Návraty někdy nejsou moc důstojné,
ruší rokující občany pokojně,*

*občas i stráví část noci v mechu,
však vadí to někomu, kdo nezná spěchu?
Že potom druhý den bolí je hlava?
Každý přece ví, že to se stává.
Tak rokují hobiti za bujného veselí,
než je únava vžene do postelí.*

Starostenské novinky

Z výpravy na ostrov zvaný Gurdutovy kruhy se nevrátil pan Vilibald Chroust, který padl v podzemí dalekého ostrova. Vzhledem k tomu, že jeho tělo bylo zůstaveno u černého kamene, kde skonál, byla za jeho duši učiněna alespoň řádná pitka, kterou sponzoroval pan Otakáro Vesta. Hužmar Brizz, náš společník na poslední výpravě, pak Chroustovi pořídil alespoň důstojný náhrobní kámen, který byl umístěn na hřbitově. Pan Jakub Pozlátko, řečený Jakoubek, taktéž padl daleko od domova. I na něj jsme na tryzně vzpomněli.

Z výpravy se ovšem s družinou do obce přivalila záplava ostrovních domorodců. Překvapivě je přitáhl hlavně Jorchen Kierke, který se tak už asi nadobro zbavil xenofobní nálepky, neboť celou desetičlennou bandu primitivů nastěhoval k sobě. Tento nezištný čin ve mě vzbudil uznání. Gurduťani se v obci zdrželi pár týdnů, než dostali od gwendarronských úřadů povolení usadit se ve vesnici jménem Dolhava, odkud prý pocházeli jejich předkové. Připadalo mi zajímavé, jak se tím uzavřel určitý životní kruh. Dolhava leží myslím severně od Liscannoru asi den cesty koňmo, ale nevím to přesně.

Mezi přišedšími ostrovany byla ovšem i mladá žena jménem Dorynis, dcera jakési tamní vědmý. Ta se s Jorchenem natolik sblížila, že u něj nakonec zůstala bydlet. Bylo ji uděleno povolení k pobytu. Nechť jim bohové dají hojné potomstvo. Nicméně události předchozí výpravy a přítomnost jak ostrovanů, tak i Dorynis vzbudily na přelomu let

“Ba ne, zámečnickej”, sykl Bolbuch,
“Todle bude Ramar...”.

A byl. Vynořil se jako duch.

“Šineš se jako duch!”, přivítal průzkumníka

Zoltar.

Matvej Žíla přitakal: “Máš recht”.

Ramar ukázal rukou na černou hradbu
stromů, trochu vlevo.

“Pěšina tam je... Támhle... Zatím klid...”.

“Veď nás, Klemechte”, přikázal mu

Kušbaba, “Až k tomu seníku”.

Moskyt se na Kušbabu zle zamračil, ale v
té tmě to nebylo dobře vidět.

“Tak nestujte a pojďte...”, plácl Zoltar
Moskyta po zádech.

“Hm. Jo. Pojďte”.

* * *

Šlo se velmi špatně. Pěšina byla úzká,
sevřená možná ve dne řídkým, ale teď v noci velmi
tmavým lesem. Lucerny byly z důvodu bezpečnosti
přivřené, co jen to šlo. Dá se říci, že druzi neviděli na
krok a šli jako husy v dvojstupu. Procházka
připomínala tápání slepce. Už dávno minuli rozcestí a
zabočili po pěšině vpravo.

“Někde to tady musí bejt!”, zasyčel Zoltar,
“Posviťte někdo trochu!”.

Pootevřené okenice pustily trochu více
světla. Les šuměl chladným větrem z hor na
severovýchodě. Při zemi se válel studený mlžný opar.

“Bouda!”, ukázal Žíla stranou od cesty.

Asi tam skutečně něco bylo. Ale co, to
Nurnšti už nestihli zjistit. Někde z lesa se ozval
hluboký hrdelní výkřik. Zapraštěly větve.

“Tady Kušbaba!”, vyštěkl bývalý předák
své tlupy.

V lese to nenávisně zachřčelo. Už byly
tušit první mihající se figury.

“Krollové!”, pravil Ramar, “Jdou po
nás...”.

“Tady Kušbabova skupina, chlapi! Tady
vaši!”.

“Padáme!”, zařval Zemikosa.

“Šajněte naplno!”, zaječel Prášil a splnil
rozkaz.

Menhorian ho v běhu následoval. Vytvářeli
pardům ústupovou cestu.

“Bolbuchu, ke mně!”, křikl Gerllod,
“Budeme krejt záda!”.

“A vy vostatní, kurva, padejte!”, řval
trpaslík a rozmáchl se sekerou, “Kušbabo! Zmiz!”.

To už se před Bolbuchem ztopořilo
obrovité monstrum s kyjem a on začal. Vychrstl proud
krve. Gerllod Moskyt přiklekl a bodl ostrým koncem
někam do pletence stehenních svalů. Kroll zaryčel, až
se otfásla země. Prchající Nurnšti připomínali dvě
mihotavé bludičky, světýlka z blat.

* * *

Bylo to takřka magické. Stáli na kraji lesa

a sípavě oddechovali. Vydechovaný vzduch se rychle
přetvářel ve slouce páry, která tryskala jako chrlení
obryb. Obrybí byly i vzdechy, které vydával les.
Takové duté, vzdálené výkřiky, přetvořené těly
stromů do podoby něčeho nepozemského. Wulfgaard
Prášil občas blikl lucernou. Prostě klapl okenicemi.
Brzy pěšina zaduněla běžícími kroky. Nurnšti tasili,
ale záhy zase zbraně sklonili. Byl to Gerllod a supící
Dědek v závěsu za ním.

“Snad za náma nepůjdou...”, vydechl
voják a bolestivě stáhl úsměv.

Chytil se za krvácející bok.

“Jeden mrtvej, jeden asi nejspíš”,
zaburácel Bolbuch, “Pak jsme vzali kramle. Ale
myslím, že za náma půjdou”.

“Byli to Vladachovi chlapi?”, zeptal se
stále nechápající Kušbaba.

“To bych řek, že byli”, odvětil Bolbuch,
“A moc dobře věděli, kdo jsme my”.

“Ale jsme přeci na jedný lodi...”.

“Na jedný lodi eště nejsme...”.

“No, ale o co jim teda šlo?”.

“Mám dojem, že o ty šikovný pramičky”,
odvětil Bolbuch.

A jelikož les utichl a nezdálo se, že by
Nurnským někdo šel po stopách, stáhli se trochu
hlouběji do lesa a udělali provizorní ležení. Tedy -
opřeli se zády o stromy a zahalení v houních se
zbraněmi hotovenými pokoušeli se proklímbat noc.
Předtím ale Gerllod přednesl plán. Rozdělil Nurnské
na dvě části. Budiček bude za tmy, ještě před
kuropěním. Jedna část za mlžného šera pronikne k
seníku od východu a odvede pozornost Vladachovců.
Druhá skupina pronikne k seníku po pěšině a pokusi
se odnést dvě lodě.

“Sraz si dáme na severozápadním okraji
lesa, nadohled moře. Takže na opačný straně, než
jsme teď Chápu to všichni?”.

Druzi zamručeli na souhlas.

“Chápe to i takovej Horác Lipový?”.

“Jasně, že to chápu... Ukradneme
pramičky a skováme se na druhý straně lesa. Budeme
tam čekat na lod”.

“Dobrá”, pochválil si Gerllod, “Všichni
teda všechno chápu, takže hajdy na kutě. Bude to
věru dlouhá a nepřijemná noc”.

“Dobrou...”.

“Dobrou...”.

“Přece jenom jednu otázku bych měl...”,
ozval se Lipový, “Co je to, pánové, vlastně ta
oliheň?”.

“Oliheň? Jak bych ti to...”, podrbal se ve
vlasech Wulfgaard.

“Oliheň je vlastně mořskej chapadlatec”,
pravil barbar Tjure, “Něco jako chobotnice, krakatice
nebo sěpice...”.

“Sěpie, Tjure, sěpie...”.

“Jasně, promiň. Sěpie”.

*Tu hlava střapatá vykounke z křoví
hled'me člověk, a něco nám povi
vzal to jen krátce, nehleděl na bonton
s údivem koukáme, že je tu Gwendarron.
Pomůžem lidem těm, pak hajdy domů
máme to nejméně pár stovek honů,
konečně v přístav doplujem plynule
pak že jsou zmatené jen příběhy minulé.*

Záborecův plán - část první

Jorchen Kierke

Matvej Žíla

Svoje skutečné jméno už dávno zapomněl.
Kdyby mu je někdo řekl, považoval by je za jméno
nějakého cizího neznámého člověka. Už v tom byl
příliš dlouho. Léta strávená v terénu jej nevratně
poznámeneala na duši i vzhledu. Kdysi dávno sloužil v
mallikorské armádě. Z těch časů zbyla mu v hlavě
nejasná vzpomínka v podobě neuchopitelného slitku.
Výcvik, kasárna, stejnozkroje, každodenní dril. Potom
přišla válka se severním sousedem, během níž pracoval
v utajení na gwendarronské straně hranic, v týlu
nepřítele. Jako vyzvědač. Tehdy navázal ceněné
gwendarronské kontakty. Tehdy pochopil, jak funguje
podsvětí, tehdy si začal říkat Matvej. Z dnešního
pohledu tenkrát jakoby se podruhé narodil. Na
šedovské časy si vzpomínal mnohem barvitěji. Válka
ale netrvala věčně, válka skončila a vlast si jeho služeb
žádala jinde. Jeho bezpříkladná schopnost a
zkušenosti byly využity u argyllského soudního dvora.
Pronikl do městského podsvětí, vzrostlého z podhoubí
politických třenic, zvrátů a nestability. Trvalo to
dlouho, ale byl v tom dobrý. Sledoval cvrkot, stal se
jedním z nich. Zločinnou lůzou. Věděl, že jediný
chybný krok by znamenal krutou smrt. Z jedné či
druhé strany. Přejal jejich zvyky, styl života, mluvu.
Argot podsvětí. V žargonu se takovým lidem říkalo
šnůra. Práskáč. Ačkoli pronikl až tak hluboko, stále byl
na začátku. Už byl hodně unavený. Pořád si říkal
Matvej. Začínal pochopitelně jako čodl, tak velí
nepsané zákony tlup. A jako čodl se nakonec dostal až
ke Kušbabovi. Pracoval pro něj, ačkoli ho tenkrát ještě
pochopitelně osobně nepotkal. Věděl, že Kušbaba není
skutečné jméno. Nikdo z jeho světa skutečné jméno
nepoužíval. Matvej byl příčinlivý, věděl, na jakou
stranu se v které chvíli přidat, a stoupal výš. Časem se
vypracoval. Už nebyl pouhý bezejmenný čodl, pěšák,
už to byl čodl Matvej, Matvej machr. Matvej Žíla, ten
od Kušbavy. Žíla se mu říkalo podle toho, že když byl
nervózní, nabíhaly mu žíly na krku a na spáncích.
Těžko vzpomínat, kdo s tím tenkrát v Šedově poprvé
přišel. Prostě Žíla. A když byl v potížích, jedna velká
mu vyskočila přímo uprostřed čela. Matvej Žíla.

Někdy mu žertem říkali Mrtvej Žíla. Že byl svým
způsobem dávno mrtvý, o tom neměl žádných
pochybností.

“Dyž se to zle migne, budu mrtvej Žíla”,
řekl si, “A dyž si nedám foržicht, migne se to
nasichr”.

Taky věděl, že když se něco může
mignout, obvykle se to migne. Před mignutím musel
být člověk pořád o krok napřed. Uvažovat, co přijde
dřív, než to přijde.

“Žíla ale eště pořád žije”, ucedil skrze
zuby.

Byl opravdu unavený. Uminil si, že si
nedá pokoje, dokud tu věc nedotáhne do konce. Tušil,
že teď se k tomu naskytla příležitost. Kdyby to vyšlo,
možná by jej stáhli z aktivní služby. Ti od soudního
dvora. Jeho totožnost by byla vyzrazena a stal by se
nepoužitelným. Dostal by rentu, usadil by se.
Jenomže to by znamenalo především dodělat práci.
Úspěšně. Musel by to být ale majstrštych. Dokončit
tuhle záležitost, při které buď zemře, nebo se
prozradí. Zašlo to už moc daleko.

Když dělal obyčejného čodla, bylo to
mnohem jednodušší. Tenkrát v Argyllu. Město bylo
rozdělené do teritorií. Kušbaba s Hamousem uzavřeli
obchodní dohody. Sousloví obchodní dohoda
vyloudilo na Žilově tváři bezděký úsměv. Totiž.
Kušbabovi patřil západ včetně přístavu, a Hamousovi
východ. Obě bandy navzájem dodržovaly pravidla a
dařilo se. Skutečně se dařilo. Občas někdo padl do
spárů spravedlnosti, ale zdroje tu byly vždy. Tenkrát
po válce byl v zemi velký zmatek a řemeslo začalo
neběžet rozkvět. Zlaté časy netrvaly ale neomezeně
dlouho a žádaly si přizpůsobivost a strategii. Po
stabilizaci státní moci a složek výkonu spravedlnosti
přišla stagnace vystřídaná záhy úpadkem. U Hamouse
navíc odhalili šnůru. Zamordovali ho dost odporným
způsobem. Říkalo se, že šnůrův vyřízlý jazyk nosí
Hamous na krku. Aby každý kolem něj věděl, že
šnůrovat se krutě nevyplácí. Toho si byl Matvej
samozřejmě vědom. Bandy se načas stáhly z terénu.
Došlo k dočasnému rozvolnění skupin. Bylo třeba
nechat uklidnit situaci a vyčkat, koho seberou a koho
ne. A potom, nedávno, byl Žíla pozván na schůzku
bandy. Přímě ke Kušbabovi. Všichni mluvili o nějaké
velké ráně. Kšeftu, po kterém by bylo možné se
zahojit na celý zbytek života. Konečně měl tu čest
poznat Kušbabu osobně. Kušbaba Matveje Žílu přijal
mezi vyvolené. Mělo jít o něco skutečně velkého.
Kušbaba se prý dohodl s Hamousem, že do toho
půjdou spolu, ale bylo třeba zafinancovat přípravné
práce. Náklady měly být pokryty z pokladnice
městského serbuse, což byl Hamousův nápad. Nebylo
na tom nic divného, zmíněný kolaturní úředník žil v
Hamousově teritoriu, ale jeho dům měl být na důkaz
společné vůle vybičen oběma bandami společně.
Matvej Žíla celou věc samozřejmě našnůroval
příslušným místům a dostalo se mu varování, aby se

jsou v improvizaci zběhlí. Vlastně neznají nic jiného”.

“Pošlu pro posily. Když vyrazí hned, můžou tu být z Dymoru za čtyři hodiny. Což tedy samozřejmě nebudou, když vezmu v potaz papírování a koloritní nevraživost poslední výspy k nám z města. Ale nad ránem určitě... Rozkaz je přeci jenom rozkaz...”.

“No...” , pokýval hlavou Gerllod, “Ty posily určitě, ale já bych spíš...”.

A potom Gondovi něco navrhl. Něco, z čeho by mohl mít každý z nich prospěch. Ale stálo to na chlapeckém slovu. Jenom na jednom jediném chlapeckém slovu, které by musel do puntíku dodržet jeden i druhý. Navrhl něco, čím by nakrmili vlka, ušetřili kozu, a ve výsledku vše korunovali úplným úspěchem. Gonda Moskytův návrh vyslechl a váhal. Váhal dlouho, zvažoval všechna pro a proti. Kdyby toho muže, co tu před ním stál, zatkl, co by z toho měl? Zajítce, který pokud by potom potvrdil svoji totožnost, znamenal by pro Gondu přinejmenším zaražený kariérní postup a převelení do té špinavé dymorské díry, což byl obávaný trest neschopných důstojníků. A když by jej pustil, stávající situace by se v nehorším případě změnila. Po zralé úvaze se rozhodl na Gerllodův návrh přistoupit. Zdál se mu reálný. A co víc, ten muž se mu čím dál víc líbil.

“Dobře, ujednáno”, rozhodl se kapitán Gonda, “Budu své muže držet na uzdě. Ale pálit naostro pochopitelně budou, o tom žádná. Musíte se držet vpředu, jasné?”.

“Jasně”.

“Dobrá tedy... Spojíte se se mnou v Ravě... A tam mi předáte loď i zajatce... A kdybyste mě chtěl snad nějak podfouknout - je vám jasné, co by se dělo potom?”.

“Jako facka, kapitáne”, odvětil Moskyt, “Jenom prosím, ať se tomu belhavému dědkovi nic nestane. Všechno nosí v hlavě... a my tu jeho hlavu potřebujeme jako sůl...”.

“Hm”.

“Takže ujednáno, kapitáne?”, napřáhl pravici Liscannofan, aby stvrdil chlapeckou dohodu.

Slamich Gonda povstal a stiskl Gerllodovu dlaň.

“Tedy budiž... kapitáne...”.

Když Gerllod Moskyt vyšel na zápraží, hlasitě si vydechl. Příkazník Malachar Žlábek zcepeněl v pozoru, taktéž jeho dva služebně podřízení výrazně strnuli.

“Rozvolněte postoj, chlapi”, řekl blahosklonně Moskyt, “A hlavně: bedlivost. Bedlivost především...”.

“Ano, pane! Bedlivost především, pane...”.

Ztepilou postavu Gerlloda Moskyta pomalu pohltil temný příkrov noci. Byl sám se sebou spokojený. Věřu ano.

Olbrímí sova

Zemíkosa dřepěl v naprosté tmě a jediné, co svítilo, byla jeho temnotou rozšířená bělma, šikující okolní stíny. Vzal si dobrovolně hlídku, s vážnými obavami čekal na Moskyta. Bylo už po půlnoci. Ostatní spali, občas se někdo neklidně zavrtěl či hlasitě zakašlal. Zoltar váhal, jestli už není na čase svěřit se pardům a vytáhnout šilenému vojákovi na pomoc. Jak tak seděl zabalený do ovčí houně, s očima vykulenýma, připomínal olbrímí sovu. Jen zahoukat. Potom zapraskala větvička. Barvířův syn naučeným pohybem hrábl po zbrani.

“To jsem já...” , sykl Moskyt, “Moskyt...”.

Zoltar si nahlas vydechl úlevou.

“Abych řek pravdu, vůbec jsem nečekal, že se někdy vrátíš”.

“Ale vrátil jsem se. A zařídil...”.

“Zařídil, jo?”.

“Tak teda poslouchej...”, odvětil Gerllod a ztišil hlas, aby náhodou jeho vyprávění nezaslechly nepovolané uši.

Čím méně lidí o tom bude vědět, tím větší šance, že všechno dopadne tak, jak má. A Gerllod se příteli svěřil s tím, jak setkání se Slamichem Gondou probíhalo, i s tím, na čem se dohodli. Tedy že Gonda zařídí, aby Rujná oliheň, pokud se vůbec kdy objeví, nebyla vojskem obsazena, a že v rámci možností umožní nalodění.

“Ale pozor”, vztyčil voják varovně prst, “To vůbec neznamená, že nebudou pálit navostro, víme? Pochopitelně budou, protože nebudou zasvěcený, chápeš? Budou do puntíku plnit Gondovy příkazy, a jenom a pouze ty příkazy budou vydávané s vědomím, že bysme se měli nalodit”.

“Hm”.

“Jenomže vždycky se může najít nějaké snaživé blbec, který si bude myslet, že sežral všechnu moudrost světa... Takže velké pozor, jo?”.

“Nejsem blbej...”.

Potom Moskyt vysvětlil, co musel slíbit a obětovat. Tedy především Záborce a Kušbabu a kohokoli dalšího z větších ryb, až se Rujná oliheň vrátí. Rujnou oliheň v ucházejícím stavu samosebou. A všechny Záborcovy lidi. Udal místo, kde sjeli z cesty. Museli tábořit někde opodál. Jejich stopa bude ve sněhové břečce nezahladitelná.

“To může být docela masakr...” , zachmuřil se Zoltar.

“Jo, to může... A nejspíš i bude...”.

“A Záborce?”.

“Toho nechají prchnout. Je v našem zájmu, aby se spojil zpátky s náma”.

“Jo”.

“Jo a ještě jedna věc”, doplnil Gerllod, “Měli bysme se radši držet dál od toho lesejka... Řek jsem mu, že se tam kolem určitě budou motat řádky lidí...”.

“To chápou...”.

‘vypořádání s mrtvými stavbami’.

“Dobře. Co dál?”.

“Nevím”.

“Ale já vim”, přitočil se zloděj Yasper, o kterém se říkalo, že má uši všude.

“A co?”.

“No, já jsem si přece postavil dům”.

“To je pravda”, přitakal starosta, “Povolení ke stavbě bylo řádně uděleno na základě žádosti z... počkej... bylo to... teď to nemůžu najít”.

“Není ani tak důležitý, kdy to bylo, ale proč to bylo”, odtušil Yasper.

“A proč to bylo?”.

“Protože jsem si chtěl vzít za ženu Nariu Moskytovou. A Naria si chtěla vzít mě. Z lásky”.

“A jak to spolu souvisí?”.

“Hodně to souvisí”, řekl Yasper, “Moskytovíc familie mi celkem zřetelně dala na pamětnou, že jako bezdomák mám smůlu. A tak jsem musel šáhnout hodně hluboko do kapsy a nechat postavit dům. Abych nebyl bezdomák, kapišto?”.

“Kapišto”.

Yasper, který neměl příjmení, po svatbě převzal příjmení své ženy. Teď to byl jednou a provždy Yasper Moskyt. Ale je pravda, že jeho nové příjmení bylo vyslovováno potichu.

“Dáš si ještě pivo, Yaspere?”, zeptal se hostinský.

“Jo”.

“A ty?”.

“Jalovcovou...”.

Běžný liscannorský den. Psal se devátý hodovan roku 1070.

Tichý host

“Jo, abych nezapomněl”, řekl Jeremiáš Čipera přítomným, “Včera se tu ubytoval nějaký Žíla”.

“Host?”.

“Jo. Takovej tichej chlápek”.

“A co je na tom?”.

“Nic. Jenomže se dost zajímal o vesnickej cvrkot”.

“V jakým smyslu?”.

“V takovém tom smyslu, jako že se doslech, že by tady mohli být lidi, co by je mohlo zajímat, že on se zajímá”, ztišil hlas Jeremiáš, “Moc konkrétní teda nebyl a já samosebou ještě míň. Znáte ty tanečky kolem horký kaše. Buď je v tom nějaká kulíšárna nebo práce”.

“Práce pro nás?”.

“Nevím. Snad”.

“A kde ten Žíla je?”.

“Včera šel hned spát. Vypadal dost strhaně.

A dneska brzo odjel. Věci má ale pořád na cimře a zapláceno do konce tejdne”.

“Aha”.

Matvej Žíla vstoupil do hostince U hrocha vpodvečer. Koně nechal uvázaného u žbrlení před lokálem. Tiše pozdravil a prošel po schodech do pokoje. Nurnští jej nedůvěřivě sledovali.

“Fakt je to divnej chlap”, řekl Bolbuch.

“Divnej a podezřelej”, kývl hlavou Gerllod Moskyt.

“Co s tím uděláme?”.

“Asi nic”.

Žíla se objevil za necelou hodinu. Sedl si k prázdnému stolu, objednal si večeři a korbel piva. Seděl tiše a počku sledoval zaražené štamgasty.

“Dobrý večer”, houkl poté, co jej Jeremiáš obsloužil, Zoltar Zemíkosa.

Zoltar býval vždycky k neznámým lidem bodrý.

“Brej večír”, odvětil tiše a nervózně cizinec.

“Na cestách?”.

“Jo”.

“Přý máte zapláceno na tejdne”.

“Záleží na tom, kdo se ptá”.

“Zemíkosa. Zoltar Zemíkosa”, řekl alchymista.

“Jo”.

“Nějakej nespolečenskej, co?”.

“Nevandruj do mě!”.

Matvejovi naběhla na čele žíla.

“Já nevandruju. Jen se zajímám”.

“Hele, chlape, o co ti de?”, přidal se věkovitý trpaslík Bolbuch.

“Vo nažráti. A vo klid”.

“A o nic jinýho?”.

“Možná”.

“Jak to myslíš, možná!?” , dotázal se barbar Tjure.

“Jak sem řek. Možná. Na něco čekám”.

“Na co?”.

“Na něco”.

Tím rozhovor skončil. Podivín snědl večeři a odešel na pokoj.

“Divnej patron, ten chlap”, postěžoval si kouzelník Wulfgaard.

“Jo”, přitakal Jeremiáš, “Říkal jsem vám to”.

Té noci Matvej Žíla vešel do lokálu ještě jednou. Tou dobou už byl hostinec téměř prázdný. Jen Ran s Tjurem podroušeně žvanili o zážitcích z minulé výpravy.

“Můžu si přičapnout?”, zeptal se Žíla.

“Co by ne?”, odvětil Tjure.

“Kořalu chlaščete?”.

“Jo”.

“Krčmáku, nalej”.

Jeremiáš nalil. Matvej Žíla mu dal pohledem na srozuměnou, aby se vzdálil.

“Vím... a věřím ti...”.
“Věříš, jo?”.
“Jo”.
“Hm”.
“Tak co?”.
“No tak jo, no. Dobře, no. Ale varoval jsem tě”.

“Dobře, Zoltare”, uzavřel debatu Gerllod, “Vyradím radši hned, ať nejsou zbytečný zvědavý otázky. A ty se vrať k našim a drž jazyk za zuby”.
“A když se mě budou ptát?”.
“Tak paroduj Libovýho”.
“Tak hodně štěstí, Gerllode. Budeš ho potřebovat”.
Notná dávka štěstí byla nezbytnou součástí plánu, dá se říci, že tou hlavní.

Stůj! Kdo tam!?

“Stůj! Kdo tam!?”, vyštěkl příkazník, když zaslechl pohyb u zdi Látalova statku.
Druhý střelec otočil nabitou kuší tím směrem, zatímco první ještě nechápal, co se děje.
“Kdo tam?!”, vyštěkl další povel, “Pomalů vyjdi vpřed s rukama nahore!”.
“Moskyt Gerllod, Gwendarronská královská...”, ozvalo se ze tmy.
První střelec zamžoural do tmy a zacítil.
“Hodnost, domovská posádka!?”.
“Kapitán”, odvětil cíl, “Erennini štitonoši. Agerr...”.
“Početní stav?”.
“Jeden...”.
“Pomalů vyjdi vpřed. Dvacet kroků! Pomalů!”.

Gerllod Moskyt vyšel volným krokem. Věděl, že nesmí učinit žádných rychlých pohybů. Mířili na něj. Možná měli i strach, a strach, jak známo, ve spojení s nabitou zbraní je nejnebezpečnější protivník.

“Kryjte mě”, houkl příkazník směrem k prvnímu střelci, “Kdyby něco, okamžitě zahajte palbu”.

Setkali se tváří v tvář. Příkazník pevně třímal erární meč a nevraživě si cizince prohlížel. Vůbec nevěřil, že tohle může být voják. Vypadal jako prašivý civil. Ale zaráželo ho, že by prašivý civil měl v sobě tolik drзости hrát takové nebezpečné divadlo.

“Kdo že jste říkal, že jste!?”, vypálil příkazník další otázku.

“Moskyt. Gerllod Moskyt”.
“Identifikujte se...”.
“Kapitán Moskyt od Erenninych štitonošů, posádkou Agerr, Nurn...”.
“Ústrojová kázeň...?”.
“Byl jsem vyslán ve státním zájmu, rozumíte? Ve věci velké důležitosti, a tedy v utajení...”.

“Nějaké dokumenty?”.
“Kancelář pro ochranu státních aktivit dokumenty nevystavuje, to snad pochopíte...”.
Příkazník znejistěl a v hlavě konstruoval další otázku, kterou by nacytal neznámého na švestkách. Gerllod ale pochopil, oč tomu vojákovi jde a přešel do protiútoků.

“Kdo je vašim velícím důstojníkem, desátníku?”.
To, že dotyčný i v takové tmavé noci dokázal poznat příkazníkovu hodnost, vojíka přesvědčila.

“Kapitán Slamich Gonda, pane”, vyštěkl a srazil podpatky, “Posádkou v Ravě, pověřený úkolem vysoké důležitosti...”.
“Tak mě k němu neprodleně zaveďte. Vaše jméno, vojáku?”.

“Malachar Žlábek, pane! Příkazník kapitána Gondy, pane! Následujte mě, pane”.
Gerllod jej následoval, ale zadníci měl staženou obavami. Na tohohle vyzrál, ale ten druhý, to bude tvrdší oříšek.

“Vyčkejte tady, pane”, řekl příkazník přede dvěma do domu, “První střelec!”.
“Ano, pane! Zde, pane!”.
“Přebíráš velení!”.
“Na váš rozkaz, pane!”.

* * *

Kapitán Slamich Gonda seděl za stolem a nevraživě si prohlédl zarostlého cizince od hlavy až k patě a zase zpátky. Příkazník Žlábek stál v pozoru a očekával další rozkazy. Gerllod se rozhlédl po místnosti. Židle po jeho levici byla potřísněná čerstvou krví. Nebylo jí mnoho, ale ještě nestačila zaschnout. Hrdlo měl vyschlé na troud. Ten Gonda budil dojem ostříleného chlapa, muže se zkušenostmi. Odhadl jej, že jde o muže úkolu, muže, který neselhává.

“Nuže tedy?”, začal Gonda opatrně.
Gerllod cítil, jak se mu pohledem zavrtává pod kůži, jak se snaží odhadnout, co si o něm má myslet.

“Kapitán Moskyt, Erennini štitonoši, posádka Agerr”, vyšvihl Gerllod hlášení.
“Erennini štitonoši? Výtečný pluk. S prastarou historií...”.

“Neřekl bych, pane”, nenechal se nacytat Moskyt, “Náš pluk byl ustaven na počest sňatku Erenny Mallikorské s králem Lintholdem. Stalo se tak roku 1053, pane. Tento letopočet je vyšit purpurovým entlem na naší bojové zástavě. Pod heslem: Pluk štítu štítem jednoty”.

“Jo. A za pár let, bum ho - válka...”.
“V Mallikornu došlo k převratu... Napadli nás... Vyhlásili ji oni...”.

“A pluk štítu zůstal už jenom štítem... Jednota přestala existovat”.
“Jednota je hodnota a hodnoty existovat

naběhla žíla. Nurnští jej tiše sledovali.
“Nepídlil se tu po mně někdo, krčmáku?”.
Jeremiáš zbledl jako stěna.
“Jenom pošťák...”, vyjekl Menhorian

Blathel.
“Pošťák?”, rozhlédl se Žíla pátravě, “A co chtěl?”.
“Dopis jakejs...”, zaštkal Jeremiáš, “Pro vás”.

Jeremiáš jako oukropek donesl potrháné psaní a vysílal vyděšené pohledy.
“Co to má být?”.

“List...”.
“List?”.
“Ano”.
Matvej Žíla zrudl jako rak.
“Nechej to být, Žílo”, houkl Zoltar Zemikosa, “Musili jsme se podívat, s kým máme tu čest”.

Cizinec chvíli mlčel. Nemělo valného smyslu vyvolávat roztržku. Štamgasti byli v přesile. Když se jakž takž uklidnil, stočil pohled na Tjureho.

“Mluvíš s něma?”.
“Jo”.
“A co?”.
“Chěli by vědět víc. Třeba pro koho děláš”.
“Hákuju pro persónu, jejíž méno nejsem oprávněnej sdělit”.

“To jsem jim taky říkal”, přitakal Tjure, “Ale přišlo jim to málo”.
“A taky nejsem oprávněnej ho jakkolivě naznačit”.

Zoltar Zemikosa si přistrčil židli.
“Takže, milej Žílo”, pravil alchymista, “My teďka už víme, že ta osoba si říká Kušbaba”.
“Čtete cizí písemnostě...”.
“S tím už nic nenadělaš. A ta Kušbaba žádá, abysme vyzvedli nějakou zásilku a odvezli ji do Turmegu. Do hospody U plavců...”.

“Jo. Ale je to chlap. Je to ten Kušbaba...”.
“Dobře teda”, usmál se Zemikosa, “A víš ty co, Žílo?”.

“Ne”.
“My ti tam tu zásilku dovezeme”.
Matvej Žíla se trochu uklidnil.
“Ale budeme za to něco chtít”.

Smlouvali. Smlouvali dlouho a nakonec domluvili Žilův strop. Částku, kterou mu oproti podpisu vyplatil účetní Prášil. Víc už neměl. Nezbylo mu ani na jídlo po cestě.

“A kolik vás bude?”.
“Devět”.
“To je málo”.
“My jsme silný”.

“Porád je to málo na tu řádu, co má být vykonaná. De vo to, že sháním pro svého šéfa lidi, kerý se neboje. Všeho schopný maniky, co se neboje v pravej čas přidat na pravou stranu, kapišto?”.

“Lepší bys nenašel. Nech to na nás”.
Nurnští netušili, že jde o počet hlav, nikoli o svaly. Ale Matvej Žíla si řekl, že ta drobná nesrovnalost se vyřeší až cestou. Případně v Turmegu. Nebyl čas řešit takové drobnosti.

Nurnští si s Matvejem Žílou tedy pláclí. Zásilku přivezou během zítřka a potom se připraví na cestu.

“Ještě něco k tej zásilce”, upozornil Žíla, “Ne, že se s ní stane to, co s tím lejstrem”.
“Neboj”.
“Ty lejstra se nesměj namočit. Kdyby chtělo, tak se musej vězt v suchu”.
“Žádný strachy”, upokojil jej Zemikosa, “Ke knížkám mám vztah. Povezem je jako v bavlnce”.

“Žílo?”, zeptal se Menhorian Blathel.
“Co?”.
“Jaks na nás vlastně natrefil?”.
“Po čuchu”.

Dobře věděl, že tahle banda za války v barvách GKA s utajeným posláním překročila hranice jeho domoviny.

Zásilka

Po ránu Nurnští vyrazili s povozem, zapůjčeným od řídícího obecní školy, směrem na Nurn. Předpokládali totiž, že zásilka, k jejíž manipulaci je třeba dvanácti chlapů, bude objemná.
“V Nurnu se od vás odpojím”, řekl Gerllod Moskyt, “A sejdeme se na hlavním náměstí před radnicí”.

“Dobře. Co máš v plánu?”.
“Zajedu do Agerru. Mám tam známý”.
Gerllod Moskyt byl vojákem Gwendarronské královské armády. A jako činný ve službě se věnoval fortifikacím.

“Co z toho plyne?”.
“Chci se poptat, jestli někdo o tom Žilovi něco neslyšel”, odvětil Gerllod, “Na Kosu se mi vyložené nechce. Nemáme v ruce vůbec nic”.

* * *

Na poštovním úřadě měli Nurnští drobné potíže. Barbar Tjure totiž někde ztratil ten vyzvedávací lístek. Situaci se snažil zvládnout Zoltar Zemikosa. S využitím svých nezměrných vyjednávacích schopností a za pomoci fragmentálních informací sebraných od ostatních nakonec přesvědčil výdejčího objemných zásilek, že se jednalo o balík písemností ve formě bedny pro jistého pana Kušbabu, a vzpomněl si také, že na lístku byl uveden hostinec U kotvy a že tamní hospodský zásilku odmítl s tím, že dotyčný příjemce se již odstěhoval. Bylo to nevýslovné štěstí. A tak měli Nurnští možnost vyzvednout poctivou dubovou truhlu s bytelným železným kováním. Byla opravdu velmi

chrchlal skutečně osklivě.

* * *

Na druhý den se Nurnští vydali na další pochod. Byli mlčenliví, náladu měli pod psa, jak se říká. Jenom Lipový občas prolomil mlčení, aby se zeptal, kdy už tam budou. Tam někde kdesi. Většinou se mu nedostalo žádné proň uspokojivé odpovědi. Ale nakonec odpoledne, mohlo být tak kolem třetí hodiny, oznámil Záborec, že za tím hrbem tam vlevo, za tím krajinným hupem, který tvořil lán zoraného pole, tam že leží Zámof. Vůdce Gerllod se rozhlédl po vůkolní krajině a zrakem pátral po nějakém zřetelném markantu, nějakém příhodném terénním útvaru, kde by rozbili základní ležení a probrali si plán, jenž mu za tu dobu v jistých obecných obrysech vyvstal v hlavě. Vlastně plán byl prostý - někde se ukrýt a vystat průzkumníka na důkladnou obhlídku Zámofe a mořského pobřeží. Moře čpělo ve vzduchu pachutí soli a pisku.

Skládka

Nurnští se utábořili v malém shluku javorů na takové nízké mezi, tvořící rozhraní mezi dvěma poličky. Místo to bylo za letních dnů zřejmě velmi vlhké a také bylo jasné, že vesničané sem s oblibou vyvážejí domovní odpad. Ze sněhu ve vysoké trávě trčela torza polámaných povozů, rozklížených troků a jiných vysloužilých předmětů denní potřeby. Vůdce Nurnských nařídil rozbít ležení a přísně zakázal rozdlávat oheň, což bylo věru zlé a muselo se to jistě dohledně odrazit na morálce mužstva. Do rozsochy stromu nechal Gerllod postavit hlídku, obratného zámečnicka Yaspera. Yasper, kterému se ještě pořád říkalo Glajch, se bedlivě rozhlédl po krajině a předal první zjištění, pocity a závěry.

Zámof se rozprostírala něco přes mili daleko. Tvořilo ji kolem dvanácti roztroušených rolnických domků a usedlostí. Z komínů sice stoupal dým, ale nikde nebylo vidět živáčka, jako by se zde život zastavil. Tedy až na ty vojáky. Yasper si ihned všiml provizorně zbudovaného palpostu se sražených povozů před jedním z domů uprostřed vsi, a po chvilce soustředěného sledování zmíněného bodu si byl téměř jistý, že napočítal tři muže. Že jde o vojáky, to usoudil spíše ze zkušenosti a citu - přeci jenom, Zámof se nacházela příliš daleko, aby si mohl být skálopevně jistý.

“Tři vojcelové tam sou a zdá se, že v obranným postavení... A jsou to modrokabátníci, pánové...”.

“Takže Gwendarronská královská...”, zamnul si vous Gerllod Moskyt a zamyslel se, “Dobrá, dobrá...”.

Potom Yasper oznámil, že vidí horní třetinu majáku, na pláž ale že vidět není, protože tam padá dolů útes, a že k Zámofí vede z jihu kolová cesta, ale na ní je mrtvo taktéž. A dvě a půl míle, možná skoro tři

vzdálený lesík, zřejmě ten, o kterém vyprávěl Hlavatka, protože jiný v dohledu nevidět, pokud tedy nebere v potaz pás hlubokých hvozdu daleko na východě, táhnoucí se do jižních dálov.

“Vypadá to tady chciple, ale smrdí to průserem, pánové”, dokončil Yasper hlášení, “Na to mám zámečnickej čmuch”.

“Jasně. Takový chmatácký svrbění, co?”, neodpustil si štiplavou poznámku barbar Tjure.

“Viš ty, co mi můžesh!?”.

“Ási tuším. Mám na to čmuch...”.

“Ramare?”, přistoupil Gerllod Moskyt k barbarům nováčkoví, “Půjdeš na průzkum?”.

“Hm. Jo”.

“Dávej si ale pořádnýho majzla, jo?”.

“Jo...”.

A šel. Tedy vlastně udělal pár kroků k posledním stromům. A potom zmizel. Prostě nebyl.

“Ten Ramar, to je ale třída, co?”.

“Nikdo nejní nevdohalitelnej”, ozval se Matvej Žíla, “Koukněte se pořádně na to pole. Nechává za sebou voťápy”.

“Myslíš jako stopy?”.

“Máš recht”.

A skutečně. Po neviditelném průzkumníkovi zůstávaly na rozbledlé vrstvičce nestálého sněhu tmavé kruhové stopy. Tenká čárka se lině přibližovala k Zámofí. Byla jako podpis.

* * *

Během čekání na Ramara se staly dvě důležité věci. Yasper Glajch ohlásil, že se spletl, a že ve vsi těch vojáků bude nejspíš víc. To byla změna, která mohla vážně ohrozit Ramara, nikoli Nurnské. Yasper odhadl stav vojska na deset hlav, možná trochu víc. Ta druhá změna se týkala pohybu na cestě.

“Z jihu se kodrcaj vozy”, oznámil Yasper, “Jsou tři. Ty koňové, co je vlekou, vypadaj dost říčně...”.

Nurnští byli zvědaví a sledovali procesí zpoza stromů. Ale stala se divná věc.

“To jsou naši...”, zaskuhral pan Záborec, když vozy znenáhla v bezpečném místě zastavily a zpod plachet vyskákalo několik postav, “Moji kluci... Moji kluci!”.

Byli daleko, ale přesto bylo jasné patrné, jak se tam na cestě o něčem dohadují. Potom se pětice postav oddělila a v rozvolněné skupině zamířila přes pole na západ. Zámof evidentně obcházeli obloukem. Tam, kde narazili na Ramarovy stopy, se na chvíli zarazili a pohlédli směrem k lesíku. Zase se o něčem začali dohadovat.

“Zmerčili je...”, sykl dolů Yasper, “Vojcelové je zmerčili... A čodlové si jich nevšimli a už ani nevšimnou”.

Záborcovi čodlové vyrazili dál.

“Voni mířeji asi k majáku...”.

“Správně... správně...”, pochválil si Záborec, “No a já už asi taky pudu... Když jsou tu ty

potom došlo ke krveprolití, bitva skončila bez výsledku velkou ostudou, o níž se mezi lidem vypráví dodnes. Meziměstský svár se vinou této události, jež měla i soudní dohru, jen utužil. A právě jedno z obou měst, Turmeg, se zjevilo Nurnským před očima. Den pomalu šíral, ale nebyly to městské hradby, které zaujaly jejich pozornost. Míjeli zrovna malý lesík po levici, když si všimli velice podezřelého ležení stranou cesty. Byli to žoldáci, rozvalení a odpočívající mezi vojáckými stany. Nikde nebyli vidět koně. Několik mužů na dvou ohních klohnilo v kotlicích večeří mužstva. Nurnští nabyli nezvratného dojmu, že ti muži jsou dobře organizovaní. Všimli si hlídky, procházející ležením, a dvou divokých barbarů, zevlujících rádobu nezaujatě u cesty. Okamžitě, co je Žíla spatřil, zalezl dovnitř vozu k truhle a zatvářil se kysele.

“Divný, co?”, prohodil Bolbuch koutkem úst k Ranovi.

“Hm”, odvětil Ran a ujistil se, že má zbraň pohotově.

“Koliks jich napočítal?”, položil dotaz vůdce.

“Kolem dvacítky”, odvětil šeptem bystrý Zoltar, “Samý chlapi, východňáři. Většinou barbaři, ale támhle u těch kotlů jsem zahlídl i nějaký hobity”.

“Co jsou zač?”, obrátil se Wulfgaard dovnitř vozu.

Matvej Žíla jen pokrčil rameny. Na čele mu tepala silná modrá čárka.

“Viděls ty dvě hovada?”, upozornil Yasper na přítomnost krollich kolohnátů.

“Jo. A radši mlč. Žádný zbytečný hrdinství”.

“Nekoukejte jim do vočí”, zamumlal trpaslík Bolbuch, “Muklům se nikdá nekoukejte do vočí, nebo přitáhnete zbytečnou pozornost”.

O muklech Bolbuch věděl hodně. Sám byl kdysi trestaný. Dřtil pro krále šterk v kamenolomu a vyspravoval jim cesty podobné té, po níž se kodrcali k městu.

Nurnští projeli kolem vartujících barbarů a nemohli si nevšimnout pohledů, jimiž je doslova propichovali. Když se dostali ke strážným v brány, Zoltar Zemikosa oznámil vůdci, že procesí pravděpodobně sledují dva muži.

“Jsou z toho ležení, tím jsem si skoro jistej”, kývl hlavou Zoltar, “Mám na to čuch”.

Když Nurnští vjeli do města, už si tím, že je někdo sleduje, nebyli zas až tak jisti. Věnovali se tedy cíli své cesty, což znamená navít hospodu U plavců. Ale byli obezřetní. Zastavili povoz na tržišti a nechali u něj silnou hlídku. Gerllod, Bolbuch, Ran a Tjure se rozptýlili a pomalu se šourali směrem, který jim označila stará trhovkyně s cibulí a česnekem. Kráčeli volně hlavní ulicí a zanedlouho našli cíl své cesty. Hospody U plavců si nebylo možno nevšimnout. Ne snad, že by byl podnik nějak zvlášť okázalý, to nikoli. To, co budilo pozornost, byla rozvalená skupina

krollů na schodech. Tucet nemytých kolohnátů se špinavými pingly na zádech lině sledoval kolemjdoucí, kteří obcházeli vchod do nálevny uctivým obloukem. Jeden z krollů se zarýpal v nose, užmoulal kuličku a cvrkl. Ostatní se rozchechtali. Nurnští, každý sám, oddělili se od vozu a poschovávali se v loubí protějších domů, aby počou sledovali počínání té nevzhledné skupiny, která zevlovala a na něco čekala. Ti divocí muži vypadali jako kočovníci, z batožin jim trčely zbraně a zavěšené kusy plátů.

“Guchreb huch”, zařval jeden a praštil druhého přes hlavu.

Ten rozšklebil držku od ucha k uchu a udělal silnějšímu samci místo na schodech. Krollí banda zase propukla v hluchý smích.

* * *

Rozlétly se dveře z lokálu, vyřítel se rozevřatý muž a nakopl prvního z krollů na schodech. Ten vyjel a s temným zamručením se schlíple odkulil stranou.

“Vladach, Vladach”, zamručeli krollové sborem a zvedli se na nohy.

V jejich ksichtech se zračilo cosi jako úcta.

Muž seběhl ze schodů a bylo vidět, že je velmi rozlicený. Divoce šermoval paží směrem k hostinci a řval. Nebyl to kroll, ale člověk. Člověk velmi divokého zjevu, svalnatý s černými divokými vousisky a kučeravými nepěstěnými vlasy. Přes jedno oko se mu táhla hluboká jízva, to oko bylo zakalené slepotou. Z toho muže šel strach, a jeho kumpáni, kteří jej mnohdy převyšovali o dvě hlavy, zřejmě cítili to samé. Muž byl navlečen v plátech a ve svalnaté pravici třímал trojzubec. Potom přeběhl k nejbližšímu Turmeganovi, kterého spatřil, drapl jej pod krkem a odhalil řadu zkažených zubů. Měšťanovi se strachy rozklepala kolena a ukazoval kamsi ulicí dál. Černovous jej odhodil a křikl na své muže. Potom se volnou chůzí vykolébal směrem, kterým nešťastník ukázal. Krollové se neochotně vydali za svým velitelem a po cestě na měšťana, stále ještě přibítoho hrůzou k zemi, plivli. Když podivná společnost zmizela z dohledu, Nurnští opustili stinné bezpečí loubí.

“Co chtěl ten grázl, drahej pane?”, zeptal se Tjure, když pomáhal poplivanému muži vstát.

“Pta... ptal se na nějakou kr... kr... krčmu”.

“Vždyť před jednou stáli, hovada”, podotkl Gerllod Moskyt a ukázal na znamení v podobě voru.

“Ma... mají pl... plno. Ři... říkal...”.

“Plno?”, zakroutil nevěříčně hlavou Ran,

“Hm”.

Pach krollů byl dosud čpavě cítit. Gerllod Moskyt vešel dovnitř, ale za chvíli se vrátil.

“Plno mají, ale když jsem se zeptal na tu

“Aha. Už vim”.
* * *

Nurnští dřepěli kolem malého ohýnku zabalení ve zmokválních houních. Nadohled ohně vyrostlo několik improvizovaných přístřešků z nepromokavých plátén. Nepromokavé plátno je nepromokavé jenom názvem. Jinak promoká. Hůře, ale promoká. Sněhu té noci sice bylo poskrovnou, ale byl těžký a čvachtavě mokrý. Když Yasper doprovázený Záborcem vstoupili do kruhu světla, Nurnští se s nimi vřele přivítali. Yasper vztáhl ruce nad plamen a povyprávěl, jak se jim podařilo dostat z města.

“Ze střechy nějakého vybydleného domu jsme přelezli na hradbu”, dokončil vyprávění, “Dolů to pak bylo asi nejhorší. Pan Záborce je už starší pán... Musil jsem ho pořádně sichrovat”.

Pan Záborce se tvářil, že podruhé by už tu cestu neabsolvoval v žádném případě a snad by se raději nechal čapnout.

Kušbaba nabídl panu Záborci místo pod svou houní. Teprve teď Nurnským došlo, že ten Záborce je vlastně na dalekou cestu úplně nevybavený. Kromě té své mošničky neměl v zásadě nic.

“Kdo vlastně chybí, chlapi?”, zeptal se zámečnick.

“Žíla tu není, potom chybí Kroutvor, taky Klemecht, no a tradičně Libovej...”, řekl Menhorian, který měl vše spočítané do puntíku.

“Libovej?”, zamumlal nechápavě Kušbaba.

“No, Mužena, nó. Náš zmatený Mužena”.

“Mužena je schopnej se ztratit”, zasýčkoval Wulfgaard Prášil, “A jestli se ztratil, tak netrefí ani domů, natožpak sem”.

“Opakoval jsem mu aspoň třikrát, že sraz je tady u lesejka. Tady u toho lesejka, kde Hamous vypustil duši, rozumíš?”.

“A co von na to?”.

“Jo. Říkal jo. Říkal jasně. Jako, že ví”.

“A tvářil se, že chápe, co mu říkáš?”.

“Tvářil se nemlich stejně jako vždycky...”.

“Tak trochu nechápavě?”.

“Když o tom tak přemýšlím, tak asi trochu jo”.

“Klid, chlapi”, namítl barbar Tjure, “Je s nim přece Kroutvor, ten smradlavý bezdomák. Ten se o něj postará”.

“Ale Kroutvor tady nikdy nebyl...”.

“Aha... Tak zbejvá jediné Žíla. Matvej Žíla...”.

“Jo, ten jo”.

* * *

Druzi už pochrupávali přerušovaným nepříjemným spánkem, když k ohni dorazil Zoltar Zemikosa, který držel na cestě hlídku po trpaslíku Bolbuchovi.

“Hadinec hlásí příchod a taky hlásí, že přivedl poztrácený zbytek mužstva”.

Matvej Žíla přihodil na oheň hrst klacků,

aby se zahřál. Měl nohavice i boty úplně promáčené.

“Všichni jste někam zmizeli a nechali jste mě úplně napospas celému městu”, rozčilil se dotčeně Horác Lipový.

Nurnští se zachruli v houních.

“Kdybyste mi aspoň něco řekli, do háje zelenýho! Přelez jsem hradby, a tam žádnéj les, chápete? Žádnéj les! Jenom pole. Pole napravo, pole nalevo, ale les, kurva, ten les nikde!”.

“Vy jste se roztrhali?”, zeptal se Gerllod Moskyt Matveje Žíly.

“Musil jsem. Šli po nás vojci. Tendle se jich šel zeptat, kudy se nejlíp leze přes hradby”.

“A co se stalo”.

“Jednomu z něh jsem musil šmíknout kejhák, než pochopil, že se ptát nemá...”.

“A pak”.

“Pak jsme vzali kramle, co jinýho!? Na čas jsem se musel skovat v nákým dvoře, než se ten hukot přezene. No a tendle prezent, ten se někde ztratil”.

“Kdo je u tebe prezent?”, obořil se naň Lipový.

“A Kroutvor?”.

“Nevim. Ale mám pocit, že ho čapli”.

“A kurva...”.

“A Matveji?”, zeptal se Menhorian, “Kdes pak natrefil na ten prezent?”.

“V humnách. Zmerčil jsem jeho stopu, ten sníh ho spasil. Mířil, hováď jeden, k moři... Na západ... K Ravě...”.

“Měli jste mi to líp vysvětlit! Pořád se mnou mluvíte na půl huby a já abych se pak na vlastní pěst zachraňoval!”.

“Jo”, přitakal Wulfgaard, “Tak to nejspíš bude...”.

Důležité ale bylo, že se Nurnští šťastně shledali a mohli plánovat další postup. Ztráta Kroutvora byla rozumnou mincí za to, že vše šlo víceméně tak hladce. Gerllod Moskyt rozhodl, že se do rána vyspí, jak to tedy počasí dovolí, a ráno se Nurnští začnou ve vši opatrnosti přesouvat směrem k Zámohi. A to nejlépe mimo hlavní cestu, kde je mohlo čekat jak vojsko, tak někteří z těch, co se postavili na Záborcovu sešlost. A také se rozhodl, že pomalu začne přebírat velení nad Kušbabovou tlupou. Nebylo proč už déle hrát tu hloupou hru - vždyť Záborce byl sám a jeho lidé v nedohlednu.

* * *

Nurnští drželi v rukou trumf, kterým byl Záborce. Ten muž věděl to, co oni ne, respektive znal celý svůj plán. A byl místním rodákem, znal kraj jako své boty. Věděl, kde leží Zámoh a že cesta tam vede přes visku jménem Tudybor. Cestu s přihlédnutím k okolnostem, tedy terénu mimo cestu, s přestávkami sypajícímu se sněhu a Záborcově stáří, odhadli na plně dva dny. Dva dny v rozumném tempu bez zbytečných přestávek.

sleduje domovní znamení. Potom se ten muž zastavil.

“Housle!”, zašeptal alchymista, “Příčná, Rybníčná, Housle! Dům U houslí”.

Zoltar následoval Matveje Žílu do tmavého průjezdu a dál po několika postranních schodech k oprýskaným dveřím ve zvýšeném přízemí. Žíla několikrát krátce zaklepal.

“Kdo je?”.

“Žíla, šéfe”.

Zoltarovi se podařilo proklouznout dovnitř.

* * *

Byt sestával z malé haly a jediného pokoje s krbem. Krb byl vyhaslý, byla tu tma. Zoltar cítil pach tabáku a alkoholu. Venku už byla také tma, ale i tak, zavřeně okenice by nepustily o mnoho více světla. Kromě zvalené postele, nedovřené skříně a křesla tu nebylo nic. Holobyt. Kromě Žíly už tu byl jen ten muž. Když muž zapadl zpátky do hlubokého křesla, Zoltar ucítil, jak se zvedl prach. Šimralo ho to v chřípí a chtělo se mu kýchnout. Chvilí s tím vtíravým pocitem zápasil.

“Zásilka je na místě?”.

“Všechno podle plánu, Kušbabo, všechno sichr”.

“Chlapy máš?”.

“Sou tam. Chlapi v plný síle, co se kor moc neptaj”.

“Dobrá, dobrá...”, pochválil si Kušbaba, “Tak není proč otálet. Hamous už je ve městě”.

“Viděls ho?”.

“Leccos jsem zaslechl”.

“Cestou jsme viděli ležení rabiátů jakejchsi”.

“U lesa?”.

“Jo”.

“Chlapi od Šikmookýho Chálida”, řekl Kušbaba, “Táhnou od Marrburku”.

“Aha. A ty smrdutý krolí?”.

“Vy jste potkali krolly?”.

“Chlapi říkali. Před Plavcema. Tucet špinavejch kolohnátů, co jim velí divokej černovous. Došlo tam k jakýs potyčce s kaštanem”.

“S kaštanem?”.

“S rezidentem. Pajsroval tam do něj”.

“Aha, to musej bejt chlapi od Vladacha. Na Krvavýho Vladacha si dejte kór velkého majzla”.

“Co mám teďko dělat?”.

Matvej Žíla.

“Vrat’ se k Plavcům a drž se stranou. A počkej, až krysa vyleze z d’ury. A krysa vyleze, o tom žádná”.

“A potom?”.

“Uvidíš”.

Matvej Žíla přilíši nechápal, ale bylo mu jasné, že Kušbaba fекne jenom to, co si myslí, že by se mělo vědět. Kušbaba byl výtečný plánovač. A nebezpečný protivník. Někdy si říkal, kde se tolik duševní síly v tom malém tlustém muži bere.

* * *

“Šikmovokey Chálid, Krvavej Vladach...”, zopakoval Bolbuch Zemikosa slova, “O co tady, kurva, jde?”.

“To teda nevím”, pokrčil neviditelnými rameny neviditelný alchymista.

Nurnští seděli v pokoji, kde se dalo, rozložení kolem těžké truhly.

“Zajímalo by mě, co v tý truhle je”, zavrčel Wulfgaard.

“A neotevřeme jí teda?”, navrhl zámečnick Yasper, “Nikdo nemusí nic poznat”.

Na důkaz svých slov zachřestil svazkem šperháků.

“Mám jí rozmlátit?”, zeptal se kroll Ran, “Co? Mám!”.

Nezdálo se, že by v ty Yasperovy zahnuté dráty měl být jen minimální důvěra.

“Ať to nikoho ani nenapadne!”, houkl vůdce, “Nic se votvírat nebude!”.

“Ale švagře...”.

“Ne!”.

Bylo vidět, že je také z celé té podivné situace zmatený. Nebyl sám.

“Je ta truhla spíš Kušbaby nebo spíš toho Hamouna?”, zeptal se Horác Lipový.

“Jmenuje se Hamous”.

“Tak toho Hamouse...”.

“Těžko říct...”.

“Mně se ten Kušbaba nelíbí”, odušil Menhorian Blathel, “Je to asi pěkně gauner. Bohové vědí, co má za lubem”.

“To asi neví ani Žíla”.

“A co kdybysme zmáčkli toho Prášila?”, navrhl Tjure, “Ten by moh něco vědět”.

“Nikdo se mačkat nebude”, zavrtěl hlavou Gerllod, “Jsme placený za doručení. Tak tu bednu doručíme a uvidíme, co bude dál”.

“Ale vždyť jsme jí doručili”, ukázal Yasper na truhlici, “Akurát si jí nikdo nevyzved”.

“Třeba ten Kušbaba čeká, až bude čistej vzduch”, pravil kouzelník Blathel, “Třeba si chce bejt jistý, že ty krollové, co venku smrděli zvečera, jsou pryč”.

“Třeba...”.

“Hele, Zoltare”, zeptal se přemýšlivý Menhorian, “Jak to ten Kušbaba říkal přesně s těma krysama?”.

“Že krysy prej vylezou z d’ury”.

“To nemusel říkat. To každěj ví, že krysy vylezaj z děr”.

“Na každěj pád budeme truhlu hlídat a budeme držet hlídky”, rozhodl vůdce.

“Pro sichr”, pokýval hlavou trpaslík Bolbuch.

“Jo. Pro sichr”.

Přepadení

“Jenomže tam na druhý straně je zase nějaký dvorek a může to už bejt vobšancovaný...”.

“Chlapi, ještě je tu jedna cesta...”, ozval se Ramar.

Vypověděl krátce druhům o tom, jak Záborec posílal čodly bočním vchodem z domu.

“Jdeme tam...”.

U vrat museli dát přednost mužům Šikmookého Chálida, kteří se vyhnuli ven a vytvořili nacvičenou bojovou formaci. Potom pod vedením Ramara družina proběhla chodbou k druhému východu z liščí nory. I když Nurnští by nebyli vůbec překvapení, kdyby liščí nora měla východů víc. Záborec byl liška podšitá, o tom nebylo sporu.

A tam, v průjezdu, na Záborce narazili. Měl kolem sebe skupinku čodlů a právě jim vysvětloval, že se na náměstí musí rozprchnout na všechny strany a působit zmatek. Za ním stál Kušbaba, všecek ve tváři bělavý, a když spatřil Nurnské, viditelně se zaražoval.

Brzy mu otrnulo.

“Držte se nás, Záboreče, a my vás z toho srabu s chlapama dostaneme...”.

“Hm”, broukl nenávisně Bolbuch.

“Nikoho nezabíjet”, varoval Gerllod, “Žádný zbytečný krveprolití”.

Čodlové otevřeli vrata a vyběhli do liduprázdné křivolaké uličky.

“Za nima”, přikázal Moskyt, “Doběhneme si pro koně k Houslím a potom pryč z města...”.

Rychle pryč!

K první srážce s městskou stráží došlo na konci ztemnělé uličky. Okolí Záborcova domu bylo evidentně obšancované. Vůdce Gerllod stihl jen udělit pár stručných rozkazů, že proti vojsku ani měšťanstvu nesmí být v žádném případě použito hrubé síly, ale to už je vyrušil hluk šarvátky vpředu. To Záborecovi čodlové vpadli do zad vartující skupince uniformovaných a pustili se s nimi do křížku. Čodlové však byli kluci z ulice, věděli, že v tuhle chvíli je nejlepší vzít kramle, jak s oblibou říkali, prostě rozprchnout se do všech směrů a ztratit se v ulicích klidnějších částí města. Takový byl zákon ulice - zdrhat na vlastní pěst a tím vlastně chránit ostatní. A pokud se nespasí, tak alespoň držet jazyk za zuby. Čodlové se rozprchlí do stran, proběhli směrem k Železnému rynku a za nimi s varovnými výkřiky vyběhli strážci městského pořádku. Zbyli tu dva, kteří rychle seznali, že se blíží další nebezpečí. Nurnští. S tasenými zbraněmi vyšli do středu ulice a ten služebně starší vyzval úředním hlasem ke klidu a složení zbraní.

Gerllod Moskyt znal služební postupy a věděl, že musí jednat rychle. Vrhł se na prvního, následoval jej Bolbuch. Zbytek Nurnských se zastavil a vyčkával, jak tohle skončí.

“Hlavně né břitem!”, sykl Stařena na svého parda ve zbrani, “Ber ho přes nohy! Přes nohy!!!”.

Jeden z vojáků byl záhy sražen na kolena a ten před Bolbuchem se vzdal.

“Mám rodinu, pánové!”, zaštkal voják, “Rodinu, chápete?”.

“Lehni si na zem!”, zakoulel očima trpaslík, “Slyšíš!?”.

“A žádný hlesy, nebo...”.

Turmegští si pomalu lehli na dláždění a nejistě se ohlíželi směrem k náměstí. Pokud by měla odtud někdy přijít pomoc, rozhodně to nebude brzy.

“A co teď s nima?”, zeptal se Menhorian

Halabus.

Gerllod pokrčil rameny a podíval se na Bolbucha.

“Zabte je, svině!”, zaskuhral Záborec, “Ať zaplatějí, co sou mi dlužný...”.

“Mám ženu a děti...”.

“Žílo!”, ozval se Kušbaba, “Kuchni je!”.

“Nikdo se kucht nebude!”, houkl Stařena

Moskyt.

“Srovnej si chlapy, Kušbabo!”.

“Hele, Stařeno... Co je ti do takového... do takového šmíry?”.

“Vraždit se nebude, jsem řek. Když to není nutné, tak se bez toho obejdem. Nejsme vrazi. Jsme jen...”.

“Hrdlořezové?”, ozval se Horác Lipový.

“Svlikněte se!”, přikázal najednou Wulfgaard Prášil, účetní.

“Ale pane...”.

“Chceš, abych ti užij kebuli!?”.

“Mám ženu...”.

“Tak se, kurva, svlikni... A hned!”.

Jeden z vojáků se začal neochotně svlékat. Na dlažbu spadl plášť turmegské městské stráže. Zařinčela kroužková košile. Wulfgaard mlčel a hněvivě se mračil. Poté, co se snesla noc, se citelně ochladilo. Obloha byla zatažená nízkými mraky.

“Myslíš, že máme čas na takovýhle divadlo?”, dloubl jemně účetního do žeber Pajsr Tjure.

“Nešťouchej do mě, barbare, a voliční si ty hadry. Dělej”.

Nurnským začalo svítat. Do druhé uniformy se nasoukal samotný Wulfgaard a přitom zasyčel, aby někdo ty strážné spoutal na rukou i nohou a zavlekl do průjezdu. Gerllod Moskyt vydal potřebné příkazy.

“A teď se navzájem spoutejte”, přikázal Nurnským voják Prášil, když doplnal drátěnou košili, “A zbraně ať zmizí v báglech”.

Pajsr Tjure, zteplý vojín, založil ruce na hrudi a počastoval své bývalé spoludruhy tvrdým a neúprosným pohledem.

“A teď se seřaďte do dvojic, holoto zlodějská! A alou do šatlavy!”.

Vojenská eskorta vedla zatčené přes

“Pust'te mě na něj!”.

“Držte huby”, houkl Bolbuch, “Vobá dvě...”.

Kdyby nebyli spoutaní, vrhli by se bezesporu na sebe. Nurnští stáli kolem nich a snažili se zorientovat v situaci. Nedocházelo jim všechno do důsledků, ale pochopili, že Kušbaba udělal na Hamouse nějaký podraz. Něco, co Hamouse přinutilo k přepadu hostince U plavců. A co je sířilo nejvíc, že Kušbaba udělal podraz i na ně.

“A nejde vám, pánové, náhodou o tu truhlu?”, zeptal se od zábradlí Menhorian Blathel.

Ani si nevšimli, že Matvej Žíla stojí na ochozu a tiše sleduje krvavé trateliště pod ním. Byl bledý a bledost jeho tváře jenom zvýraznila modrou žílu na jeho čele, pulsující divokým tepem.

“Co nevidět přindou vachtí!”, křikl Žíla naléhavě, “Berem kramle! Nechte truhlu truhlou! Na nákou truhlu sere pes!”.

Nurnští obrátili tázavé pohledy k vůdci. Ten se ještě úplně nerozhodl.

“Chcete skončit na špagátě, volové!?”,

štěkl Žíla a přešel pohledem hromadu mrtvol.

Když pochopil, že s Nurnskými není řeč, začal se drát po schodišti dolů.

“Já teda nasichr beru kramle”, křičel vzteky bez sebe.

Nurnští mu ustupovali z cesty. Možná čekali na příkaz nebo alespoň na smluvené heslo. Totiž že Žíla nemá čepici. Signál k útoku. Vůdce Nurnských ale Matveje Žílu nepovažoval za nebezpečného.

“To mě tady s něma necháš, Žílo?”, zaječel Prášil.

Matvej Žíla ledabyly mávl rukou.

“Vrat' se! Čodle jeden umolousanej! To tě bude mrzet!”.

Matvej Žíla vyběhl na ulici.

Obchod

Nurnští se krátce poradili. Ti dva zajatci po sobě vysílali nevraživé pohledy.

“Měli bysme asi rychle vypadnout”, zvýšil hlas Menhorian Blathel.

“Jo, ale nejdřív vyřešíme tu truhlu”, opáčil vůdce, “Zoltare, ujmeš se toho?”.

“Jasně”.

“Hamousi”, založil si alchymista ruce na prsa, “Asi ti došlo, že na tebe tuhle Kušbabovi pohůnci narařičili boudy”.

Trstý Hamous nervózně přešlápl, co mu pouta dovolila, a zkrřivil tvář do nejistého úsměvu. Přitakal.

“A na nás ji ty parchanti narařičili taky. Takže... dalo by se říct... jsme, takřikajíc, na jedný lodi”.

Účetní Prášil zesinal. Začínalo mu docházet, kam ten proplešatělý chlápek míří.

“Pustíme tě”, protáhl Zemikosa slova a uhladil si řídké vlasy, “A můžeme uzavřít i obchod”.

“Jaký obchod?”.

“Tu truhlu. Prodáme ti ji”.

Hamous se zasmál. Dohodli se na penězích, jež byl Hamous s to v krátké době sehnat, a umluvili se, že k předání dojde za městem. Hamous sám navrhl lesík asi míli na sever. U cesty. Prášil se snažil protestovat, ale Bolbuch ho umlčel.

“A co bude s tímhle chlívem?”, otázal se Hamous.

“Toho si vezmi jako dárek”.

“Né! To né!”, všikl Prášil a orosil se, “Bude ze mě mrtvej muž!”.

“To jseš už teď”.

Hostinec U plavců nurnští druzi opustili kvapně. Severní bránou projeli snadno - městské stráže ještě neměly tušení, co se v Turmegu dnes v noci stalo. Než všechno praskne, tomu dávali tak hodinu, maximálně dvě. Museli spěchat. To samé bylo jasné i Hamousovi.

Nurnští si na smluveném místě sotva stihli připravit strategické pozice, kdyby se něco zvrtilo, a už zaslechli dusot koní. Zbytek Hamousovy tlupy přijel v plné parádě. Netrvalo to ani tři čtvrtě hodiny. Tedy zbytek - jednalo se o ubohé torzo. Torzo sestávalo z šestice mužů. Nurnští to neprotahovali. Převzali peníze a vydali vůz Gerllodovy mámy i s tažným koněm a truhlou. Hamous se usmál.

“Nafurt dobrý?”, zeptal se vůdce Gerllod, aby se utvrdil, že Hamous nechová postranní úmysly.

“Nafurt dobrý”, odvětil zločinec, “Bylo mi, takřikajíc, ctí”.

“Co se stalo s Prášilem?”, neodpustil si Yasper.

“Doprášil”.

“Aha”.

Potom Nurnští zadumaně pozorovali, jak Hamousova skupina zajeza s vozem po lesní cestě do lesa.

“Nějak nemůžu pochopit, proč jsme si tu truhlu nenechali”, zaproteštoval nahlas Horác Lipový.

“Nebyla naše... A navíc, celý to bylo nějaký divný”.

“Vždyť jsme ji ani neotevřeli”, namítl barbar Tjure.

“No právě. Někdy je lepší nevědět”.

“Nechtíc jsme se dostali mezi dva mlýnský kameny”, pravil starý Bolbuch, “Mohlo nás to rozemlejt. Ale nerozemlelo. A mlýnský kameny se takřikajíc rozpadly v prach. Vyšli jsme z toho vlastně dobře”.

“Umřel Ran...”, připomněl Wulfgaard.

“To je pravda, kurva”.

“Ran byl fajn chlap”.

“To byl”.

se potom podělí uvnitř v rámci svých vlastních zvyklostí a pořádků. Vladachovi ani Chálidovi se toto rovnostářské dělení příliš nezamlouvalo, ale Záborec měl v rukou trumf, kterým je přesvědčil, že nakonec souhlasili. Náklady Záborecova plánu půjdou za ním. Potom Záborec seznámil zúčastněné předáky i jejich muže s obecnými úkoly, respektive posláním. Konkrétnosti budou z důvodu utajení detailně rozpracovány a prodiskutovány po vyplutí.

Do místnosti vběhl čódl.

“Našli?”.

“Našli”.

“A proč tu není?”.

“Něco má... Něco chce... Nebo, něco...

Prostě něco...”.

“Na chvíli vás opustím, pánové”, omluvil se brunatný Záborec a opustil sál.

“Tak já bych něco teda řek”, ujal se slova Vladach Krvavý, “Některý se teda známe, ale většinou teda vůbec ne”.

Šikmooký Chálid si zadumaně mnul spletený vous.

“A některý teda úplně vůbec ne. A esli tady někde běhá krysa, tak jí rozšmelcuju, že ani vocas nezvostane”.

“Boj!”, zařvali Vladachovi kolohnatí sborem.

“Máte recht, chlapi. Boj je boj a musí bejt začalovanéj podílama jak se sluší a patří. Ale zase recht maj ty, co říkaj, že dohoda je dohoda a že dohoda je víc než boj”.

“Ano”, sipl Kušbaba.

“Ale boj je porád boj a síla, rozumíš, chlapi, síla je to, co dělá chlapa chlapem, prostě... prostě takhle... chlap bez síly není chlap... není chlap, není boj, není dohoda. Tak nějak jsem to chtěl, kurva, říct...”.

“Není chlap, není boj!!!”, zařvali příslušníci krollího etnika.

“So ty chtil tym říct?”, sevřel žlutavá víčka do tenkých čárek Šikmooký Chálid, “Neny chlab neny boj? Tag sum ja sum tu. Sum chlab velechlab sum ja. A ty chlaby sum tam sum jag ja. Velechlaby! Chtiš boj? Ju?”.

“Boj!”, zaječeli muži od Chálida.

“Boj!”, zaječeli Vladachovi.

“Chlapi, v jednotě je síla”, zaštkal Kušbaba, “Vyčkejme Záborec”.

“Ty nejsi chlap!”, obořil se naň Vladach, “Už podle ména nemůžeš bejt chlap!”.

“Tag tag. Ty neny chlab. Ty kusbaba. Ty Babakus. Ju!?”.

“Ba-ba-kus... ba-ba-kus...”, skandovali Chálidovi přívrženci.

Kušbaba takticky ustoupil a odevzdaně naslouchal bojové písni těch dvou kohoutů. Nurnští pochopili, že ať tady bude uzavřena dohoda jakákoli, tahle sebranka se při první příležitosti po sobě vrhne a

Záborecův plán se změni na urví, co můžeš urvat. A to nebyla vůbec příjemná představa.

“Ať se bude dít cokoli”, řekl Gerllod Stařena, “Musíme držet při sobě a hlavně - držet se stranou”.

“Máš pravdu. S téma gaunerama půjde dnem i nocí o život”, přitakal Bolbuch.

“Takže žádný hrdinství, jo?”.

“Jo. Žádný hrdinství. A už žádný arény a vytahování svalů...”.

“Pánové, jenom taková otázka”, ozval se Horác, “Kdo je to ten pan Babakus, kterému tady provolávají slávu? Ten je s náma nebo proti nám?”.

“Ten by měl být s námi, Lipovej”, odvětil útrpně Menhorian.

Postranními dvěma se vbelhal do sálu udýchaný Záborec a holí před sebou hnál takového čiperného mužika středního věku, který působil značně neurotickým dojmem.

“Dobřej večír, dobrěj večír”, napřáhl pravici směrem k Chálidovi, který jeho přítomnost zcela ignoroval, “Hlavatka jméno mé”.

Záborec mu něco řekl a muž se obrátil k sálu.

“Dobřej večír. Já jsem nákej Hlavatka. Hlavatka jméno mé...”.

Některí propukli v smích, ale hlalol brzy utichl, jak Záborec mávl berlou, aby si zjednal pozornost.

“Toto je pan Hlavatka a nese důležitý zvěsti, který krapet pozměňujou plán”, přednesl Záborec, “Změna je plánů koření, abych tak řek, a proto dávejte pozor, co vám tady Hlavatka řekne - hlavně teda vy přespolní...”.

“Pšespolny?”, podivil se Chálid, ačkoli jeho žlutá líc zůstala kožená.

Kušbaba se mu jal něco pološeptem vysvětlovat, přičemž Chálid si zadumaně mnul vous a příkyvoval. Nurnským se zdálo, že Kušbaba se moudře pokusil veřít do Chálidovy přízně, což kvitovali s povděkem.

“Pšespolny...”, potvrdil Chálid a ukázal prořidlé zuby, “Tag tag...”.

“Takže jak řek tady pan Záborec, věci se krapet změnily. Trošku se něco posralo, nó trošku... trošku víc... prostě Rava je teďkonc mrtvá a Turneg vlastně skoro taky... Takže já sem nějaký Hlavatka a řeším tady pro pana Záborece háky ty mořský věci, prostě ty věci spojený s mořem a tak...”.

“K věci, Hlavatko”, osočil se naň Záborec.

“A hlavní mořská věc... teda loď... tak ta teda není... teda byla by, moc nechybělo, ale teďkonc není, celý se to miglo a miglo se to tak zle, že spousta chlapů plave bradou hore, a to chlapů těch i tamtěch, prostě se to, kurva, miglo, a Rava je teďkonc mrtvá... A to, myslím, úplně...”.

V sále to zašumělo a Záborec Hlavatkovi něco pošeptal. Bylo na něm vidět, že se mu třese

kde přesně měl být proveden, to však Záborec choval jako přísně střežené tajemství, jež mělo být vyjeveno pouze těm, kteří se dostaví. Záborec však byl i velmi opatrný, což jeho genialitu zas a znova potvrzovalo, a zároveň Kušbabu neoblohmě utvrzovalo v přesvědčení, že provedení plánu pod Záborecovým vedením bude i úspěšně završeno. Záborec měl podmínku. Účast na jeho plánu musí být písemně potvrzena s přiloženým jmenným seznamem osob, které se plánu zúčastní. Banda, která neposkytne alespoň dvanáct lidí, bude z plánu vyloučena. Záborec pravděpodobně nic neponechával náhodě a jména osob si minil nechat prověřit. A osobil si právo kohokoli ze seznamu vyškrtnout.

Nurnští naslouchali Kušbabovu vyprávění jako u vytržení. Když domluvil, postavili hlídky a šli na kutě. Byli k smrti unavení.

Před polednem Gerllod vyslal dosud neviditelného Wulfgaarda k obhlídce města. Mladý kouzelník brzy přinesl zvěst, že městské brány jsou silně hlídané a všichni pocestní jsou podrobováni důkladné prohlídce. Město je prý vůbec vzhůru nohama, všude chodí zesílené hlídky, lidé na ulicích jsou prověřováni a dotazováni.

“Hospodu v noci sice uhasili, ale je neobyvatelná”, řekl Wulfgaard, “A všude pátrají po muzích od formanské společnosti Olaf”.

“Takže jdou po nás”.

“Mám pocit, že jdou po každém, kdo je jakkoli podezřelý”.

Vůdce rozhodl, že na ulici se nebude nikdo zbytečně ukazovat a že Kušbabův byt, pokud se budou chovat tiše a pokojně, jim poskytne na pár dní, než alarm utichne, dostatečně bezpečné útočiště.

Po skrovném obědě se Nurnští sešli k poradě u koní.

“Co budeme dělat?”, zeptal se Menhorian

Blathel.

“Navrhneme Kušbabovi, že s ním do toho půjdeme?”, navrhl hobit Horác.

“Blázníš?”, zdvihl huňaté obočí Bolbuch,

“Chceš skončit v lágru? Nebo na šibenici?”.

“Jsem rychlej. Šikovnej...”.

“Jseš zločinec! Neštítíš se ničeho!”.

“Nápodobně!”.

Bolbuch nasupeně zavřel a mávl rukou.

“Nehádejte se, chlapi”, pravil Yasper.

Gerllod Moskyt usilovně přemýšlel. Zoltar

Zemikosa také. V myšlenkách každého z nich bylo ale nejspíš něco úplně jiného.

“Já myslím...”, pronesl Gerllod a zarazil se.

“Co myslíš?”.

“Já myslím, že můžeme jít s Kušbabou, a přitom neskončit jako zločinci”.

“Jak to myslíš?”, nechápal Tjure, “Půjdeme v kumpanii gaunerů a vrahů někam krást, a nebudeme

zločinci?”.

“To záleží na úhlu pohledu”, řekl Gerllod., “Na to, jak to kdo chápe”.

A vysvětlil, že mají jedinečnou příležitost, která se už neopakuje. Příležitost rovnýma nohama vstoupit do struktur vznikající organizace a splynout s ní. A potom, až bude doba příhodná, ji rozbit a zločince předat spravedlnosti.

“Počkej”, zarazil se Menhorian Blathel, “To je ale hrozně nebezpečný a na hraně. Může se nám dost dobře stát, že skončíme na šibenici nebo v nějakým bezejmenným hrobě”.

“Jo, je to vošajstlich”, přitakal Bolbuch, “Budeme mezi mlýnskejma kamenama, ale ne mezi dvěma, ale hnedle několika. Stačí jeden chybný krok a je z nás paštika”.

“To je pravda”, odušil vůdce, “Ale když se to povede, uděláme hodně záslužnou věc”.

Gerllod Moskyt byl voják. Vypadal jako voják, choval se jako voják a přemýšlel jako voják. Byl to kapitán Gwendarronské královské armády. Ne tak ostatní.

“Já stojím za Gerllodem”, řekl Zoltar Zemikosa a v očích měl prazvláštní třpyt.

“Mám pocit, že nám právě v provaznickým krámě začali plést oprátku”, namítl Bolbuch, “Ale jo, jdu do toho. Koneckonců mukul jsem už byl a muklovství je cejch. Mukul si muklovství nese až do hrobu”.

“A co vy?”, vybědl Zemikosa ostatní.

“Já jsem zámečník”, řekl Yasper, “Mám blízko k tomu, pohybovat se na tenkým ledě. A navíc jsem teďkonc z rodiny Moskytů, takže je pochopitelný, že stojím za švagrem”.

“Mně je všechno jedno”, přitakal Tjure.

“Já nevím. Smrdí to. Volil bych radši nějakou třetí cestu”, hlesl Menhorian, “Ale když je Zoltar pro, tak já nejsem proti”.

“Stojím za Menhorianem”, ozval se kouzelník Wulfgaard.

“A co ty?”.

“Já?”.

“Jo. Ty, Horáci”.

“Já jdu. Jasně, jdu”.

“Máš alespoň nějakou hrubou představu, na co jsi kejv?”, zeptal se hobita Bolbuch.

“Ne”.

“Vlastně máš recht. Někdy je to lepší”.

Znovuzrození Kušbabovy bandy

Nurnští se domluvili s Kušbabou na pravidlech hry. On sice bude formální hlavou bandy, ale mužům velí Gerllod Moskyt, od nynějška Kušbabův pobočník. Kořistné bude děleno dle počtu hlav rovným dílem. Veškeré kroky bude Kušbaba konzultovat se svým pobočníkem. Žádné informace nebude zatajovat a při pokusu o jakýkoli podraz bude

nějakou skříní. A díky tomu náhodnému setkání zjistil, že z domu vede nějaký boční východ, asi do ulice. Úniková cesta. Záborec ty dva kluky vypouštěl ven a kladl jim na srdce, ať se bez Hlavatky nevracejí. Ozvěna Záborecova skřehotání se třísčila zvnitřku tmavého průjezdu. Potom se vrátil s jiným čodlem, kluk zavřel vrata a zajistil je závorou.

“Kolodíro! Clapče můj...”.

“Jo, pane Záboreče?”, smekl kluk umaštěnou čapku.

“Běž za klucima, ať rozsvítí lanterny v hodovnici a pak ať se zdekloujou na cimry. Nechci vo vás vědit, smrádci, kapišto? Začneme i bez Hlavatky. Dneska je velkej den, je tu moc vzácnejch a netrpělivejch pánů”.

“Jo, pane Záboreče. Dondu za klucima, ať se zdekloujou...”.

“Dneska je velkej Záborecův den, den líšky všema mastima mazaný...”.

“Jo, pane Záboreče, nejmazanější ze všech líšek, co sem vokolo města kdy zmerčil”.

“Zavři hubu, Kolodíro, a udělej, co sem řek. Nebo tě sjeďu potěhem”.

“Jo, pane Záboreče. Jo”.

Kluk nasadil čapku a rozklátil své kostnaté tělo do běhu.

Ramar chvíli počkal, až odsupí i Záborec, a vypařil se za ním.

Aréna

Ramar se připojil k Nurnským, kteří sledovali krvavé divadlo. Za tu dobu, co tu nebyl, se Záborecova zahrada proměnila v rozvášněnou arénu. Muži různých ras stáli v semknutém kruhu, hlasitě řvali a mávali zbraněmi. Vlastně dřevěnými holemi. Koho tam mlátí teď? Za Ramar neviděl.

“Kde je šéf?”, zeptal se průzkumník.

“Myslíš Kušbabu?”, vycenil Kroutvor sežrané dásně, “Pan Kušbaba vsadil na toho malýho staříka. Je někde támdle. A starýmu tečou střeva nosem”.

“Myslim malýho šefa. Stařenu”.

“Stařena dostal do držky...”, ukázal Yasper Glajch ke stromu, kde s hlavou podloženou Lipového batohem sténal zkrvavený Gerllod Moskyt, obskakovaný Tjurem, řečeným Pajsr, a Menhorianem Halabusem.

“Sanice ti sice zmodrá, ale bude to dobrý”, sáhl zmlácenému válečníkovi na opuchlé místo kouzelník Menhorian, “Ale zmodrá to asi hodně. Nebo zřialoví... Nebo něco mezi...”.

“Vkydnu ti na to psí mazadlo”, pravil Tjure, “Pší mazadlo je zázračnej všelék”.

Otevřel pouzdro a Gerllod hlasitě zasténal. Dav zaburácel.

“Zvedněte mě někdo, ať to vidím!”, zaječel Lipový Mužena, “Ať to vidím, povídám!”.

“Tak si vylez na strom, Muženo”, zakroutil hlavou Zoltar Hadinec.

“Co?”.

“Na strom si vylez...”.

“A vidíš, to bych moh. Vylezu si na strom...”.

“Cos tam zjistil, Klemechte”, obrátil se Hadinec na Ramara.

“Jak se to vezme. Málo a dost”.

Tak teda povídej.

Ramar těm, co kolem něj utvořili hlouček, povyprávěl. Ne všechno ale bylo slyšet, některá slova zanikla v burácení davu, který přihlížel dosud nerozhodnutému zápasu mezi kušbabovským Otrusinem a vladachovským Chábrdem. Kroll trpaslíka převyšoval o několik hlav, ale zase byl pomalejší.

Dav znovu zařval.

“To muselo bolet! Au!”, zapištěl Lipový z rozsochy, “Myslim, že z Bolbucha je paštíka”.

“Jmenuje se Otrusin, hováde!” zamračil se Hadinec.

“Tak ne! Von vstává. Von vstává! Buch! Krollí hovoď se votáči... Jebni ho mezi uši!!!”.

“Sundejte ho z toho stromu někdo!”.

“Jau! Řek sem jebni ho a ne nech se jebnout! Aha... jo... jóó”.

“Je docela vysoko. Já bych ho sestřelil”.

“Potáci se a... výpad! Na koleno! To muselo bolet! Jóó. A ještě!”.

“Kdo ho teda sestřelil? Ty nebo kdo?”.

“A hejbej se, dědku pomalej! Jó! Hejbej se! A výpad. A buch!”.

“Vemeš si ho na starost, Tjure?”.

“Když říkám výpad, myslim tím vopatnej výpad! Kurva! Jau! Ne!”.

“Jo”.

Tjure nasadil do tětiny šíp.

“Tak pánové”, zaječel Horác Lipový, “Mám pocit, že klání skončilo. Dědek to vodpískal...”.

“Nebo víš co?”.

“Co”.

“Vykašli se na to”.

“Tak dobře”.

Dav zaburácel potleskem, v jáсотu převažovaly hluboké artikulace krollí mluvy.

“Slez dólu, hobite!”, křikl na Lipového Zoltar Hadinec.

Hobit poslušně slezl, úsměv od ucha k uchu.

“Ani nevíte, o co jste přišli”.

“Ani nevíš, o co jsi přišel ty”.

Bolbuch se připlazil po svých, v patách se mu táhl Kušbaba a hrozivě se mračil. Gerllodu Moskytovi se za pomoci pardů podařilo postavit se na nohy.

“Myslel jsem si, že jste větší ranaři”,

se koná shromáždění drátenického cechu”.

“A co je nám do dráteníků?”, ohradil se Zoltar, řečený Hadinec.

“Je nám do nich to, že o žádný shromáždění dráteníků nejde”.

“A o co nám teda jde?”, dotázal se nechápavě Wulfgaard Prášil.

“Jde nám o to, že tam bude pan Záborec, jasný?”.

“Jo”.

Kušbaba vysvětlil, že ho zkontaktoval jeden ze Záborecových pouličních čodlů, takový vytáhlý spratek, a řekl mu, že ve městě se dějí divné věci a že pan Záborec si Kušbabovy muže žádá.

“Budete se chovat, jak žádá mrav...”, ujistil se Kušbaba nervózně.

“Neměj strachy, Kušbabo”, vycenil zuby trpaslík Bolbuch, “Starěj Otrusin ví, co se sluší a patří”.

“Bat”, přitakal nesměle barbar Ramar, řečený Klemecht.

* * *

Železný rynek našli snadno. Kušbaba kráčel najisto. Sice pluli městem po dvojičkách, aby nevzbudili pozornost, ale přesto zůstávali v očním kontaktu. Pod nohama jim čvachtal rozbředlý sníh. Občas museli zalézt do průjezdu, aby se vyhnuli strážím a zbytečnému vyptávání. Zbraně a zbroje měli přivázané na neforemných tlumocích, překryté spacími plachtami. Kroutvor se držel Ramara Klemechta a tvářil se, že nechápe, co se kolem něj děje. Rychle se šefilo, obloha připomínala kalenou ocel.

Před hostincem Na vinglu, dvoupatrové budově utopené v zástavbě, hořel železný koš a u něj se hráli dva vytáhli spratci. Okno vpravo od vstupních dveří bylo zakryto dřevěnou tabulí, zvoucí na shromáždění cechu drátenického. Na mřížoví byl uvázan prodávavý hrnec, který se klímal ve větru a narážel o kov. Nurnští strnuli v bezpečném odstupu, Kušbaba se ke spratkům líně doloudal a zavedl s nimi hovor. Potom mávl směrem ke svým mužům. Když se Nurnští přiklátili, jeden z kluků už třímal v ruce zmačkané lejštro a opatrnicky se zubil.

“Jeden po druhým se tady chlapečům představte”, řekl povýšenecky Kušbaba.

“Stařena”, vysekl Gerllod Moskyt.

Kluk bloudil pohledem po papíře, přitakal a udělal značku. Potom následovali další. Nikdo se kupodivu nespletl, ani Kroutvor, žebrák mdlého rozumu.

“Takže plnej tucet, pane Kušbabo?”.

“Plnej tucet, chlapeče”.

Kluk trhl hlavou směrem k druhému. Ten přikývl, přestal si hrát ruce nad plamenem z olejem a býčí krví napuštěných trámků, zastrčil ruce do kapes a ledabyle se vyšoural.

“Jen račte, vašnostové”.

Následovali malého čodla do lokálu.

Nebylo tu ani nějak zvlášť plno, ale zprava slyšeli halas a zpěv nějaké veselé společnosti. Tušili, že spolek dráteníků zasedá v odděleném salóňku. Čodl však vedl Nurnské kolem záchodků a malými dveřmi vstoupili do tmavého průjezdu. Průjezd je dovedl do zpusťlé zahrady. Začalo se valem smrákat.

Zahrada

V železných koších hořely ohně, u nichž se hráli prokřehlí muži. Pára jim stoupala od úst, jak se polohlasně dohadovali. Šíráni umočňovalo rozlehlé listoví mnohaletých stromů. O zahradu se ale Záborec nestaral - trávy tu bylo poskrovnu, a když, tak byla bídná. Zbytek dvora pokrýval hliněný prach, který muži vířili nohama. Zpusťlá zahrada byla obehnaná vysokou kamennou zdí s oprýskaným omítnutím a východní straně vévodil dvoupatrový dům. Okna v přízemí byla zakryta okenicemi, v horních patrech se nesvítilo.

“Co to sem přitáhlo za sběř?”, uchechtl se divoký barbar v kůžích.

“Městskéj potěr. Vyzábli panáci”, odplívl si druhý a propíchl příchodí pohledem.

Bolbuch Otrusin se zhluboka nadechl, ale Stařena Gerllod jej zarazil.

“Nechceme potíže”, sykl.

“Hm”.

“Nacálujeme se někam do rohu a budem tichý jako myše”.

“Jo”, špitl účetní Prášil.

“Hlavně nikomu nečumte do vočí”, pravil Otrusin, “Takovej je hlavní zákon lágru. Nečumět do vočí”.

“Jo”.

Procházel zahradou k odlehlému koutu, kde hořel oheň. Míjeli tiše divoké cizince a snažili se s nimi nenavázat oční kontakt. Osudový kontakt, před nímž je trpaslík varoval. Přesto jasně vnímali bodavé pohledy cizinců. Pohledy divokých východních barbarů, krollů z bůhvíjakých smrdutých děr, i jiných navýsost podivných a nebezpečných existencí. Dvojice utáplých čodlů jim bez reptání vyklidila prostor. Ti kluci sice vypadali jaksi uskrňple, ale tam venku, tam ve svém důvěrně známém teritoriu jistě byli nebezpečnějšími protivníky, než mnozí z těch kolohnátů tady kolem.

“Co teď?”, zeptal se Menhorian Halabus, když vztáhl dlaně nad pableskující plameny.

“Teďkonc je čas ohlásit příchod”, odušil Kušbaba, “Ať starěj Záborec ví, že jsme dorazili. Stařeno, pudeš se mnou a budeš mi krejt záda”.

“Dobrá, šefe”.

Nurnští sledovali dvojici předáků Hamousovy bandy, jak míří ke dvěřím velikého dvoupatrového stavení. Gerllod Stařena rukou v ocelové rukavici pevně třímal jilec meče, zasunutý v pochvě. Několik mužů, které cestou minuli, jim

78/79 vášnivě debaty mezi Kierkem, Vestou a Zemikosou.

Dalším z ostrovanů, který zůstal v Liscannoru, je Swen, mladík který nám na výpravě pomáhal a byl členem družiny. Dostal povolení k pobytu, zprvu u Jorchena, později v hostinci.

Dne 2.7.1078 se Arkussu Dettorovi a slečně Wiki narodil po náročném a riskantním porodu syn Trevil Dettor.

Dne 19.9.1078 se manželům Peškovým narodila dcera Vanda Pešková.

Mílo s Dwany se vydali do Mirellu, země zaslíbené všem hobitům, a to s konkrétním cílem. Mílo si odtamtud přivedl svoji lásku z dětství, Alžbětu Ponravovou. Zároveň s nimi přijelo asi dvacet hobitů, Ponravů i jiných, aby byli účastní skvělé svatby, která se konala v Liscannoru 1.11.1078. Na svatbě hrála jaksepaří muzika, ale mirellští vesničané se na vystrojenou veselku dívali poněkud zaraženě, což jsem přičítal tomu, že dosud neviděli nic než svoji zabahněnou ves a prožívali právě kulturní šok. Od obce novomanželé dostali darem kovanou dvojpostel v hobití velikosti. Skalla novomanželům poskytuje dostatek komfortu, ale Milo Pelíšek hovoří nahlas i o úmyslu stavět nový dům přesně podle jejich potřeb.

Dwany Růžička, který se v Mirellu oženil s Zimionou Náhorníkovou, si svou nevěstu následně přivedl do Liscannoru. Prohlašuje, že následující výpravy se nehodlá zúčastnit a bude se věnovat své krásné nevěstě. Svazky mezi Mirellem a Liscannorem se tímto ještě více posilují a skoro to vypadá na nějakou bratrskou družbu nebo patronát.

Jak je vidět z předchozích příspěvků, přival hobitů do obce se nezastavuje, ba naopak slibují právě uzavřená manželství další radostné přírůstky.

Koncem léta 1078 byl sklizen Jantern, který letos měl pouhé dva plody. Tyto byly vydraženy a výtěžek (celkem 2800,- zlatých) byl přispán do obecní pokladny.

Z obecní pokladny byl vyplacen příspěvek za rok 1078 a 1079 pro řádný chod obecní školy. O příspěvek se nepřihlásil ani hrobník, ani obecní rybníkář, a prohlídka obecního rybníka odhalila neuspokojivý stav věci. Vyzývá tedy Jorchena Kierkeho, aby se u mě přihlásil o příspěvek a opravil stavidlo, které notně propouští. U hřbitova je situace lepší, především proto, že o hroby se starají zejména liscannorské ženy.

Na samém počátku jarnu 1079 těžce

onemocněla Maja, vdova po starostovi Burbbagovi Šestém. Horká nemoc ji znemožnila starat se o svého, pravda již dospělého, syna Burbuna. Přes veškerou péči, kterou jí poskytli sousedka paní Chinská, družinová hraničářka a pan Vesta s výtěžkem z plodu Janternu, ji nebylo možno zachránit a černá Maja skonala dne 3.2.1079. Její syn Burbun spolu s obecním hrobníkem Haardunem vykopali ve zmrzlé zemi řádný hrob a do něj byla Maja uložena. Burbun byl následně opakovaně spatřen, jak v hostinci U Hrocha propíjí značné množství peněz. Poté, co mu začly docházet, tak bujarý život poněkud omezil. Měl jsem o jeho budoucnost značné obavy, stejně jako o stav domu č.p.33, ale zaslechl jsem, že Burbun hodlá nabídnout své služby armádě. Držím mu palce, ať mu to vyjde, jinak se přiznám, že bych nevěděl, co si s ním v obci počít.

Obec dostala od mně neznámého dáorce čtyřkolou bryčku a dva koně. Vše je deponováno v obecní maštali. Snad šlo o výnos z poslední výpravy.

Dešten 1079
Bolbuch

Katův ostrov

Dwany Růžička

*Daleký ostrov, koho to napadlo?
Proč se tam vláčet, co nás to popadlo?
Na konec světa bez řádného důvodu,
pokud i s lodí neklesnem pod vodu.
Báječné poklady, prý nás tam čekají
sotva je nějaké příšery hlídají
na takovou historku blázen by skočil snad
však Nurnské přesvědčit netřeba nadvakrát.*

*Nejprve projeti pirátské moře
pralesem ploužit se k podivné hoře
podplavat potokem vypáčit dveře
komusi družina se v obydlí běže.
Tady někde měl by být poklad přeci
však místo toho mizí nám cenné věci
i kdybychom našli tu zlata půl tuny
stejně nevyrovná ztracené sumy.*

*Nakonec kámen žádá si naší krve
podruhé vždy chce více než prve
jedinou nakonec odměnou za snahu
je že neležíme zásvětí na prahu.
Však konce nevidět, strom místo kamene
větvě má zkřivené, listoví zelené
kořeny dokáže zasít těž do myslí
až stvůry labilní přičetné přečíslí.*

“Jo”, zavrtěl se Lipový, “A potom teda nevim, co to znamená rujná”.

“Tak to bych ti zase vysvětlil já”, zachechtal se Zemíkosa, “Rujná je každá ženská - teda každá, která zmerčí vopravdivkého chlapa. Myslim tím chlapa, jako jsem já. Vybavenýho vod přírody, chápeš? Prostě rujná ženská, cha cha... Kapišto, Muženo?”.

“Určitě asi jo... Jo, asi určitě...”.

“Nechtěli byste už laskavě držet huby!?”,

ucedil vůdce družiny, “Ráno nás čeká práce”.

“Jsem stejnýho názoru”, ozval se Kušbaba,

“Držte huby, volihňové”.

“Hm...”.

* * *

Kupodivu to celé bylo snazší, než se zdálo. Vladachovi muži tábořili v lese nadivoko v nevzhledném roztahaném ležení. Zřejmě utrpěli citelné ztráty a mnoho z nich si z Turmegu odneslo šeredné šrámy. Bylo zřejmé, že tady došlo k nějaké šarvátce dle vysvětlečných vystydělých mrtvol odtahaných stranou, ale nikterak mimo dohled. Někteří z těch nebožtíků evidentně říkali pane Šikmookému Chálidovi. Že boj o lodě už začal bylo zjevné už z faktu, že byly vytaháně ven a opřené o boudu, dvě tři prošlápnuté či s prolomeným bortem, jak se o ně chlapi přetahovali. A právě to pramicovým unašečům usnadnilo práci. Když Gerllod, Bolbuch a Tjura v dále spustili řev a zalarmovali ležení Krvavého Vladacha, jehož muži obezřetně vyrazili bránit zdecimované torzo svojí tlupy proti celému světu, stačilo z odkryté strany učinit několik málo desítek přískoků, bafnout pramice a pelášit pryč. Mužena, Prášil, Kušbaba a Žila pelášili s jednou, Klemecht, Hadinec, Glajch a Halabus jim pádili v patách s druhou. Volným rukama třímali vesla. Vladachovi muži, plně soustředění na hrozící nebezpečí, si ničeho ani nevšimli. Pomalu postupovali lesem a snažili se zmerčit nepřítele a odhadnout jeho sílu. Nepřítel však zmizel dřív, než se s ním stihli dostat do křížku.

* * *

“Myslel jsem, že budete víc na západě”, zvolal Gerllod, když zahlédl Zoltara s Horácem Lipovým, kterak mezi nízkými smrčky na hraně lesa obhlížíje pramici.

Válečníci kráčeli po kraji lesa ve viditelně dobré náladě.

“Takže toudle d'urou se to pádlo prostrčí, jo?”.

“Víceméně”, nasadil Lipový karavý výraz pomocného učitele, “Akorát, že ta d'ura se jmenuje havlinka a to pádlo není pádlo, ale veslo...”.

“Vono se pádluje veslem? Blázen aby se v tom námořnictví vyznal...”.

“Veslem se vesluje, víš?”.

Teprve teď si mohli Nurnští lodě v klidu prohlédnout. Pramice to tedy byly pořádné, bytelné, tak dobře pro deset mužů. Se čtyřmi vesly.

“Ten Hlavatka se v tom asi věru vyzná”.

“To teda ba!”.

“Hlavně, abysme to v tom zmatku dokázali ukočírovat”, nadhodil Bolbuch.

“Víte co?”, navrhl Menhorian, “Tak ať tady Mužena provede odborné výklad s praktickým nácvikem. Stejně minimálně do večera nebude do čeho píchnout”.

“Na náky nácviky vám já kašlu”, ohradil se barbar Tjura, posílený tím, že Bolbuch se také netvářil dvakrát nadšeně.

“Prostě bude nácvik a basta!”, zatvrdil se Moskyt, “Je to rozkaz...”.

Vojáka Gwendarronské královské armády v sobě Gerllod nezapřel. A druzi věděli, že nemá smysl odporovat. Konec konců - myslel to dobře.

V pravidelných intervalech obměňovaná hlídka do večera sledovala moře. Ramar byl vyslán na průzkum a vytýčil nejbezpečnější cestu pod útes Varoval ale, že na pobřeží pod majákem je vojáků víc, než čekal.

Ačkoli Nurnští doufali, že se této noci nalodí, žádný signál v čase, který stanovil Hlavatka, z moře nepřišel. A to ani předtím, ani potom. Nurnští se začali nudit a přemýšleli, zda nakonec nalodění nepromeškali. Nechtěli však pátrat po okolí po jiných zasvěcených v Záborcově plánu - byli rádi, že jsou zatím v bezpečí.

Pláž

Následující noci už to vypadalo, že také k ničemu nedojde. Hlavatkův čas vypršel a druzi se rozmrzele zavrtali do houní. Moře bylo zahalené mlhou, monotónní splouchání vln se jim zahlodávalo pod kůži a jítřilo už tak vyšílené nervy. Na hlídce dřepěl Wulfgaard Prášil a přemýšlel, jestli mu to za to stojí, choulit se tady v lezavém blátě v promáčené houni a civět do tmy. Potom něco bliklo, potom znovu. Wulfgaard měl pocit, že to jsou jenom mžitky ze soustředění, kterým se snažil udržet v bdělém stavu. Prostě halucinace. A potom to bliklo znovu, blikalo to pravidelně, ale nejasně, protože mlha světlo pohlcovala a rozptylovala.

“Chlapi... Chlapi! Poplach!”.

Nurnští se začali v houních vrtět.

“Poplach!”.

“Kapitán Moskyt, pane!”, vyskočil Gerllod jako napružená větev, jeho pohled byl dosud nepřítomný spánkem.

“Probud' se, Stařeno!”, houkl Wulfgaard, “Oliheň na obzoru!”.

Gerllod Moskyt si promnul oči a pohlédl na moře. Skutečně, to světlo nepravdělně blikalo. Navíc jej občas pohltila mlha. Potom se rozeběhl po ležení a špičkou jezdecké boty kopal do spáčů, kteří se ještě nesbírali na nohy.

“Skupiny jako u seníku, bijci kryjou postup! Jasný?”, zavelel vůdce.

držel stranou. Soudní dvůr už byl o chystané loupeži informován. Teprve později Matvej Žila pochopil, že celé to byla Hamousova hra. Serbusův dům byl obklíčen a Kušbabovi lidé padli do léčky. Byli zatčeni či zabiti během zásahu mallikornské armády. Vyzval pouze Kušbaba a jeho účetní Prášil. A Matvej Žila. Hamous se svými lidmi opustil město. Kušbaba byl vzteklý jako pes. Věděl, že pokud zůstane v Argyllu, je jeho zatčení otázkou hodin. Prášil s Kušbabou uprchli do Gwendarronu, Matvej jim dohodil echo na ferštek ze starých časů. Minili zařídít nějaké záležitosti a nějak se srovnat. Matveje Žilu, který s událostmi v serbusově rezidenci neměl doložitelně nic společného, nechali v Argyllu sledovat situaci. Po pár dnech se měl s torzem bandy spojit v Nurnském hostinci U kotvy. O tom všem pochopitelně Žila zpravidal sdíleně. Dostal příkaz, že je třeba s Kušbabou dále spolupracovat a zjistit totožnosti všech dalších zúčastněných a další podrobnosti o tom velkém kšeftu. Takže v tom byl dál.

Hamous skutečně zradil, o tom nebylo pochyb. A nebylo pochyb o důvodech, které jej ke zradě vedly. Zbavil se argyllské konkurence, úspěšným zatýkáním ukojil státní moc, a podíly z plánovaného kšeftu měly připadnout pouze jeho lidem.

V Nurnu se Matvej Žila znovu setkal s Kušbabou a Prášilem. Kušbaba už byl klidnější. Zařídil několik nutných věcí a měl evidentně plán, jak se dostat zpátky do hry. S tajemným plánem se mu vrátila i nálada. Tenkrát v hospodě U kotvy Matveje Žilu pověřil, aby oprášil své dříve proklamované gwendarronské kontakty a dal dohromady asi tučet lidí. Právě tolik bylo totiž potřeba, aby Kušbaba dovedl tam, kam plánoval ty muže přivést, tak řečenou Kušbabovu bandu. Tolik Žila pochopil. Kušbabovu bandu členové podsvětí znali spíše podle jmen, ne tak podle kšichtů, a navíc Kušbaba vykládal něco o nějakém seznamu. A tenkrát Žilův předák poprvé řekl, že té velké věci, toho velkého kšeftu, se spoluúčastní gildy z jiných koutů světa. Byl toho názoru, že když bude odstraněn Hamous s jeho lidmi, nikdo záměnu osob nepozná. A to měl jistě pravdu. Na odstranění Hamouse a jeho mužů měl také plán. Plán, kterým se sice vydá z peněz, ale pokud by vše šlo podle představ, finanční zahojení by přiteklo z tučné kofisti. Z kofisti nabyví valem větších rozměrů už jen tím, že prokletý Hamous bude zprovozen ze světa. Žila byl tedy pověřen dvěma věcmi. Sehnat tučet schopných a poddajných mužů, a převzít zásilku, kterou Kušbaba očekával. Až zásilka dorazí, Kušbaba se sám ozve. Žila už věděl, kam se vrátne. Do malé špinavé díry jménem Liscannor. Tedy mimo Nurn. Nechtěl se v Nurnu příliš dlouho ukazovat, aby jej někdo nepoznal - přeci jen jistota je jistota a válka nebyla tak dávno. Udal svému chleboďárci adresu. Účetní Prášil předal Matveji Žilovi zálohu na nutné výdaje. Potom se rozloučili.

To, že Kušbaba obratem poslal Prášila na cestu, už se Žila nedozvěděl. Nebyl úplně zasvěcen. Prášil tedy ještě téhož dne nasedl na koně a odjel do

Turmegu. Bylo tam třeba zajistit vše potřebné, aby se Hamous lapil do osidel smrti. Turmeg je malé město na severu centrálního Gwendarronu. Ospalá díra v blízkosti pobřeží.

Liscannor

“Co to smolíš, starosto?”, přisedl si Menhorian Blathel ke stolu, na němž měl předák obce rozložené papíry.

Hostinský Jeremiáš pobíhal po lokále hostince U hrocha a obsluhoval hosty.

“Dávám do pořádku starostenskou knihu”, odvětil smutně Klabzej Myšílov, “Mám v tom nějaký zmatky”.

Starostenská kniha byla ve značném nepořádku, protože bývalý starosta Moskyt se z Kardamské výpravy vrátil v povážlivě špatném psychickém stavu a za nemalé finanční prostředky, na něž se formou půjčky složila celá Moskytovíc rodina, se musel dlouhodoběji léčit. Dnes už byl jakž takž v pořádku, ale tehdy v závěru nebyl schopen úřad vůbec vykonávat. Končilo mu, naštěstí pro obyvatele obce, úřadovací období a dalších voleb se neúčastnil. Obecní záležitosti však vinou nemoci nebyly řádně předány a Klabzej Myšílov měl s napravováním stavu věcí obecních velkou práci. Jednalo se hlavně o doplnění starostenské knihy a sepsání novinek. Takže stručně a jasně: starostenská kniha byla v nepořádku a druid Myšílov byl až chorobný pedant.

“Můžu ti s tím nějak pomoci?”.

“Sám ti nějak nevím”, odvětil starosta, “Teď zrovna si potřebuju hodit tady na papír seznam důležitých momentů, který se od konce léta přihodily”.

“Zemikosa si koupil barák po Drsoulovi”, vzpomněl si elf.

“To je pravda. Dům po Drsoulovi. Píšu si”.

Totíž stala se taková věc. Zoltar Zemikosa odkoupil od obce hladký srub po nedávno zesnulém veteránovi Drsoulu Roahanském. Nebožtík Drsoul byl ve vsi velmi vážen, ačkoli poslední výpravu v řadách Nurnských se zúčastnil na úsvitu družinových dějin ve dvacátých letech. Zoltar Zemikosa zachoval ráz stavení včetně pověstné letité hrušky před zápražím. Ano, té slavné hrušky, po níž s oblibou tajně lozival Sarimův synek. Jak už to bylo dávno.

“A další barák si koupil ten mladý barbar. Ten Tjure...”.

“Jo, někde to tu mám. Moorhedovo stavení”.

Darlen Moorhed býval družníkem. Potom se ale jednou beze slova rozloučením vypařil neznámo kam. Dům dlouho chátal a po několika letech liscannorský úřad značně zchátralý objekt zabavil a odprodal za zbytkovou cenu barbaru Tjuremu. Takovým zaborům a následným odprodejům říkalo se

Hlavatka

Yasper už zase dřepěl v rozsoše a ohlásil muže, blížícího se k jejich ležení od jihovýchodu.

“Von běží jako vo život”, ohlásil zámečník, “A nejspíš vo nás ví... Počkejte... to je přeci ten námořník...”.

Byl to Hlavatka. Nurnští se ani neptali, jak je našel. Musel v tom mít prsty Záborec.

“Chlapi! Průser!”.

“Že by tak rychle?”, pomyslel si Gerllod a pohlédl na Zemikosu. Ten krátce zavrtěl hlavou.

“Průser jako vidle!”.

Hlavatka ze zalykal, jak lupal po dechu, a mezi mocnými nádechy trhaně vypověděl, že mistra Klismana, zdejšího majákmistra a vysílače smluveného signálu, zatklí. Potom řekl, že tamhle dole v té vsi, že tam číhá vojsko a má číhající zálohy i na pláži. A že kotviště je obšancované a že po moři křižuje vojenská plachetnice, která pátrá po čem asi jiném, než po Olihni. Ale Oliheň je prý rychlá loď a Hlavatkoví muži vědí, co dělají. Potom Hlavatka schématicky načrtl do hlíny okolí, tedy čáru pobřeží, přístaviště, maják, vesnici, lesík a cestu.

“Tady jste vy...”, zabodl prst někam poblíž cesty, “Tady jsou Záborecovi, tady Šikmooký a tady... tady někde ty kolohnáti vod Krvavého...”.

Podle všeho muži Šikmookého Chálda i Vladacha Krvavého tábořili v lesíku. Záborec někde stranou, hlouběji na východě.

“Měli byste si vzít nějaký ty moje pramičky, co jsou tady v lese, a najít místo, odkád’ je vidět na moře. Vo náky pramičky jsme přišli, když ty krolli hovada s nima napochodovali přímo na pláž. Chápete? Přimo sem!”.

Ukázal na rybářské kotviště.

“Chápete asi, že pramičky jsou v prdeli...”.

“Kolik bysme těch loďek asi potřebovali?”.

zeptal se Horác Lipový.

“To jsou pramičky...”, zašklebil se Hlavatka.

“Dobrá. Pramiček teda...”.

“Tak dvě... Dvě postačejí bohatě...”.

Potom Hlavatka vysvětlil, že Rujná oliheň se musela stáhnout na širé moře a že se vrátí, až bude příhodné počasí. Signál bude vyslán přímo z paluby, a to vždy každou noc mezi dvanáctou a jednou hodinou. Přerušované světlo.

Pramičky

Přes den se sníž proměnil v hnědou kaši a postupně roztál. Pohyb v krajině ustal, na první pohled nikde nic podezřelého. Kdyby Nurnští nevěděli to, co věděli, řekli by si, že jde po učebnicový příklad ospalé díry za podzimní plískanice. Jenomže oni věděli, a bylo jim jasné, že pod netečným příkrovem to vše a klototá a pára plní zemní výdutě, tlačí se a hromadí a

vše směřuje k mocnému výbuchu.

Také si všimli, že zřejmě dorazila jízda z Dymorské pevnosti. Oddíl samotný nespátřili, ale do Zámorfe dorazil jízdní předvoj. Moskytovi bylo jasné, že v nenápadném domku právě Slamich Gonda předestírá plán útoku.

“Jsme tu jak na divadle”, svěřil se Menhorian Blathel, “Úplně z toho mrazí”.

Gerllod věnoval vylekaný pohled Zemikosovi, ale ten zavrtěl hlavou. Nic mu neřekl. Kouzelník jenom sdělil momentální pocity, prostě co mu slina přinesla na jazyk. Mimoděčný a momentální výron. Možná šlo o vnunutí, polapené z éteru. Takové věci se někdy stávají. O chystaném útoku vojska nic vědět nemohl. Ne, to skutečně nemohl, pokud něco nevyužil z řeči těla. Gerllod si znovu Zoltara přeměřil podezíravým pohledem.

“Prostě ne!”, houkl Zoltar.

“Co, ne?”, optal se Tjure.

“Prostě ne. Musíme odtud vypadnout. Jinak nás vyšťouraj. A potřebujeme ty loďky...”.

“Pramičky...”, opravil jej Horác, “Šikovní pramičky...”.

“Jo. A výhled na moře...”.

“Vyrazíme na noc”, řekl Gerllod, “Vezmeme si pramičky a přesuneme se někam k útesům”.

“Proč až v noci?”.

“Mám k tomu své důvody”, řekl Gerllod, “Vážný důvody. Je tu kolem spousta vojáků a špiclů”. “Myslíš těch pár tam v Zámorfi? Nebo tu bandu pod majákem?”, nesouhlasil trpaslík Bolbuch, “Tak je prostě obejdeme vrchem...”.

“Je tu spousta jinejch existencí, víme?”.

“Jo, má své důvody, vojvoda náš”, zastal se jej Zemikosa, “Prostě má svrbění v nose, je to znamení, a tak to znamení vyslyšuje. Je vopatřej”.

Kušbaba pokýval hlavou na znamení souhlasu.

Od noční hlídky se Zemikosa s Moskytem velmi sblížili. Sblížilo je společné tajemství. A drželi při sobě jako članky masivního řetězu.

Do soumraku se nic zvláštního nepřihodilo. Ale nešlo si nevšimnout odjezdu několika vojáků ze Zámorfe a příchodu posíl od majáku. Prostě něco se tam dole chruło, a takové chrutí vždycky může znamenat jediné - potíže.

“Vybalte někdo lucerny s vokenicema... Halabus a Prášil je ponesou”, zašeptal vůdce, “Jo a chlapi... jenom na škvíru, jo? Jenom pod nohy, jasný?”.

“Jasný”.

Někde blízko zahoukala sova. Potom ještě jednou.

“Co to bylo?”.

“Sejč”, hádal Yasper.

“Říkají mně Žíla. Matvej. Nebo prostě Mrtvej Žíla. Ale moje méno neni podstatný”.

“Tjure”.

“Ran”, řekl kroll.

“Snad bych měl nákou fachu, kdyby byl zájem”, ztišil hlas Žíla.

“Jo?”.

“Něco vyzvednout a vodvíst. Kápnou z toho mergle”.

“Co jsou mergle?”, zeptal se Tjure.

“He!?”., utrousil Ran nechápavě.

Žíla učinil výmluvné gesto.

“He...”, kývl kroll na srozuměnou.

“A co se má vlastně odvézt?”.

“Něco. Dozvim se, až přinde čas”.

“A kam se to má odvézt?”.

“Dozvim se. Až přinde čas”.

“To je teda dost divný”, odušil barbar

Tjure.

“Hákuju pro persónu, kerý méno nejsem voprávněnej sdělit...”.

“Aha”.

“Ani jinak naznačit...”.

Tjure užasle sledoval, jak Žilovi tepe modrá čárka na čele zrychleným pulsem.

“Byla by tu jedna facha, kerou je nutný zmáknout. Starý lejstra, víme?”.

“Knížky?”, svítl Tjuremu, “Převoz knížek? Starejch manuskriptů?”.

“Má to ale jeden hák”, řekl Žíla, “Hák jako šabli”.

“Hm”, odušil Ran, ale Tjure pořád jevil zájem.

“Je to těžký jak sviňa”.

“Jak moc těžký?”.

“Pro deset dvanáct chlapů”.

“Cože?”.

“Žold v šmukách nebo chechtákách, jak libo. No, pudu chrápat. Hodťe vo tom řeč. Všecko musí bejt sichr”.

Kušbabův dopis

Na druhý den byl Žíla zase pryč. Kůň také. Odjíždět ho nikdo neviděl. V hostinci to bzučelo jako v úle.

“Ten chlap je skutečně divnej”, shrnul Tjure na závěr popisu noční debaty, “A mluví jak starej kriminálník”.

“Dal bych mu ránu!”., přidal se kroll Ran.

“Takže ten chlap chce, abysme mu možná něco odstěhovali, jo?”, řekl Gerllod Moskyt, “Něco těžkýho, na co je potřeba deset chlapů, jo?”.

“Jo”.

“A to pro někoho, jehož jméno nám neřekne, a za plat, kterej nespecifikoval, jo?”.

“Přesně tak”.

“A o ty práci se dozvíme, až přijde čas,

jo?”.

“Tak”.

“No tak to ani neni zas tak divný. To prostě jenom totálně smrdí”.

Nurnští se dohadovali, dokud nepřijel pošťák. Pošťáka vždycky viděli rádi. Byl to vlídny veselý člověk, říkali mu Šmatlach. Vždycky poseděl, přinesl nějaké novinky z Nurnu. Dnes přivezl list. Pro jistého Mžílu. Adresát byl psaný bytem v hostinci U hrocha.

“Mžíla?”, podivil se hostinský Jeremiáš,

“Ne. Jmenuje se Žíla. Jako krvevod, chápete? Pronajal si tu pokoj”.

“A je tu k zastížení, pane krčmáři?”.

“Není, pane Šmatlachu, není. Dejte mi to psaní. Osobně je předám”.

“Dobrá”, řekl pošťák a předal Jeremiášovi zapečetěné lejstro.

Když pošťák odjel, Nurnští se na krčmáře slétli jako vosy.

“Dej to sem!”., houkl Bolbuch.

“Nemůžu, chlapi, to nejde”.

“Jen se juknem. Nemusí nic poznat”, řekl Zoltar Zemíkosa nesmlouvavě.

“Ale co čest podniků?”.

“Tenhle podnik má ještě nějakou čest?”.

Stejně mu dopis vytrhli z rukou. Na obálce stálo:

*HROCHOVA HOSPODA
MŽILA
LISKANOR
GVENDARON*

Pisatel evidentně při psaní písmene G učinil několik nepovedených pokusů.

“Jo, tak tohle bude nejspíš dílo pogramotnýho primitiva”.

Bylo. Kušbaba nikdy nechodil do školy. Těžké kostrbaté písmo tomu přesvědčení dávalo za pravdu. Ale i tohle byl malý zázrak, za kterým stála píle Kušbabova kumpána Prášila.

*PÍSEMNOSTĚ DORUČENÝ
NURNSKÉ DOKY POŠTOVSKÝ OUŘAD
PŘEVZÍT DODAT
HOSPODA U PLAVCU TURMEG
SPĚSNÉ
KUŠBABA*

A ještě z listu vypadl vyzvedávací listek. Psaný na jistého Kušbabu dočasným ubytováním v hospodě U kotvy. Vyzvedávací listek sbalil barbar Tjure. Sbalil a posléze i ztratil.

Matvej Žíla se v lokále objevil před polednem. Už když si smetal listy z kabátu, bylo mu jasné, že se něco děje. Sedl si ke stolu a na čele mu

nepřestávají. Jde jenom o správný výklad”.

“To je pravda”.

Slamich Gonda se poprvé lehce usmál.

“To, co vám chci sdělit, je přísně tajné...”.

“Chápu...”, pokýval hlavou ravský kapitán,

“Desátníku, můžete se vzdát”.

“Ano, pane. Děkuji, pane”.

A Gerllod Moskyt využil příležitosti a začal chrlít informace, tu a tam mírně přibarveně, něco přebarvil úplně, něco si vymyslel a o něčem pomlčel. Ve stručnosti se dá jeho výpověď shrnout do následující konstrukce.

Celé se to točilo kolem utajeného státního zájmu, ve kterém jako ústřední osoba figuroval jistý Záborec, osoba zločinných a dosud ne zcela rozkrytých aktivit, rodák z města Turmeg. Tento muž, osoba veskrze protřelá a zákeřná, byl tajnými službami rozkryt jako hlava vznikající organizace s dosud nepevnou strukturou, využívající kontaktů s Mallikornem, respektive se silami zaměřenými proti gwendarronskému státu. Zpravodajskou činností bylo zjištěno, že zmíněný Záborec připravuje něco, co bylo vyhodnoceno jako potenciálně velmi rizikové pro vnitřní bezpečnost země a co vzhledem k nerozkrýstosti dostalo obecný název Záborecův plán. Zpravodajská činnost však nepřinesla žádných prokazatelných důkazů o Záborecově činnosti, které by oprávnily stát Záborce zatknout a postavit před řádný soud s vizi úspěšného odsouzení. Kancelář na ochranu státních aktivit v kooperaci s GKA se tedy rozhodla Záborecovi organizaci infiltrovat; tato infiltrace měla zdokladovat nezvratné důkazy o Záborecově činnosti, využitelné pro postavení obžaloby vůči interesním osobám, rozbití skupiny a zejména pro varování cílů. Dosud však nebylo ani zřejmé, zda se cíle nacházejí na území státu, či mimo něj. A to byl zvláštní důvod pro zapojení vybraných mužů z řad příslušníků GKA s využitelnými zkušenostmi dočasně zbavených ústrojové kázně.

Gonda měl také zájem, který více než zájmem státním byl zájmem osobním. Byl to voják a toužil splnit své povinnosti. Jejich nesplnění si ani nepřipouštěl. Městská stráž v Ravě před několika dny ohlásila krvavý incident v ravském přístavu, kdy se skupina městských rabátů pokusila neúspěšně vyloupit obchodní loď, připravující se na plavbu na jih do Kardamu. Původní podezření, že šlo o běžnou zlodějinu, však nabralo mnohem vážnějších obrysů, když z ravského přístavu zmizela loď jménem Rujná oliheň. Následně přišly alarmující zvěsti z Turmegu, kde došlo k masakru v jednom z tamních hostinců a dalším událostem, jež by nebyly tak důležitě, kdyby zde s incidentem v Ravě nebyla spojitost. Několik zatčených osob, vyslýchaných mimo jiné ve věci loupeže Rujné olihne, shodně zmínily jistého Krakatce a Hlavatku, kteří by dle všeho za loupeží měli stát. Informace ověřené z více zdrojů se shodovaly na tom, že Rujná oliheň v držení zmíněných zločinců by se měla vyskytovat někde v oblasti zámořského pobřeží

a byl zmíněn jistý Sablák Klisman, jenž s tím má něco společného. Vzhledem k nebyvalému rozsahu výjimečné události a také k tomu, že Zámor nespadá pod kompetenci městské stráže v Ravě, byla oslovena tamní posádka GKA a její velení pověřilo kapitána Slamicha Gonda, převedlo pod jeho přímé velení čtyřicet mužů a malou loď a vybavilo jej povolením zažádat o posily z Dymorské pevnosti, kdyby bylo třeba. Rozkaz zněl jasně - zabavit Rujnou oliheň a zadržet a předvést osoby, které se na loupeži podílely. Především tedy podezřelý Hlavatku, Krakatce a Klismana.

Gonda rozkaz vzal velmi vážně a pochopil, že na jeho splnění závisí strmost jeho další kariéry. Přidělené muže uvedl do pohotovosti a na přidělené lodi s jednotkou co nejrychleji zamířil na Zámor. S tisícítkou mužů se vyločil na pobřeží, loď nechal korzovat v pobřežních vodách s úkolem zaútočit na Rujnou oliheň, pokud se objeví, a pěším pochodem obsadil Zámor. Provedl výslechy obyvatelstva, ale ty se ukázaly jako nepřínosné, přečte zde zřídil hlavní stan, zakázal obyvatelům opustit ves a nařídil zákaz vycházení a povinnost zatemňovat světelné zdroje v nočních hodinách. Očekával totiž, že Rujná oliheň, pokud má v plánu u Zámor přistát, přistane proto, že se má někdo nalodit, ne vylodit, a ten někdo že tedy přijde po souši. Jinak by to pozbývalo smyslu - v Zámori nic zajímavého ani strategického není. Několik mužů poslal k majáku hlídat aktivity toho podezřelého strážce majáku, toho Klismana, a zbytek mužů odeslal k přístavišti, kde měli rozbit ležení, střežit loď rybářů proti zneužití nepřítelem a zaútočit po přistání Rujné olihne.

Gerllod Moskyt Gonda upozornil, že Hlavatka je jenom malá ryba a ten Krakatec ještě menší, protože o něm dosud neslyšel, a že spiknutí je ještě větších rozměrů, než se zdá. Upozornil jej, že po okolí se touhle dobou potloukají velice nebezpečné a početné bandy, které na Rujnou oliheň netrpělivě čekají. Což byly informace věru závažného charakteru.

Kapitán Slamich Gonda se svěřil, že Sablák Klisman už byl vpodvečer kontaktován, ale že naneštěstí kontaktující osoby v šarvátku s jeho muži přišly o život a jeden že spáchal sebevraždu skokem z majáku. Nezbyvalo, než Sabláka Klismana zatknout a podrobit výslechu.

“Zhroutil se tady jako domeček z karet”, pohodil Gonda hlavou ke zkrvavené židli, “Ale byl to jen uplacený prostředník. Signálník. V podstatě neví nic, než že přistane nějaká loď, na kterou se nalodí nějakí lidé. Měl zachytit signál a signál opětovat. Nic víc”.

“Ten signálník není zajímavý. Horší je, že už žádný signál nevyšle”.

“A co se teda stane?”.

“Buď se to celý zhatí, nebo začnou improvizovat. Co jsem je měl možnost poznat, tak

těžká, ale zase ne tolik, aby ji muselo nést dvanáct chlapů. Dva bohaté stačili. Nurnští naložili bednu na vůz a odjeli na náměstí.

Gerllod Moskyt se dostavil na sraziště nedlouho po nich.

“Tak co? Zjistils?”.

“Ne přímo. Můj člověk mi dá zítra vědět, co vystrachal z agersrskéjch armádních archiválií. Třeba z toho ale nic nebude”.

“Za pokus to každopádně stálo”, řekl Yasper.

“Taková otázekčka”, ozval se hobit Horác Lipový, “Co je vlastně v tý bedně?”.

“Těžko říct. Ale knihy to asi nebudou”, odušil Menhorian.

“A nekouknem se, co?”.

“Myslíš?”.

“Já bych to radši nedělal”, řekl Wulfgaard, “Aspoň ne teď”.

“Asi máš pravdu. Opatrností nikdá není nazbyt”.

V Liscannoru oznámili tomu podivnému Žilovi, že na Turmeg se vyrazí až pozítří. Že je třeba pořádně se připravit na cestu. Nelíbilo se mu to.

Druhý den odpoledne proběhla tajná porada v Moskytovic domě. Hospoda nebyla bezpečná. Žíla mohl mít uši všude. Gerllod Moskyt usadil hosty a rozlil víno do pohárů. Mocně se napil a oťel pysky rukávem košile.

“Nezjistil jsem toho moc, ale něco přeci”, začal vyprávět to málo, co mu o tajemném panu Žilovi zjistili známí z Agerru.

Nutno dodat, že některé informace, i když naprosto neoficiálně, měly původ v archivech Kanceláře. Ten Žíla totiž sedmašedesátém, za války, působil v prostředí šedovské spodiny. Nebylo pochyb, že šlo o nepřátelského zvěda, který měl za úkol rekognoskovat situaci v hlavním městě Gwendarronu a hlásit veškerý vývoj a novinky. Kancelář pro ochranu státních aktivit i Agerrští měli tenkrát na Žílu navěšené špehy.

“Ten Žíla je špina chlap, lůza, co do šedovskéjch uliček zapadla jak kostka do skládačky”.

“Hm”.

“Ale je jistý, že jeho dřívější minulost byla noblesnější”.

“Jak to, Gerllode, myslíš?”.

“Ten Žíla má totiž nesporně armádní výcvik. Musel sloužit v mallikornskéj armádě”.

Nurnští zamručeli nevolí.

“Jednomu ale, švagře, nerozumím”, ozval se po chvíli svorného mlčení Yasper.

Gerllod Moskyt mu věnoval kyselý pohled.

“Když teda našinci věděli, že je to špicl, proč ho teda nezatkli a s velkou parádou nepověsili na náměstí Uzdrvených?”.

Gerllod Moskyt nad Yasperovou

nechápatostí nesouhlasně zavrtěl hlavou. Vysvětlil mu, že takhle se to dělá - někdy je lepší špicla znát a převzít kontrolu nad jeho kroky, než špicla neznat a nemít na jeho aktivitu žádný vliv.

“Popravíš jednoho a přijde další, chápeš?”

Někdy je lepší využít toho, že ty víš, že on neví, že ty víš”.

Yasper pořád nechápal. Nebylo divu, nebyl to voják, jen prostý venkovský zámečník. Gerllod zase nechápal, jak si jeho sestra mohla vzít za muže takovou nulu. Dodnes byl z té svatby nevrlý.

“Měli bysme zvolit vůdce”, navrhl Wulfgaard a dolil si číši.

“Jo”, přitakal Bolbuch a promnul si bílý vous, “Vod toho se vodpíchnem”.

Vůdcem Nurnských byl hlasy družnictva vyvolen Gerllod Moskyt. Je možné, že z důvodu odhalení Žilovy vojenské minulosti. Voják lépe pochopí vojákovo uvažování, o tom není sporu. A Gerllod Moskyt byl kapitánem GKA.

“Kdy teda vyrazíme, vojvodo?”; zeptal se kouzelník Menhorian Blathel.

“Jak bylo domluveno. Zejtra”, odvětil vůdce, “Sbalte si na cestu. A na převoz bedny si pučim od mámy starej vůz”.

“Hm”, protáhl Ran.

“Jak to myslíš, to tvý hm?”, obrátil se na krolla barbar Tjure.

“Chceš ránu!”.

“Ne”.

Do Turmegu

Cesta do Turmegu trvala Nurnským skorem čtyři dny, ale vzhledem k tomu, že Liscannor opouštěli za kuropění, dostali se nadohled města k večeru čtrnáctého hodovanu. Turmeg je malé město na nepřiliš rušné obchodní cestě. Ani by o něm nebylo příliš vědět, nebýt ravsko-turmegského sváru, který vyvrcholil známou ostudou, jež se odehrála před deseti lety. Turmeg a Rava jsou znesvářená města, jež se mezi sebou odnepaměti haštějí. Turmeg leží na dřive hojně využívané obchodní cestě, Rava je zase přístavem na pobřeží. Jedno bez druhého by nemohlo prosperovat, spjata svou historií jako dvojče s dvojčetem. A odnepaměti města vedou svár, které z nich je pro království důležitější. A právě roku 1060 k uctění výročí založení obou měst tamní radní uspořádali bujaré oslavy, jež měly být korunovány simulovanou bitvou, v níž měli proti sobě stanout na jedné straně turmegští a na straně druhé ravští zástupci a v rámci přísných pravidel ukázat, které z měst je připravenější hájit svou čest a čest koruny. Radní obou měst však vzali oslavnou bitvu příliš osobně, a to, jak moc, se ukázalo, až když byla bitva zahájena. Jak později vyšlo najevo, turmegští radní na úkor přísným pravidlům na svou stranu najali nějaké žoldáky, a ti ravští jakbysmet. A na bitevním poli

moji kluci...”.

“Nedělejte to, Záborec. Jedině s náma jste v bezpečí...”, snažil se mu nápad rozmluvit Gerllod.

“Dyt’ se zase uvidíme, pánové, ne? A na voze s mýma klucima mi bude líp, než tady na mezi... Mám dojem, že jsem si uhnal chrchel a nudlák”.

Nebránili mu a sledovali, jak se pomalu plouhá k cestě. Občas zaslechl hlasitý kašel.

“A do hajzlu...”, upozornil Yasper po nějaké době na nový zvrat, “Něco se stalo. Čódlové se vracejí. Co, vracejí... voni prchají...”.

A skutečně. Po hnědavě bílém poli v nastávajícím soumraku pádily dvě postavičky. Běžely, jako by jim za patami hořelo. Nurnští je sledovali celou dobu až do chvíle, kdy tmavé postavy dorazily k vozům. Něco se tam dělo, nějaké dohadování, z vozů začali vyskakovat další Záborcovi chlapci, mohlo jich být ke třiceti. Měli pytle, torny, nahazovali si bagáž na záda. A potom se kvapně vydali pěšky na severovýchod.

“Voni normálně berou kramle, pánové...”, zazněl Yasperův hlas z větví.

Co se vlastně stalo, to si Nurnští mohli dát dohromady, až když se vrátil Ramar. A on se vrátil v pořádku. Sice uroasaný, zabahněný a mokrý, ale v pořádku. A působil ledově klidně.

“Jsou ti Záborcovi lidi”, začal stroze.

“To víme. Záborec nás opustil a odkračel za nima”, odvětil Bolbuch.

“Aha”, zdvihl obočí Ramar, “Ale voni dostali na držku. A aspoň tři jsou krocnutý...”.

Potom vyprávěl, co viděl u majáku. Maják už byl tou dobou obsazený vojskem, tedy - ti vojáci byli poschovávaní kolem. Asi čekali, kdo se objeví. A objevili se ti Záborcovi kluci. Jenže nešli všichni dovnitř, jen jeden. Chvilí se tam dohadovali, ale šel jen jeden, a ti zbylí čekali. Jenomže vojákům začas došla trpělivost a šli po nich. Ten kluk, co byl uvnitř, se poté, co uniformovaní vtrhli do věže protáhl nahoře okýnkem a vylezl na římsu.

“Vůbec nechápu, co si ten kluk chtěl dokázat. Bylo to tam kluzký, von se šmejknul a rozbil se vo útes. Dočista napadrt’. Byl to šerednej pohled. Fakt hnusnej”.

Potom zatkli toho strážce majáku, vyvlekli ho ven a odtáhli do vsi.

“Jenomže maják, to byl až závěr”, pravil průzkumník, “Předtím jsem vočíhnul pláž. A tam to teda vypadá dost bidně”.

Barbar naslouchajícím Nurnským v živých barvách popsal, že dole na pláži táboří asi dvacítká uniformovaných. Mají tam stany, udržují ohně a stráží přistaviště rybářských bářek.

“Jestli se tady plánuje naložení, tak to bude hodně krvavý... Hodně krvavý... Pokud teda vůbec bude kam se naložovat”.

Ramar si totiž všiml vojenské lodi křižující na volném moři na samé hranici viditelnosti.

“Jsem toho názoru, že o našem naložení už vědějí, nebo aspoň tušejí. A to je zlý, věru zlý”.

Na závěr nurnský průzkumník popsal dům, o němž byl přesvědčen, že je hlavním stanem. Odtud byly s největší pravděpodobností manévry řízeny. Byl to dům, před nímž byl zbudován onen palpost.

Padla černá noc. V zámořských chalupách nežhnulo jediné světýlko, což bylo zvláštní.

“Nejspíš vesničanům přikázali zatemnit, víme?”, odušil Gerllod Moskyt, kapitán GKA, “Je to účinná taktika pro zmatení nepřítele v neznámém terénu. Kde chybí markanty, tam je prachbičná orientace...”.

“Aha...”, zadumal se Zoltar Zemikosa, “Hm...”.

“Jenom mi není jasný, co teď konc budeme dělat”, ozval se Menhorian Halabus Nocturno Blathel z Cairn.

“Dřepět a mrznout asi”, odušil Wulfgaard, “Bez vohně, v blátě a marastu”.

“A na co budeme čekat? Až zahřmí?”, zavrtěl nesouhlasně hlavou Bolbuch, “Nebo až se objeví Hlavatka s tou svojí galérou? A jak dlouho budeme čekat? Tejden? Měsic?”.

“A co chceš teda dělat, trpaslickej? Vykydlit Zámor?”.

“Nevim... Já nevím, no...”.

“A nezajdem se tam aspoň pozeptat, jestli by na noc nepřijali chudý a prokřehlý pocestný?”, zeptal se Horác Lipový s nevinným výrazem.

“Ty jseš ale vážně úplně blbej!”.

Gerllod Moskyt usilovně přemýšlel.

“Možná mám nápad. Možná...”.

“A co to je?”.

“Sám úplně nevím... Zemikoso, můžeme si promluvit někde stranou?”.

Nurnští pochopili, že vůdce nechce, aby Kušbaba cokoli z jeho nápadu zaslechl.

Ty ses úplně zbláznil!

“Ty ses úplně zbláznil!”, vykřikl Zoltar Zemikosa, “Ne, ty nejseš normální!”.

“Tíše... ať Kušbaba něco nezmerčí”, zarazil jej vůdce Nurnských, “A vůbec. Zatím to nikdo nemusí vědět. Třeba to ani nevyjde. Je to risk”.

“No to bych řek, že je to risk! Ne, to je čirý zoufalství. A ty ses dočista pomát na rozumu!”.

“Ale může to vyjit. Přemýšlej trochu...”.

“A co když to nevyjde?”.

“Tak mě v tom srabu snad nenecháte a přijdete si pro mě, ne?”.

“No ty ses pomát ještě napodruhé! Víš, co mi to tu vůbec vykládáš?”.

truhlu, co ji sem vezeme, tak se ukázalo, že až tak plno tu zase není”.

“Jak to?”.

“Někdo v hotovosti zaplatil pokoje pro formanskou společnost Olaf”.

“A to je zase kdo?”, povytáhl obočí barbar Tjture.

“Hádám, že to jsme my”, pokrčil rameny vůdce Nurnských, “Formanství Olaf - doprava zásilek z daleka”.

“A ta truhla?”.

“Snad si ji někdo vyzvedne. Někdo, kdo zaplatil ty pokoje”.

“Hm”, zaduněl Ran, “To se mi nelíbí”.

“Líbí nelíbí, spát se musí. A lepší spát v teplý posteli, než na dlažbě plný krollů”.

“Chceš ránu!?”, houkl kroll Ran a výhružně nakrabil čelo.

“Nechtěl jsem se tě nějak to...”.

“Hu!”.

“Dotknout se tě... to jsem fakt nechtěl...”.

“Hu!”, zamával kroll vítězoslavně pěsti.

“Skočíme teda pro našince a ubytujeme se?”, zeptal se Tjture.

“Jo. Za chvíli bude tma”.

Hostinec U plavců

Hostinec to byl poměrně velký. Celé přizemí zabírala rozlehlá pivnice a v patře byla spousta pokojů. Jen co Nurnští ustájili koně a povoz a vynesli Kušbabovu truhlu, hostinský Plavec ukázal pánům pokoje. Několik pokojů bylo obsazeno jinými hosty. Vůdce Moskyt rozdělil muže do dvoulůžkových pokojů, jenom kroll Ran dostal jednolůžkový. Když se ubytovali, zjistili, že zmizel Matvej Žíla. Ani si nevšimli, kam se poděl, ale do hostince jistě přišel s nimi.

“Menhoriane”, otočil se vůdce na družinového kouzelníka.

“Co bys rád?”.

“Zneviditelní, prosím tě, Zemikosu”.

“To nejní žádná potíž”.

“A ty, Zoltare, se porozhlídni, ve vši slušnosti ovšem, po těch pokojích”.

“Co mám hledat, Gerllode?”.

“Především Žílu”.

Potom vůdce přidělil hlídku k truhle a ostatním zavelel k večeri. Yasper si dřepel na truhlu a vybalil sušené maso a ztvrdlý skrojek chleba. Byl přesvědčený, že jej vůdce trestá za to, že si vzal jeho sestru. Nevěděl, co si o svém švagrovi má myslet.

“Dělejte, jako by se nic nedělo”, ozval se Zemikosův hlas.

Horác Lipový se lekl tak, až mu málem zaskočila kost z kuřete, a otočil se na volné místo na lavici. Nurnští seděli rozvaleni kolem jídelního stolu a

cpali si břicha.

“Říkám, abys dělal, jako by se nic nedělo, Libovej!”.

“Dyt’ já nic nedělám”, ohradil se hobit, “A jmenuju se Lipový. Horác Lipový. Lipa je silnej strom, co na něm roste lipovej květ...”.

Bolbuch se uchechtl a podíval se významně na Wulfgaarda, který zápasil s morkovou kostí.

“Tak ten Žíla tady má pokoj. Spí na dvojce”.

“Aha”.

“Ale má tu známýho. Nějakýho Prášila”.

Nurnští zájmem přestali žvýkat. Zoltar vypověděl, kterak Matvej Žíla zaklepal na pokoj číslo osm a vešel. Zoltarovi se podařilo do pokoje dostat. Pochopil, že ten Prášil patří ke Kušbabovi a hierarchicky stojí nad Žílou. Zajímal se, jak se odvíjela cesta a zda zásilka dorazila. Žíla mu odpověděl, že zásilka je na místě, ale neví ve kterém pokoji. A ptal se po Kušbabovi. Ten Prášil vypadal zasvěceně a řekl Žílovi, že Kušbaba se raději uklidil do domu U houslí a také řekl, ať za ním neprodleně zajde a oznámí mu, že zásilka je na místě.

“Pochopil jsem, že ten Prášil se nechce moc ukazovat po městě, aby ho náhodou někdo nepoznal”, vysvětlil Zemikosa, “Ten Prášil si vyžádal od Žíly předložit účty za cestu, takže dostal ten úpis na peníze, co nám Žíla vyplatil v Liscannoru”.

“Takže je něco jako účetní?”, zeptal se Menhorian.

“Nejspíš. Každopádně Žíla je jenom malá ryba”.

Zoltar řekl, že potom ten Prášil vysvětlil Žílovi, jak dům U houslí najde.

“Má to být byt ve zvýšeném přizemí, ale cestu jsem si nezapamatoval, i kdybyste mě rozkrájeli”.

“Tak se na toho Žílu pověš, ne!?”, houkl trpaslík Bolbuch.

“A co asi, Dědku, dělám?”.

“Žvaníš...”.

“Asi čekám na Žílu, až vyrazí, ne!? Jseš zase chytrej jako knihovník”.

“Jakej zase knihovník?”, zdvihl obočí Horác Lipový.

“Ty radši jez”.

Zoltar Zemikosa sledoval pomalu se šinoucího Matveje Žílu a dával pozor, aby si zapamatoval cestu.

“První ulice doprava. Přičná”, mumlal si potichu a dával pozor, aby nešlápl do výmolu a neprozradil se. Všiml si, že po městě chodí dvouleté vojenské hlídky. Matvej Žíla zabočil.

“První ulice doleva. Rybničná. Takže Přičná a Rybničná”.

Pozoroval Matveje Žílu, jak kráčí ulicí a

“Jako za války”, liboval si vůdce, “Levá... pravá... v plný polní vstříc nepříteli...”.

“Hm”, zachřel bez zájmu Ramar, který štrádoval vedle něj.

“A tamboví dunějí do bubnů a šavle se blejskají pod plácajícíma se praporcema. A hrudě vztyčený hrdě a píseň na rtech bojová, joj...”.

Barbar Moskytovu vášnivou vizi, jak se zdálo, nesdílel, a jemu to neušlo.

“Ty, Ramare...”, zeptal se barbara Gerllod, “A válku... válku zažils?”.

“Jo”.

“A nasazení... Nasazení byls?”.

“Byl”.

“Já byl u Štítonošů. Znáš? Pluk štítu štítem jednoty. A potom zvláštní oddíly a tak dál...”.

Ramar mlčky pokýval hlavou.

“A ty, Ramare, ty kdes byls?”.

“Zvláštní oddíly. V týlu nepřítel”.

“Jo?”, zarazil se Gerllod, “No to já taky. A kdes byls nasazení konkrétně?”.

“V Nurnu”.

“Aha...”.

Gerllod se zastavil a protáhl obličej. Došlo mu, že Ramar byl vlastně za války nepřítel. Mallikoriňan. Jako ten prokletý Žíla.

Šestnáctého hodovanu po půl sedmé večer, to už padla hluboká tma, utábořili se Nurnští na kopci porostlém vzrostlým hlozím. V dále pozorovali světla z oken tudyborských stavení. Gerllod Moskyt povolil rozdělat jenom malý oheň.

“Závídím těm sedlákům tam dole”, pravil Menhorian Blathel, “Roztopený pícky, na plotně horká polívka, všecičko provoněný vařeným uzeným a obilnejma plackama...”.

“Chceš taky uříznout klacek?”, zeptal se přítel Zoltar Zemikosa.

“Na co, u všech všudy?”.

“Utrhneš ke železný zásoby, krapet požmouláš, napichneš a lehce to vočoudíš támhle na tom skomíračku, co se snad Ramaroví nakonec podaří rozdělat. Když na to přinde, je to docela dobrý”.

“Neboj se. Vohěn bude”, houkl Ramar, nadechl se a mocně foukl do jiskry v hromádce listí, větviček, mechu a březové kůry, “Něco prostě chytout musí”.

“A když to nechytne, sníš to prostě studený. To je taky docela dobrý”.

“No...”, zakoulel útrpně očima cairnský elf.

Uzené s obilnou plackou pro dnešek zůstane jenom krásným, nedosažitelným snem. Snem za všechny peníze světa.

“Když dá počasí a něco se nesemele, tak zítra večír jsme v Zámohři”, řekl Záborec a rozchrchlal se.

Tento způsob života mu evidentně nedělal dobře. Kušbaba se zdál být z toho všeho rezignovaný.

Mlčel a dělil se se Záborcem o tvrdé mokré lože a bídnou potravu. Většina z jeho věcí na cestu zůstala v nájemním pokoji v domě U houslí. Tam, co tou dobou hlasitě ržáli hladoví koně, tak hlasitě, že si toho nebylo možné nevšimnout.

Nurnští se odebrali na kutě a Ramar dřepěl na hlídce. Sněžení ustalo. Matvej Žíla se mlčky klacikem rýpal ve žhavých uhlicích. Na noc nechali doutnat jenom polena, tak, aby žhavě zcela nevyhaslo. Neměli v plánu, aby je čirou náhodou prozradily nečekaně vyšlehnuvší plameny.

“Ramare?”, ozval se znenáhla Matvej Žíla, “Můžu se tě na něco voptat?”.

Na čele mu tepala žíla, jak váhal.

“Hm. Jo”.

“Šmíroval jsem tě tam na Záborecově baráku... Jak ses tam vohomejtal... víš co mám na mysli...”.

“Jo. Asi jo...”.

“Chlapi říkali, že jseš Mallikornskej”.

“Bejval jsem, bejval. Teď jsem všudezdejší, řek bych”.

“Za války sloužil?”.

“Armáda. Týl nepřítel. Informace. Ošidná věc”.

“Proviantní zásobování? Sýpky, sklady, a tak dál? Překladíš a ty věci kolem?”.

“Jo”, pokýval hlavou Ramar, “Tak, tak”.

“Lunaroid, že mám recht?”.

“Teď’s na to, chlape, káp...”.

Matvej Žíla si na skupinu Lunaroid, působící za války v Nurnu, živě pamatoval. Zřetelně si vybavoval i okamžik, kdy struktury Kosy prolomily její utajení a kdy byla krutě a exemplárně rozprášena. Některé muže z Lunaroidu od vidění znal, asi dva nebo tři, ale jména už dávno zapomněl. Stejně nebyla skutečná, šlo o přidělené identity a ti muži jsou beztak už pár let mrtví. Říkalo se, že se k nim dostal šňůra. Nakolik hluboko, to netušil a nezůstalo nikoho, kdo by o tom předal svědectví. Skupina Lunaroid po zásahu GKA přestala prostě existovat, byla vymazána z mallikorských vojenských struktur a nikdy se ji nepodařilo nahradit. Tedy alespoň pokud sahaly jeho vědomosti. Už ale nevěděl a vědět ani nemohl, že jistý Ramar tenkrát ještě zavčasu zmizel i s penězi, určenými na běžné výdaje a výplaty, a že při něm tenkrát stál plný věrtel štěstí.

“Hele, Žílo, co ty jseš vlastně zač?”.

“Jsem, co jsem nebejval, a nejsem, co jsem bejval”.

“Nějakej sdílněj, co?”.

“Ty jseš na tom nesrovnatelně líp. Ty jseš všudezdejší. Já nejsem nikdo, chápeš to? Nejsem nikdo!”.

A potom se zabalil do houně a lehl si vedle pochrchlávajícího Záborce, aby ho alespoň trochu zahřál z té druhé, z té nekryté strany. Stařík

Nurnští nešli spát. Tušili, že se něco stane, cítili to v kostech. Dřepěli na cimrách v plné zbroji. Na centrálním schodišti drželi hliďku. Co chvíli někdo bouchl dveřmi, když zašel netrpělivě zjistit situaci. Wulfgaard byl také netrpělivý. Měl strach o koně, zalezl si k nim. Pod osířelý vůz od Gerllodovy dobrotivé matky si natahal trochu slámy a uvelebil se tam. Byla zima, venku začal padat sníh.

Před jednou hodinou v noci jej vyrušil zvuk. Někdo hodně šikovný u průjezdových vrat do špinavého dvorka vyhákl závoru. Otevřelo se křídlo vrat, v příšeří z ulice zahlédl siluety tří postav. Ti muži takřka neslyšně vběhli mezi koně. Pochopil, že nařezávají sedlová řemení.

“Je zima jak v psárně”.

“Hubu drž a dělej...”

Jeden z mužů se vyhoupl na vůz. Potmě tam štrachal.

“Neni to tu”.

“To se dalo čekat. Doběhni pro Hamouse a vrat se”.

Wulfgaard na nic nečekal a zamumlal zařikadlo. V mžiku tu po něm zůstala jen otep slámy, vytlačená a vyhrátá od jeho zad.

* * *

“Je to tady! Jsou u koní!”, křikl Wulgaard na strážícího Tjureho, který překvapeně zamrkal očima, “Hledají truhlu!”.

Potom se oba dva rozeběhli po pokojích varovat Nurnské. Druzi se počali srocovat u schodiště.

“Yasper, Horác a Wulfgaard budou strážít truhlu!”, zavelel Gerllod, “Ostatní za mnou do stájí!”.

Nurnští se hrnuli po schodech dolů, ale potom je zarazil hluk z lokálu. Ozvala se rána a ržání koní, potom kdosi tam dole vyrazil dveře. Vzápětí ze za jejich zády ozvalo řinčení skla, následované ženským jekotem.

“Ústup!”, řval vůdce Nurnských, “Ústup!”.

Lokál pod nimi se naplnil dusotem nohou. Už zahlédlí na schodišti první muže, ozbrojené od hlavy k patě. Připravili se ke střetu na ústí širokého schodiště do patra. Schodiště bylo široké čtyři sáhy. Řady se srazily, došlo ke kruté řeži. Ran, Bolbuch, Gerllod a Tjure se semkli v hráz. Těto hrázi sekundoval Zoltar Zemikosa, který vypomáhal tam, kde bylo zrovna třeba. Hluk prudké a děsivé šarvátky vyděsil hliďače truhly. Horác Lipový zvědavě vykoukl ven. Bylo to jen chvíli předtím, než se rozléty dveře z pokoje číslo jedenáct, z nichž se vyhrnuli tři muži se zkrvavenými šavlemi. Nelenil a vyběhl jim v ústřety. Z druhé strany spatřil žlutavý záblesk. To Menhorian Blathel zaútočil magií. Gerllod Moskyt pochopil, že se v zádech něco nepěkného děje a opustil formaci. Uvědomil si, že zadek je nebezpečně odkrytý. Tito tři potom trojici, která se do hostince dostala pomocí žebříku přes okno a pomordovala nic netušící párek hostů, svorně pobili. To už se ale situace na schodišti začínala stávat velmi neudržitelnou. A dole pod

útočícími muži zjevil se malý tlustý chlápek s velkým kloboukem, chřestící zlatými řetězy navěšenými kolem krku. Velmi nobl muž beze zbroje blýskl leskem svých prstenů a opíraje se o honosnou berlu roztáhl tvář do zářivého úsměvu.

“Vylez, Kušbabo! Přišel jsem si pro tebe!”.

Tři barbaři kolem něj drželi strategické pozice.

“Kušbabóóó, ty kanální krysóóó!”.

Třesk čepeli jenom zesílil. Gerllod Moskyt se opět vrátil do formace, ale seznal, že jeho pardi začínají umdlávat. Na schodišti se vršila hromada mrtvol. A potom se to stalo. Kroll Ran se dostal do kleští a čepele nepřátel zdeformovaly jeho pancíř.

“Uf”, hýkl překvapeně a vyvalil oči.

Potom se liscannorský kroll otočil směrem k vůdci a křečovitě se usmál. Jeho ústa byla plná bublající krve. Zachroptěl a sesul se k zemi.

“Uf”, vydechl naposledy.

“Vzdejte to, kanálnici!”, ječel chlápek, “Kušbábóóó, stará bábóóó!”.

Ranovo místo obětavě zastoupil Zoltar Zemikosa. Nebyl čas na citové výlevy. Horác Lipový se vrhl do boje a na nějakou truhlu zapomněl. Menhorian Blathel z dobrého výhledu vysílal spršky blesků a Wulfgaard nezůstával pozadu. Potom se něco zlomilo a Nurnští najednou získali převahu. Ten okamžik je zřetelně pocíitelný v každé vyrovnané šarvátce. Ten okamžik je hmatatelný a konečný. Malému nobl muži ztuhlul úsměv, jeho muži počali ustupovat. Ústup se změnil v úprk. Nurnští vyrazili. Byli sice u konce s dechem, ale vycítili šanci. Teď a nebo nikdy. Tlustý mužik měl krátké nohy a rázem se dostal na ocas. Chránili ho ti tři barbaři, pravda, ale zanedlouho byli pobiti a tlustý muž dostal plochou stranou meče přes hlavu a omdlel. Zbytek jeho mužů prchl na ulici.

“Ran je mrtvej!”, křičel barbar Tjure,

“Ran je úplně mrtvej!”.

“Bafněte někdo toho tlustoprda a odtáhněte ho nahoru”, ječel vůdce, bledý hněvem, “A čapněte toho Prášila. Chci ho tady spoutaného!”.

Prášil byl pochopitelně vzžuru. O tvrdé šarvátce věděl a čekal na její výsledek. Nurnští vyrazili dveře a Zoltar Zemikosa Prášila skolil na zem. Spoutaného jej Nurnští dovlekli k tlustochovi.

Když tlustý mužik přišel v sobě a spatřil Prášila, začal ječet jako pominutý.

“Prášile, ty chlíve! Tohle tě bude mrzet! Toho budeš litovat!”.

“Jseš pes, Hamousi, zrádná sketa! Šňúra, práskač, udavač!”.

“Chcípni, ty gaunere!”, ječel Hamous, vzteky celý brunátný.

“Vyříznu ti jazyk! Pověsim si ho na krk, svině udavačská!”.

Hamous se zachechtal a uplivil si.

Železný rynek, kde vládlo čiré dopuštění a zoufalý zmatek. Hostinec U vinglu byl obšancovaný a uvnitř dvorů zřejmě hořel lýtý boj. Průvod eskortovaných vězňů nevyvolal u příslušníků městské stráže, zaujímajících strategické pozice v loubích domů, žádné podezření, ba naopak. Procházející eskorta byla častována pochvalnými výkřiky, a to obzvláště poté, co někteří z přihlížejících poznali svépou tvář Záborcevu.

“Dostali jsme Záborce!”, zajásal nějaký voják na palpostu ze dvou sudů, z nějž čněla vpřed ramena těžké kuše, “Dobrá práce, chlapi! Dobrá práce!”.

“Udělejte místo, hoši!”, křikl vpředu Wulfgaard, “Ajt’ se nám nevymknou kontrole”.

Mířili rychle pryč z náměstí. První ulici na jihozápad. Vůbec netušili, jak se může jmenovat.

“Proklatě dobrá práce!”, slyšeli za sebou,

“Ať žije Turmeg a jeho branná moc!”.

“Sloužíme koruně!”.

Gerllod Moskyt byl vztekly. Jeho služba koruně se poněkud vymykala kontrole.

“Kam si myslíte, že jdete?”, ozval se po hodné chvíli, když se dostali z vosího hnízda do nezvykle vylidněných ulic, nespokojeně pan Záborec.

“Jdeme k Houslím”.

“K jakejm Houslím? K jakejm, do prdele, houslím?”.

“Do domu U houslí, Rybníčná ulice. Máme tam koně...”.

“A co si jako myslíte, že s těma konima budete dělat?”.

“Nasedneme a vodjedeme, Záboreče, to si myslíme...”, odvětil Tjure.

“Vy si myslíte, že jsou úplně na hlavu padlí?”, rozčílil se stařík, “Vy si myslíte, že nenechali zavřít brány? Vy si myslíte, že nasednete na koně a projedete branama a voni vám ještě uctivě popřejou pevného zdraví na dalekejších cestách? Vy jste se dočista zbláznili!”.

“Chceš zčernat v lochu, chuligáne?”, skočil na Záborce barbar Tjure a chytil jej pod krkem, “Chceš pohrdat státní mocí, jo? Chceš to?”.

“Počkej Tjure, pust’ ho!”, křikl spoutaný vůdce Nurnských.

Barbar se zarazil a zakoulel očima.

“Promiň, nechal jsem se unést. To asi dělá ta uniforma...”.

“Von má pravdu”, řekl Zoltar, “S těma koněma nemáme šanci projít. Brány budou krutě hlídány. Co ty na to, Stařeno?”.

“Taky bych řek, že touhle dobou tudyma neproklouzne ani myš”.

“Takže co teda navrhuješ?”, zeptal se kouzelník Menhorian.

“Nechat Housle Houslema a koně koněma...”.

“To jsem pochopil...”.

“Dostat se někam na druhý konec města. Na nějaký klidnej konec města...”.

“Hm”.

“A tam v tichosti a poklidu přelízt hradby...”.

“To by šlo”.

“A ještě jednu věc bych udělal, a s ní bych teda neotálel”, dokončil Gerllod.

“A to jako co?”, zdvihl obočí Bolbuch Otrusin.

“Sundal bych nám pouta...”.

Cesta na Zámor

Byla černočerná tma a z nebe se sypal mokrý sníh. Černý pás stromů hučel ve větru. Trpaslík Bolbuch si dýchal na zkřehlé dlaně a pozoroval, jak se horký dech sráží v jiskřivý obláček. Přemýšlel, jestli to nebyla hloupost, v Turmegu se rozrhat do malých skupinek, vlastně do dvojic. Záborec říkal, že takhle to bude nejbezpečnější, ale dalo se tomu nabubřelému starci vůbec věřit? Asi sotva. Bohové vědí, jakou hru tady hraje. I když překvapení z vojenského zátahu na jeho usedlost zdálo se být neskrývané a a tedy upřímné. Někdo určitě musel práskat, ale kdo? Že by někdo ze Záborecových čodlů? Nebo někdo od Hamouse? Věděl toho dost, a někdo přeci musel přežít. Trpaslík přemítal a počítal, kdo jim ještě chybí. Potom zaslechl na cestě čvachtavý zvuk chůze a tichý hovor.

“Tady by to mělo bejt... teda doufám. Ten les v noci vypadá úplně jinak”.

“Jsem vyčerpanej, pane Glajchu, víme? Už nemůžu...”.

“Už to nemůže bejt daleko... prostě nemůže...”.

Bolbuch hodil na cestu sněhovou kouli. “Co to bylo?”, zaskuhral Záborec.

“Kdo tam? Zde my!”, sykl Yasper Glajch tím směrem.

Také krátce sloužil v gwendarronské armádě. Mobilizovali ho za války. Věděl, co se patří. Některé návyky prostě z hlavy už nedostal.

“Zde Bolbuch... Otrusin...”, vztyčil se vartující trpaslík zpoza keře.

“To jseš tu sám?”, zděsil se Yasper.

“Ne. Ležení je v lese tam, co jsme leželi minule. Po vejbuchu, kapišto?”, odvětil starý trpaslík, “Hlavně tady moc nehamtejte. Jděte asi padesát sáhů rovně a potom uvidíte přes pangejt vpravo stopy. Po nich dojdete k našincům”.

“Maji voheň?”.

“Maji voheň. Je zima jako v pivovarském sklepě. Už aby mě vystřídali”.

“Kdo tě střídá?”.

“Hadinec”.

“Kdo?”.

“Krteny syn přece...”.

“Ale tu truhlu jsme si mohli stejně nechat”, nedal se Horác.

“Já ti nevím”, opáčil Zemikosa, “Já ti mám od začátku ohledně té truhly takový divný tušení”.

“Já taky”, ozval se do té doby mlčenlivý vůdce.

A potom se v dále ozvala detonace.

* * *

“Jó, tak Hamousova tlupa už definitivně neexistuje”, pronesl Zoltar Zemikosa nad kráterem.

Nurnští při svitu lucerny obhlíželi nehybné trupy. Kůň ležel na zemi s rozparaným bokem a slintal.

“Dobijte někdo toho nebohého koně”, hlesl účastně Menhorian.

“Já to udělám”, řekl barbar Tjure a tasil.

“Škoda jen toho vozu od mámy”, postěžoval si Gerllod.

“Byl starý. Není ho škoda”.

“I starý věci jsou užitečný”, namítl bělovousý Bolbuch a rýpl špičkou boty do toho, co zbylo z Hamouse, “To si, chlapče, pamatuj”.

Nebylo proč tu dál otálet. Nurnští se rozhodli vrátit urychleně do města, než městská posádka začne řádit, a vyřídít si to s Kušbabou.

* * *

Jeli mlčky směrem k městu.

“Už chápeš, proč je lepší některý truhly neotvírat?”, zeptal se Zoltar Zemikosa Horáce Lipového.

“Jo. Už asi chápu”.

Horác Lipový byl bílý jako sníh, co se valil v mokřích těžkých vložkách z nebe. Ty vložky připomínaly spíše ledové plivance, než sníh.

Město bylo ozářené rudým svitem. Ale Nurnští ještě netušili, že hostinec U plavců zahofel jasným plamenem. To jistý Hledejš, poslední, kdo zbyl z tlupy, vykonal poslední Hamousův příkaz. Požár měl zahladit stopy, nebo aspoň ztížit práci vyšetřovatelům. Vyšetřovatelům z městské posádky.

Dům U houslí

Zoltar Zemikosa si nakonec vzpomněl, kde ten dům stojí. Už cestou Nurnským bylo jasné, že město je na nohou. Koně zavedli na špinavý dvorek a nechali tam hlídat Wulfgaarda. V hlídání koně se vyznal. Potom záměčník Yasper v tichosti odemkl dveře a Nurnští vtrhli do ztemnělého bytu. Kušbabovo hnízdo ale bylo prázdné. Menhorian Blathel tedy své pardy znevaditelně a takto vyčkávali, zda a jestli vůbec se Kušbaba vrátí. Čas se vlekl jako tlustý nemotorný slimák. Ale potom přišli - Kušbaba s Matvejem Žilou. Nurnští se na ně sesypali jako vosy na med a spoutali je. Vše se odehrálo dílem okamžiku. Zavalitého Kušbabu Gerllod hrubě usadil do křesla, Žila zůstal na podlaze. Horác Lipový rozdělal v krbu oheň. Kušbaba byl vzteky bez sebe, Žila očekával ránu z milosti.

Začal výslech. Kušbaba rychle pochopil, že

je mrtvým mužem, pokud nebude spolupracovat, a také mu bylo jasné, že pokud se s těmito muži nespojí, je ze hry venku. Takže šel s pravdou ven a vyprávěl věci, z nichž některé i Matvej Žila slyšel poprvé. Tehdy v noci také poprvé padlo to zvláštní jméno. Záborec.

O Záboreci Kušbaba hovořil s neskrytým uznáním. Ačkoli jej nikdy tvář v tvář nespátl, byl to pro něj evidentně pojem, hodný úcty. Záborec byl Turmegan, obchodník, který kolem sebe vybudoval síť čodlů, tipařů, zlodějů všelikých specializací, pouličních nevěstek, překupníků s křečím. Říkalo se, že má v moci i v nájemné vrahy a lovce hlav. Byli to Záborecovi lidé, stala se z nich neviditelná kasta, a s tím, jak Záborec systematicky ničil konkurenci, stával se bohatým a váženým měšťanem. Jeho vliv dosáhl i do Ravy a říkalo se, že na udržování neutuchajících svárů obou měst má svůj podíl, že je vleklý svár živnou půdou pro jeho obchody. Záborec musil být vskutku rozený stratég, neboť myšlenka soustavného přilívání vody do ohně, kdy měšťští radní, ovládající městskou stráž, soustředí se více na meziměstské půtky, než na potření zločinnosti, byla vskutku geniální. Záborec byl prostě dle Kušbabova mínění génius, ikona řemesla. A ten Záborec ve svém vizionářství vymyslel plán, kterým zamýšlel mohutně zmnožit svůj majetek, a pokud jako chorobně bohatý nevstoupit přímo do rady města, potom jistě vstoupit do nepsaných dějin řemesla zlodějského. O té velké věci se šušovalo jako o Záborecově plánu.

Záborec v intencích své geniality nemínil nic ponechat náhodě. Oslovil několik renomovaných zlodějských band z různých koutů země i z ciziny, band, které dokázaly svou organizovaností a úspěchy, že jsou hodny jeho plánu. Těm vybraným mělo být dovoleno uloupnout ze Záborecova plánu svůj díl a vstoupit do povědomí lidí od fochu. A spolu s tím požívat úcty a bohatství. Ale Záborecův plán šel ve své genialitě ještě dál - úspěšné provedení plánu mělo smelit odborníky z různých koutů světa a položit tak základy fungující sítě přesahující hranice zemí. Kušbaba byl přesvědčený, že Záborec záměrně do svého plánu nezahrnul nikoho z obávaného šedovského podsvětí. Zřejmě mínil vybudovat síť pod plnou kontrolou, která by Nurn a jeho okolí jednoho dne prostě spolkla. Genialita Záborecova prostě v Kušbabových očích neznala mezí. Kušbaba však netušil přesně, kdo se stal součástí Záborecova plánu, tedy kdo byl vybrán, ale věděl, že osloven byl on i Hamous, tedy skuteční vládci argyllských ulic. Ale už skutečnost, že byl osloven on sám, chápal jako nedocenitelné uznání. Potom si byl téměř jistý, že účastnit se má i někdo od Marrburku, ale tak daleko jeho obzory nesahaly.

Na konci úspěšného provedení Záborecova plánu tedy mělo být veliké bohatství. Kořist, dělená rovným dílem. Čeho konkrétně se měl plán týkat a

brada a stařecký třás to nebyl.

“Dobře... takže loď není... ale bude... Jako že se Hlavatka menuje, tak loď bude... už je to ošéfovaný jinde... proto jsem taky příšup vopozděně... teď konc jsem vlastně rád, že беру kramle, protože kramle vzít musím, to je jasný...”.

“Pánové”, ujal se slova Záborec a odstrčil Hlavatku stranou, “Řeknu vám to stručně a jasně...”.

Loď, která podle Hlavatky měla být, ale ještě nebyla úplně, se měla jmenovat Rujná oliheň. Ta Rujná oliheň vzhledem k ne příliš tichému převzetí nevyzvedne účastníky Záborecova plánu v Ravě, ale v Zámorí, což je rybářská ves na severu od Ravy. Vzhledem k tomu, že okamžik nalodění nelze přesně stanovit, což je dáno i skutečností, že momentální stav lodi není úplně známý a podléhá improvizaci Hlavatkových lidí, dojde k nalodění během některé z následujících nocí. Signál k nalodění bude dán za příhodného počasí z tamního majáku červeným světlem.

“Majákmistr je náš muž a signál vydá rudým světlem”, zopakoval Hlavatka, “A tedy pane Záboreče, chtěl bych nárokovat pětáct set peněz ve zlatě za improvizaci nákupu alchymistického bahýnka, co z vobyčejného vohně udělá červeněji voheň. To bahýnko je na cestě po spolehlivém člověku a zakoupil jsem ho z vlastních zdrojů v kramě Zaručeně bezpečné substance pyroforické, petardy a ohně J.Arquaha v Ravě, Okrouhlé náměstí, doklad můžu doložit ihned...”.

“To vyřešíme později”, hýkl Záborec, “Teď k tomu lesejku...”.

“Lesejk? Jo, lesejk. Nad Zámorí je lesejk. Přes lesejk vedou tři cesty, co se potkávají u mohylky. Je to taková mohylka nákymu zabítmu snad bleskem, nebo co, prostě pár navršenejch kamenů. A když se dáte u tej mohylky vpravo, ale kdybyste šli cestou od moře tak vlevo, prostě tou cestou jakoby trochu na sever, tak potkáte seník... Je to poctivej seník, vlastně taková prkenná chajda...”.

“Co budeme, kurva, dělat u seníku?”, došla trpělivost Vladachu Krvavému.

“Ten seník je náš. Je v něm seno, to je pravda, ale starý seno...”.

“Starý seno...”.

“Ale hlavně... nahoře na trámkách jsou pramičky. Máme tam pramičky. Pramičky pro nalodění...”.

“Hm”.

“Jinak když už jsme, pane Záboreče, u těch pramiček”, obrátil se Hlavatka na šéfa plánu, “Tak ty pramičky taky nebyly zadarmo. Máme je tam dlouho, to je pravda, ale pořád sloužejí dobře... jsou to šikovný poctivý pramičky...”.

V sále to bučelo nervozitou.

Záborec znovu zrekapituloval podstatu sdělení, tedy maják, signální světlo, Rujná oliheň, noc a seník s pramicemi. Potom se rozrazily dveře do sálu

a vběhli dva udýchaní čodlové.

“Co sem lezete?”, zařval Záborec, “Seřežu vás potěhem...”.

“Na... našli...”, zaštkal vyzábělý kluk.

“Koho našli?”.

“Nás...”, řekl ten druhý.

“Vo... vojáci!”.

Do sálu jako když udeří hrom. Vladach Krvavý se rozeběhl po pódiu a skočil dolů. Přitom se ramenem otěl o starého Záborece a ten ztratil rovnováhu. Hlavatka se chytil za hlavu a křičel, že jestli ho chytí, bude viset. Nastal nepopsatelný zmatek. Šikmooký Chálid volal své muže k sobě, čímž masa těch, co se hrmuli ven, se srazila s masou těch, co se hrmuli k pódiu. Okna měla zavěně okenice a Tjure zjistil, že jsou přibité hřeby.

“Co teď?”, ozval se Menhorian Blathel.

“Musíme se dostat ven, na dvůr”, křikl Gerllod, “Snad se nám podaří přelízt zeď a zmizet dřív, než nás pozatýkají”.

“Ta zeď je dost vysoká”, připomněl vzrůstem malý trpaslík Bolbuch, “Mám na mysli nedosažitelně...”.

“A co Kušbaba?”, zeptal se Yasper.

Nebylo jej nikde vidět. Tam, kde předtím stál, se srocovali muži Šikmookého Chálida a divoce mávali šavlemi. Divoký jim udílel nesrozumitelné rozkazy.

“Na Kušbabu kašlem”.

Nurnští se dostali do hlavního proudu v tlačenici u dveří a promíchali se s rozšklebenými muži Vladacha Krvavého. V tomto mumraji už se potom nedalo měnit směr. Roj vhrzl na zahradu a dál kolem doutnajících palivových košů k průjezdu. Do průjezdu se ale šik nedostal. Dovnitř vběhli vojáci městské stráže, po zuby ozbrojení. Srážka byla děsivá a bylo zřejmé, že vojáci, alespoň do té doby, než dostanou věc pod kontrolu, nebudou brát zajatce.

“Zpátky!”, zavelel Gerllod Moskyt, “Zpátky!!!!”.

Bylo mu jasné, že pokud budou bojovat, budou spoluvinní za mrtvé příslušníky společenství, jehož struktury ctil nade vše a jemuž přísahal věrnost v parádní uniformě, před nadřazenými, druhy ve zbrani a nurnskými residenty. Přísahal tedy věrnost před matkou, otcem a všemi sourozenci. Věrnost Království gwendarronskému, věrnost koruně.

“Dokud živ budu... Tak přísahám...”, vzpomněl si Gerllod na závěrečná slova přísahy a znovu zařval: “Zpátky!”.

Nurnští se srotili u dřevníku a odhadovali výšku zdi.

“Porád nám melduju, že ta zeď je vysoká...”, zahromoval Bolbuch.

“Kdybysme tady našli nějaký žebřík...”, ozval se Yasper a vykopl vrátka, “A vono možná...”.

“Mám hol!”., křikl záměčník zevnitř s neskryvanou pýchou.

popraven. K Matveji Žilovi vůdce Moskyt pocit'oval spíš soucit, i když ani na okamžik nezapomněl na to, že během války stál na straně nepřítel. Ale to, že kdysi sloužil v řadách mallikornské armády, v něm vzbuzovalo jistě zanedbatelné sympatie. S touto dohodou byli oba zajatci zbaveni pout.

Kušbaba provedl krátké poučení, jak se Gerllodovi muži mají v neznámém prostředí organizovaného zločinu chovat. Potom přinesl seznam se jmény.

“Všichni musíte zapomenout na své pravý jména”, řekl vousáč, “Přijmete nový jména a nový osudy”.

Položil před Nurnské seznam, který proškrtal o prokazatelně mrtvé nebo arestované před příjezdem do Turmegu. Nurnští si dle důležitosti svého místa na slunci vybrali jméno ze seznamu a Kušbaba každému něco o jeho novém životě řekl. Přitom se mu leskla slza v oku, jak vzpomínal na dávné časy a mistrovství toho kterého z nich. Nurnští se snažili zapamatovat si každíčký detail.

Tak se stalo, že kouzelník Wulfgaard se stal účetním, ačkoli peněžnímu počtům příliš nehověl. Začal si říkat Prášil. Zoltar Zemíkosa přijal přízvisko Hadinec, starý Bolbuch se stal Otrusinem, barbarovi Tjuremu začali říkat Pajsr, což přijal s viditelnou pýchou. Yasper si začal zvykat na jméno Glajch a Gerllod Moskyt jako vůdce družiny zvolil příznačné přízvisko Stařena. To takový Menhorian, když na něj vyšla řada, si vybral jméno Halabus. Byl na něj natolik pyšný, že jej začlenil do svého oficiálního dlouhého jména a usmyslel si, že jej bude používat i poté, až se vrátí opět na dráhu slušného člověka. Jestli se tedy vrátí a nepolibí dříve šibenici. Menhorian Nocturno Halabus Blathel z Cairn znělo skutečně účtyhodně a ryze aristokraticky. Horác Lipový přišel na řadu poslední. Chvilu váhal mezi Malým Hrůzou a Velkým Hrůzou, ale nakonec zůstal při zemi a stal se Muženou.

“Je nás ale málo”, řekl Kušbaba, šéf bandy, “Musí nás být aspoň dvanáct”.

“Schrástíme náky kaštany a dyž nebudou svolný, tak je pak krocem”, navrhl Matvej Žila, “Náky bezdomáky, co se po nich nikdo nebude shánět. Mrtvej bezdomák, žádněj frmiš, kapišto?”.

“Dobře”, řekl Stařena, kdysi Moskyt, “Wulfgaard a Blathel vyrazej po městě a přivedou náky dvě postradatelný existence”.

“Wulfgaard a Blathel?”, zdvihl obočí v hraném údivu bělovousý Otrusin.

“No jo, vlastně. Halabus a Prášil pudou. Jste šikovný, vemte to kalupem. A žádný hrdinství, jo?”.

“Ale já jsem přece účetní”, ohradil se kouzelník Wulfgaard.

“Kasu tlupy s konečnou platností přebírám já”, udeřil se v prsa vůdce Gerllod, “Já, Stařena. Jasný?”.

“Jasný, šéfe”.

Poprvé po dlouhé době se Kušbaba usmál. Jak se mu všechno zhroutilo jako domeček z karet, teď zase ucítil příležitost. Ale bude to s těmi chlapy těžké. Bude si na ně muset dát pozor a držet je na distanc. Od těla. Zato Matvej Žila vypadal strhaně a odevzdaně. Byl čím dál zamlklejší. Jeho sen se v podstatě rozplynul. UVědomil si, že z celého argyllského panoptika vlastně zbyl jeden jediný. Kušbaba. A toho se mu triumfálně odhalit nepodaří. Dá se říci, že v tomto okamžiku Matvej Žila vzdal svůj boj o poklidné dožití pod odpovídající rentou mallikornského soudního dvora.

Navečer Wulfgaard Prášil a Menhorian Halabus přivedli do dobře utajeného bytu v domě U houslí dva otrhance. Byli to žebráci, oba hubení jak lunt. Barbar se představil jako Ramar a obratem dostal přízvisko Klemecht. Ten druhý, nějaký Ábrcht, byl pojmenován Kroutvorem. Dost se to všechno pletlo. Ani si nevšimli, že Matveji Žilovi při pohledu na Ramara přelétl po tváři stín. Koutky úst mu zacukaly křečí.

Zoltar Hadinec poplácál Kroutvora po rameni a řekl: “Vítej, hováde”.

Kroutvor se na nového přítele usmál bezzubými dásněmi. Byl rád, že je o něj zájem.

V přeplněném bytě, kde zejména příchodem posledních dvou členů Kušbabovy bandy počalo být nedýchatelno, přečkali Kušbabovci nepohodlnou noc. Nad ránem se Kušbaba vytratil.

Shromáždění cechu drátenického

U houslí už to bylo k nevydržení.

“Prášil, Neprášil, já se na to můžu vykašlat”, povolily nervy Wulfgaardovi, “Na tenhle smrad já nejsem stavěnej. Já jsem magikus”.

“Ale, pan Prášilíku je nějaké kách”, uchechtl se Zoltar, “Panu Prášilíkovi to tady nevoní, co?”.

“Viš ty co? Jdi se vycpat, Halabuse, jo? Jdi se vycpat a nevtaruj do mě!”.

“Co tě sejí? Halabus je von. Já jsem Hadinec. Hadinec, kapišto?”.

“Táhni...”.

“Chlapi, neblbněte”.

“Tak ať do mě nevtaruje”.

“Aby ses, Stařeno, neposral...”.

Nová identita se bezesporu některým zalíbila. A nepokrytě byli i tací, kteří se s ní zcela ztotožnili.

Kušbaba se vrátil celý udýchaný. Když popadl dech a polkl lok zítně, vyžádal si pozornost. Chlapi se přestali hádat.

“Sbalte si sakypaky a večer razíme”.

“Kam?”.

“Na Železným rynku v taverně Na vinglu

posteskl si Kušbaba, “Přišel jsem zbytečně vo sázku”.

“Musel jsem brát, co bylo k máni”, pokrčil rameny Matvej Žila.

“Jak to, do prdele, myslíš, k máni?”,

rozčílil se Tjure Pajsr.

“Dyk viš, jak to myslím. Nic ve zlým, jo?”.

“Hm”.

Žilovi na svařštělém čele rozrušením tepala modrá klikatice.

“Hele, Klemechte?”.

“Copak, Žilo?”.

“Ale... nic. Vlastně nic”.

Záborecův plán

Záborec, opírající se o sukovitou hůl, vystoupal na vyvýšené pódium. Hodovní místnost praskala ve švech. Muži Vladacha Krvavého, nabuzení úspěchem ze soubojů, byli hluční a dávali své vítězství patřičně najevo. Oslavovali Chábrdovy železné pěsti. Špičkovali se se sebrankou Šikmookého Chálida a nálada byla značně uvolněná. Nurnští zaujali strategickou pozici ve vzdáleném rohu blízko vstupních dveří. Bolbuch a Gerllod setrvali v ponurém mlčení. Snad jediný, komu nezmysel humor, byl Horác Lipový. Jak by ale nebyl veselý, když setrval v blaženém nevědomí. Tradovalo se o něm, že Nurnské doprovází kamkoli, ale nikdy neví, kam a proč jede. On prostě s Nurnskými jezdil. Takoví lidé bývají šťastní.

“Vážení, vážení, vážení...”, zdvihl hlas Záborec, “Vážení, takříkajíc, obchodní přátelé!”.

Přítomná sešlost pomalu utichla, ale je pravda, že Vladach Krvavý musel rozdat pár ran a záhlavců.

“Vážení obchodní přátelé!”, zopakoval starý muž, “Vítám vás na dnešním významném a přelomovém shromáždění...”.

Sál zašuměl.

“A zejména vítám takové věhlasné osobnosti, jakými jsou mužové, kteří mne jistě obohatí svou přítomností tuna v čele, tuna tady nahoře”.

A potom jmenoval jednotlivé předáky zločineckých tlup, které nazýval obchodními skupinami, a jak se jmenování pánové prodlírali davem vpřed, pohovořil krátce pár slov na úkor jejich obchodního záberu a položení. Když krollové svými chlupatými tlapami poplácávali svého předáka Vladacha Krvavého a postřkovali jej vpřed, zpívali přitom jakousi hrůzu nahánějící píseň beze slov, byl to hrubý chór, při němž krev tuhla v žilách. A když jejich předák toporně přijal nabízenou Záborecovu pravici a řekl: “Já sem Vladach Krvavej a i s mejma chlapama sme teda tady”, jeho muži zaryčeli neskrývavým nadšením a tloukli všim, co bylo po ruce, plech na plech.

“Sum tu ja a sum tu moji luďa”, uklonil se divoký muž východního zjevu, “Jag sum řek, tag sum

řek, sum tu moji luďa a sum tu ja. Chal-lid. Chal-lid iz Marrbrga i dal”.

“Chal-lid”, zopakoval a uklonil se.

“Chal-lid! Chal-lid!”, zaječeli divoci.

A tak to šlo dál. Představen byl i Kušbaba, jehož muži si dnes vybojovali opovržení, a představen byl i jistý Hlavatka, který se dosud nedostavil, ale jistě se dostaví, jen jej zdržely jistě přípravné záležitosti. Potom pan Záborec pohovořil o Hamousovi a jeho lidech, kteří ve městě způsobili pozdvižení a zřejmě se rozhodli hrát na vlastní pěst, za což byli z plánu okamžitě vyloučeni.

Záborec potom obšírněji pohovořil o nepříliš dobře se vyvíjející situaci v Turmegu a důrazně varoval před potyčkami ve městě a konflikty s městskou stráží. Vinou ostudných událostí v hostinci U plavců a dalších na severu od městských bran, což dal do přímé souvislosti s vyřizováním si účtů a bojem o moc uvnitř Hamousovy kumpanie, jež přivedly její zánik a vyloučení z vybrané společnosti, došlo ke zostření městských hlídek a vyšetřování.

“Město vlivem téhdle politováníhodnejch událostí je na nohou. Prostě je tam maglajs, ale mám tam své lidi, co to šmirujou, všechno je síchr, ale na hraně nože...”.

Zkrátka Záborec dal jasně najevo, že nejlépe bude, když vysvětlí svůj plán a potom se všichni v osamocených skupinách ještě za noci přemístí do Ravy, prostě co nejdál od Turmegu a jeho hlídek. A pokud někdo bude zadržen nebo ještě hůř něco rozdmýchá, tak že bude vyloučen ze seznamu a půjde to na jeho vrub.

Potom Záborec začal vykládat plán. Čím byl čas pokročilejší, tím stále nervózněji pomýšlel na toho Hlavatku a co se s ním stalo. Tu a tam do sálu vstoupil některý z vybraných čodlů, ale na otázku: “Našli?” dostalo se mu zatím vyhýbavé odpovědi: “Eště ne...”.

Tedy ve stručnosti k Záborecovu plánu. Ve vodách na severu poblíž ostrova Chainor nalézá se malý neúrodný ostrůvek jménem Zvar. Je pustý, ale hojný na nerostné bohatství, zejména na rudy zlata. Na ostrově je malá vesnice, kde žijí dělníci a sídlí zde malá posádka chainorských. Ostrov je natolik bezvýznamný, že jediné pravidelné spojení kromě rybářských člunů zajišťuje nákladní loď z Chainoru, jež zde kotví přibližně čtyřikrát do roka. Loď převáží zlaté slitky, jež taveny jsou ve vsi a skladovány tamtéž. Záborecův plán spočívá v tom vylodit se na ostrově a zásoby zlata převzít před převzetím Chainorem.

“Ano, převzít, pánové... To je to správný slovo...”.

Záborec sdělil čím dál pozorněji naslouchajícímu shromáždění odhadovanou zásobu ve zlatých slítcích. Byla skutečně závratná. Čímž došlo na diskuzi o dělení, která postupně byla umluvena tak, že každá ze zúčastněných tlup získá rovný díl, o který

neochotně uhnulo z cesty. Z Gerllodovy vzpřímené figury, to jak kráčel i jak se oblékal, jak mimoděk, ač ledabyle, srážel podpatky v přítomnosti autority, z toho všeho byl cítit sice vyčpělý, ale voják. Prostě z něj smrděl voják a vytříbeným chřipím cizáků ten smrad neušel, ačkoli to, co jim na něm vadí, nedokázali ještě správně pojmenovat. Ale zločinec nutkání svého tichého šestého smyslu věří, i když mu nerozumí. Ten, který nevěřil, býval v těch časech rychle mrtvý.

Menhorian Halabus si hřál ruce nad plamenem a s vážnou tváří odhadoval výšku zahradní zdi.

“Bez žebřů nemáme šanci”, pravil Bolbuch Otrusin.

“Starče?”, ozval se znenáhla Ramar, kterému teď říkali Klemecht, “Můžu něco říct”.

“I jen povídej, chlapče, povídej...”.

“Nák se mi nechce stát tady jako oukrop a čekat, kdy se ze tmy vynoří krollí morda nebo pěst”.

“Věř mi, chlapče, že to se nechce nikomu”.

“Má pravdu, starý Otrusin”, přitakal Yasper Glajch.

“Šel bych to tu trochu vočíhnout... hlavně teda ten barák”, řekl Ramar, “Kdyby to teda pánům nák kór nevadilo. Kdybych tím někomu nelozil do kytiček... chápete...”.

“Chápeme...”, sykl řídkovlasý Hadinec a usmál se, “Chápeme to úplně...”.

“Mně bys tím teda do kytiček určitě nelez”, řekl Yasper Glajch, družinový zámečník.

Yasper byl vyučen v řemesle zlodějském, ale chodit někam do tmy na zapřenou, na to nikdy příliš nebyl. Snad proto vždy tvrdošíjně trval na tom, že je zámečník. Zámečník bylo přeci vždy počestné řemeslo, není-liž pravda? Matvej Žila si Glajcha nedůvěřivě prohlížel od bot až po divokou kšticí. Čelo mu pulsovalo tepem. Horác Lipový přestal štrachat v batohu, kde předtím něco usilovně a bezúspěšně hledal, a vztyčil se do celé své hobití výšky.

“Mám takovou otázku, pánové”, ozval se hobit, “Jednomu úplně nerozumím. Jsme tady přece s tím tlustým pánem kvůli tomu jeho pokladu, ne? Tak proč se tady bavíte o pitomejch kytičkách? Copak jsme ženský náky?”.

“Zabal si baťoh, Muženo, a radši mlč”, okřikl hobita účetní Prášil, “Nebo tě vyškrtnu z výplatní listiny...”.

“Ty mě odnikad vyškrtávat nebudeš, Álfheimce! Vůdce je Moskyt!”.

“Muženo!”, zamračil se Zoltar Hadinec.

Horác Mužena se zarazil.

“Počkej... Já jsem přece Horác... Horác Lipový...”.

“Mu-že-nó!!!”, zahrozil alchymista přestí.

Hobit nechápal nic, ale vyklidil prostor.

“Tak teda nevádí nikomu, když to vočíhnu?”, připomněl se Ramar.

“Ne”.

“Tak teda já jdu...”.

“Jo”.

“Klemechte?”, čapl jej za rameno trpaslík.

“Co?”.

“Jestli tě chytěj, tak jseš mrtvej, a my s tebou. Takže si dávej velkého majzla, co děláš...”.

“Hm”.

Nurnští sledovali, jak Ramar Klemecht tiše přešel ke kmeni stromu. Odložil zbytečné věci, obrátil plášť. Potom vyrazil směrem k domu.

“Pohybuje se jako duch...”, zamžoural Menhorian do tmy, “Hotovej přízrak”.

“Teď jsem ho ztratil...”, ozval se Tjure zvaný Pajsr.

“Támhle, támhle je... U zdi...”, pohodil hlavou Menhorian, “V tom květinovém záhonu pod okna...”.

“Kytičky?”, zabručel vztekle Horác Mužena od svého rozbrědlého batohu, “Kytičky! Nejsem blbej a hluchej ještě mň...”.

Druzi pomatenému hobitovi nevěnovali pozornost a pokračmu sledovali záhon. Ani Menhorian už si nebyl jistý, že Ramara vidí.

“Ten chlap je divnej”, sykl Matvej Žila.

“Jak to myslíš?”, zeptal se Pajsr.

“Tak”.

Ramar obhlíží terén

Ramar v naprosté tichosti proklouzl do domu. Za války takovým domům říkali sledovaný objekt. A Ramar se cítil jako za války a byl ve svém živlu. Věděl, že na jeho rozhodnutích závisí utajení a úspěch skupiny. Proto byl rozhodnut zjistit maximum možného, ale zbytečně neriskovat. Byl si dobře vědom, že v přímém střetu nemá šanci. Byl školen na získávání citlivých informací a v tom tkvěla jeho mistrnost. Ramar byl kouzelník, ačkoli jeho specializace vycházela z ryze specifických dovedností. Nejprve bylo třeba objevit onoho tajemného Záborce. Tak velela poučka z příručky armádního zvěda. Najdi hlavu, nasaď brouka.

Zmíněného Záborce zahlédl Ramar velmi záhy v rozhovoru s Kušbabou a Gerllodem. Že šlo o Záborce, o tom nebylo pochyb, a Kušbaba nejednou jeho jméno uctivě zmínil. Stáli v obrovském sále, z kterého byly vyzábělými chlapci, o nichž nepochyboval, že jde o Záborcevy čodly, odklizeny stoly a židle. Pohyb mnoha osob ale vystavoval Ramara nebyvalému riziku prozrazení, a tak se spokojil s holou skutečností, že Záborec je starší mužík, týjící z překupnictví, a vydal se prozkoumat o poznání prázdnější temné chodby. A udělal dobře.

Dům byl skutečně prázdný a Ramar si o něm učinil následující obrazy. Celé přízemí, tedy kromě mohutného schodiště, zabírala v zásadě obrovská jídelní místnost, jakási hodovna. Zde Záborec krmíval své chlapce, jak jim říkal, své čodly.

Sírotky, utečence, žebravé spratky, které mu osud přivál z ulice, on je vykrmil a dal jim zakusit pocitu, kterého se jim nedostávalo ponejvíce. Pocitu rodiny, pocitu sounáležitosti. A potom vracel je na ulici a oni z ulice přinášeli mu zisk. Pro čodly Záborec v domě vyhradil celé první patro. Byly zde pokoje, špinavé kutlochy s palandami. Ramar osiřelé ubikace čodlů seznal nezajímavými a vstoupil do patra pod půdou, kde žil Záborec. Záborec byl starý napohled jistě nezajímavý muž a soukromé kvelby tomu odpovídaly. Co Ramara zajímalo nejvíce, to byly cennosti, peníze a hlavně... pracovna. Nějaké místo, kde by mohl zjistit více o Záborecově tajemném plánu.

Vše nasvědčovalo tomu, že Záborec byl velmi opatrný muž. Nelíboval si v přepychu, musil to být velice škludlivý stařec, nedůvěřivý k nikomu, natož k čodlům. Jestli vlastnil nějaké bohatství, jistě jej neshromažďoval doma, ale na bezpečnějších místech. Ramar po obhlídce matrací nabyl názoru, že Záborec nabytý majetek otáčí a investuje. Navíc byl přesvědčen, že stařec je velmi akurátní muž, o čemž svědčily obsáhlé účetní knihy, na jejichž obsahu neseznal ničeho zásadního, co by jej přesvědčilo riskovat a knihy odnést. Ramarovi šlo tedy hlavně o Záborecův plán, a drobet poznání dostal se mu po prohledání zásuvek a desky pracovního stolu.

Tedy především, ta velká rána, o níž mluvil Kušbaba, ten Záborecův plán měl se týkat nějakého ostrova. Ramar objevil mapu, byla to slepá obrysová mapa s vyznačením písčitých pláží a skalnatých útesů. Žádná města, vesnice, jména, nic. Od jihozápadního pobřeží do dobrých tří čtvrtin se ostrovem táhla rozečkaná puklina připomínající tenkou čepel vrahovy dýky. Jakoby obrovská síla v dávných dobách pokusila se ostrov rozervat ve dvě, avšak neúspěšně. Na severozápadním cípu v mapě nakreslena byla hora se sopouchem. Všechno nasvědčovalo tomu, že pobřeží ostrova je velmi nehostinné a jen málo míst skýtá možnost hladkého vylodění. K mapě se vztahoval stoh pergamenů, ale ty byly plné značek, piktogramů a číslic, ze kterých nebylo možné pochopit nic. Ramar si tedy mapu narychlo obkreslil, ale nevěřil, že by mu to mohlo být k něčemu dobré.

Potom narazil na jmenné seznamy a našel na nich svoje jméno, tedy vlastně svoje nové jméno. Klemecht. Byla to soupiska mužů z Kušbabovy bandy. Stálo tam, že Kušbabova banda čítá třináct plus tři hlav a využiti budou na obchod a prodej. Na prodej čeho, to Ramar vůbec netušil a netušil ani, proč třináct plus tři a ne rovnou šestnáct. Na pergamenech věnovaných Kušbabovi a jeho mužům bylo několik poznámek, vztahujících se k minulosti, a také spousta záhadných značek a útržkovitých odkazů. Záborec si zde možná poznamenával pozitivita a negativa, rizika nebo božové vědi co. Ale jedno bylo jisté - na obchod a prodej Záborec kladl veliký důraz, neboť tuto část svého plánu pojistil hned na dvou frontách. K obchodu a prodeji se řadil i seznam mužů z Hamousovy skupiny,

celých jedenadvacet. Z poznámek Ramar zcela jednoznačně vyvodil, že rivalita mezi Hamousem a Kušbabou si byl Záborec upřímně vědom, a tuto rivalitu zakomponoval do svého plánu. Ale proč? To Ramar vyvodit nedokázal, a pokud snad ano, tak teď už to mohlo být jedno, když Hamous už nebyl mezi živými a jeho kumpáni jakbysmet. I když - mělo jich být jedenadvacet...

Potom tu byli zmínění Záborecovi lidé, sedmadvacetihlavý seznam čodlů, jistě to museli být čodlové, i když, kdo ví, každopádně lidé, které Záborec vytipoval jako hodné jej následovat. Jednalo se o skupinu plánovací a zajišťovací. Ramar si byl jistý, že Záborecovými hlavními charakterovými rysy bude nejspíš zbabělost a nedůvěra. Ten muž prostě chtěl být u zdroje, mít vše pod kontrolou a přitom se jaksí držet stranou. Celkem pochopitelné.

Štusek lejster pojmenovaný jako “Námořnictví a navigace” odhaloval v zásadě Záborecovy propočty nákladů na pronájem rozličných lodí, propočty zásob, velikosti, nosnosti. Některé papíry byly přeškrtnuté, možná i vzteky, ale vévodilo jim jméno Hlavatka. Ten Hlavatka musil mít něco společného s přístavem v Ravě, bylo tu množství citací a poznámek, jako: “Hlavatka říká...” a “Hlavatka si myslí...”, ale dohromady nic kloudného. Námořnictví a navigace se zřejmě nakonec zcvrkly do pojmu: “Hlavatka zařídí...”. Tedy Hlavatka a dvacet lidí, jejichž jména tu kupodivu nebyla zmíněna vůbec. Jen holá cifra.

Potom tu byl Šikmooký Chálid a jeho devatenáct mužů, původem z Marrburku a dál, přičemž slovo “dál” bylo dvakrát podtrženo. Byli dedikováni pro boj zajišťovací a obsazovací, z čehož Ramarovi vůbec nebylo dobře. A ještě hůř mu bylo, když rozložil listy napsané Krvavý.

Krvavý byl jistý Vladach, Vladach Krvavý, doplněný třináctem jmen, kde jedno vypadalo jako druhé, jedno, maximálně dvouslabičných, s hrdelními hláskami, jako by je náhodně rozesel po papíře a seskupil je do třinácti hromádek. Byla to jména krolů, jeskynních oblud, které ten Vladach přitáhl bohové vědi odkud, ale jeho banda musila být proslulá, protože byli vybráni pro obzvláště honosný úkol. Bylo zde trojsloví, kde je jedno, které slovo je na kterém pořadí. Boj. Tvrdý. Vyhlašovaci.

Ramar byl bleďý jako stěna. Už věděl dost. Záborecův plán byl nalodit se, doplout na nějaký ostrov, tvrdě jej vyhladit, něco obsadit a zajistit, naložit a prodát. Někde blízko. Zásoby se zdály být propočteny na deset dní. Pět dní tam, pět dní zpátky. I když je klidně možné, že zásoby Záborec počítal pouze na cestu tam.

Ramar uvedl papíry do původního pořádku a vydal se na cestu zpátky. A dole, v chodbě v přízemí narazil na Záborce a dva čodly. Tedy narazil - štěštěna při něm stála a stihl se schovat za